

END

NOVELTOON

Ở Cõi  
Lửa  
Mấy Nhà  
Đim Dắng

Nửa Coffee Nửa Sugar

# **Ở CỔ ĐẠI LÀM MỸ NHÂN DỊU DÀNG**

Tác giả: Nửa Coffee Nửa Sugar

Thể loại: Ngôn Tình, Xuyên Không, Cổ Đại, Sủng



**[DTV-EBOOK.COM](http://DTV-EBOOK.COM)**

1. [Chương 1: Chương 1](#)
2. [Chương 2: Chương 2](#)
3. [Chương 3: Chương 3](#)
4. [Chương 4: Chương 4](#)
5. [Chương 5: Chương 5](#)
6. [Chương 6: Chương 6](#)
7. [Chương 7: Chương 7](#)
8. [Chương 8: Chương 8](#)
9. [Chương 9: Chương 9](#)
10. [Chương 10: Chương 10](#)
11. [Chương 11: Chương 11](#)
12. [Chương 12: Chương 12](#)
13. [Chương 13: Chương 13](#)
14. [Chương 14: Chương 14](#)
15. [Chương 15: Chương 15](#)
16. [Chương 16: Chương 16](#)
17. [Chương 17: Chương 17](#)
18. [Chương 18: Chương 18](#)
19. [Chương 19: Chương 19](#)
20. [Chương 20: Chương 20](#)
21. [Chương 21: Chương 21](#)
22. [Chương 22: Chương 22](#)
23. [Chương 23: Chương 23](#)
24. [Chương 24: Chương 24](#)
25. [Chương 25: Chương 25](#)
26. [Chương 26: Chương 26](#)
27. [Chương 27: Chương 27](#)
28. [Chương 28: Chương 28](#)
29. [Chương 29: Chương 29](#)
30. [Chương 30: Chương 30](#)
31. [Chương 31: Chương 31](#)
32. [Chương 32: Chương 32](#)
33. [Chương 33: Chương 33](#)
34. [Chương 34: 34: Phiên Ngoại Nhỏ 《1》 Người Thành Công Có Lối Đi Riêng](#)

- 35. [Chương 35: Chương 35](#)
- 36. [Chương 36: Chương 36](#)
- 37. [Chương 37: Chương 37](#)
- 38. [Chương 38: Chương 38](#)
- 39. [Chương 39: Chương 39](#)
- 40. [Chương 40: Chương 40](#)
- 41. [Chương 41: Chương 41](#)
- 42. [Chương 42: Chương 42](#)
- 43. [Chương 43: Chương 43](#)
- 44. [Chương 44: Chương 44](#)
- 45. [Chương 45: Chương 45](#)
- 46. [Chương 46: Chương 46](#)
- 47. [Chương 47: Chương 47](#)
- 48. [Chương 48: Chương 48](#)
- 49. [Chương 49: Chương 49](#)
- 50. [Chương 50: Chương 50](#)
- 51. [Chương 51: Chương 51](#)
- 52. [Chương 52: Chương 52](#)
- 53. [Chương 53: Chương 53](#)
- 54. [Chương 54: Chương 54](#)
- 55. [Chương 55: Chương 55](#)
- 56. [Chương 56: Chương 56](#)
- 57. [Chương 57: 57: End](#)
- 58. [Chương 58: 58: Ngoại Truyện](#)

# Chương 1: Chương 1

Phục Liên nâng tà váy lễ phục lên dốc hết sức chạy lên sân thượng.

Dục phẳng luôn đôi giày cao gót xuống cầu thang.

Cô mệt mỗi bước lên bậc lan can bằng của sân thượng nhìn xuống.

Ánh đèn neon lấp lánh cùng dòng xe tấp nập qua lại.

Nhảy xuống có chết không?

Cơn gió lạnh cuối thu nhẹ nhàng lay động tóc cô, gió lạnh đến thấu xương.

Phục Liên cảm thấy mình bị hoa mắt, từng hình ảnh xa lạ thay nhau xuất hiện trước mắt như cuộn phim lâu năm bị hư, mờ mờ ảo ảo.

Mí mắt nặng trĩu, cả người không thể cử động được.

Từ từ mất đi ý thức.

Giọng nói nhẹ nhàng mềm mỏng vang vọng bên tai : "Liên nhi bốn cung biết con thích Vũ nhi nhưng mà Vũ nhi không thích con.

Con cũng nê hiểu đi".

Phục Liên lơ ngơ nhìn quanh, mọi thứ ở đây rất cổ phong, đàn hương nhẹ nhàng bay bổng xung quanh.

Cung nữ, ma ma cùng thái giám cung kính đứng một bên.

Căn phòng lớn trang trí theo kiểu cách xưa cung cấm.

Kế bên mình là một phu nhân tầm bốn mươi mấy mặc cổ phục vàng nhạt, tóc nghiêng về xanh dương đậm vấn kiểu cách và trâm cài tinh xảo.

Phục Liên nhìn xuống đồ mình đang mặc, váy dài xanh nhạt chân mang hài.

Ban nãy còn trên sân thượng thoáng chốc qua cung cấm rồi.

Ào!

Hoàng Quý phi thấy nàng u tư suy nghĩ thì khẽ thở dài.

Phất nhẹ tay nói : "Liên nhi về trước suy nghĩ đi, bốn cung mệt rồi"  
Dương ma ma đi đến nâng Hoàng Quý phi rời đi.

Nhìn Phục Liên thêm vài lần.

Tiểu Hoa đi đến nói : "Tiểu thư chúng ta về thôi"

Phục Liên chỉ biết gật đầu rồi đi chung.

Ngồi trên xe ngựa thì cô càng chắc chắn linh hồn bản thân đã nhập xác ai đó.

Cô nhắm mắt lại, từng hồi ký ức như cuộc phim xuất hiện.

Theo ký ức này thì cô tóm tắt sơ lược là nguyên thân tên Phục Liên.  
Trưởng nữ Phục gia Phục Khải là Đô đốc trẻ tuổi bây giờ đã bốn mấy tuổi rồi.

Cô ấy từ nhỏ mắc bệnh lạ cứ ho ra máu, kể mẫu nhân lúc ông ấy đánh trận đưa Phục Liên lên chùa.

Vài ngày sau chùa cháy, cô ấy được một lão sư già nhận làm đệ tử.  
Vô tình gặp Kinh Vương nên thương nhớ, xuống núi.

Kinh Vương thì yêu say đắm nữ chính Phục Tử Ngân.

Mà Phục Tử Ngân thì là kiều nữ xấu nữ trở thành mỹ nhân.

Vạch trần kế mẫu thâm hiểm, lạnh nhạt với mọi thứ, tinh thông y thuật đặc biệt là độc thuật.

Phục Tử Ngân từ hôn với tra nam, trở nên lạnh lùng vô đối.

Có nhiều nhiều say đắm.

Còn phu nhân kia là mami của hã, muốn khuyên nhủ Phục Liên buông tay.

Thị nữ bên cô đều là của Phục Tử Ngân, ngày ngày hạ độc.

Nhưng cũng đúng thôi, Phục Liên vừa quay trở lại liền nháo đến kinh thiên động địa.

Hủy đi bao nhiêu kế hoạch và hãm hại Phục Tử Ngân.

Cả Phục gia không ai thích cô.

Cái này khá giống với tiểu thuyết thì phải, cô nhớ mang máng là mình đã đọc nó vào tháng trước thì phải còn tên thì éo nhớ.

Hình như đến cuối Phục Liên bị đem trao đổi với Phục Tử Ngân rồi chết bên quân địch.

Phục Tử Ngân thì về sau an nhàn làm hoàng hậu.

Quan trọng hơn Phục Tử Ngân kia là được sỹ xuyên qua a với tính cách lạnh lùng có thù tất báo và đam mê độc dược.

Bị tra nam tiện nữ hãm hại đến chết.

Aaaaaa sao nó dả vậ!!!! Tại sao lại xuyên vào tiểu thuyết.

Xuyên ngay từ đầu thì đã ổn rồi, vậy mà mình xuyên ngay gần nửa truyện.

Bây giờ thân thể này toàn là độc, độc từ nữ chính từ nam phụ ở Cốc độc tông từ nam phụ Kinh Vương phu quân.

Phục Liên ai oán như hòn vọng phu dựa lưng ra sau, bây giờ nên làm gì đây.

Theo cốt truyện cũng không được mà phản công cũng không được.

Mình không muốn giống như tiểu thuyết phản công gây chú ý các kiểu.

Chưa kịp suy nghĩ thông suốt thì đã về đến Phục phủ.

Cô nhanh chóng đi xuống xe ngựa rồi chạy nhanh vào phòng.

Ngồi xuống bàn uống liền mấy ly trà nhạt, điều hòa hơi thở.  
Hiện tại vẫn còn kịp mà, cứ yên lặng mà sống như một mỹ nhân dụ  
dàng còn về nữ chính tất nhiên mình phải.....hehe.  
Khi đọc truyện cô đã không quá thích nữ chính, đối với nam chính  
phụ thì cô ta cứ dây dưa mập mờ không rõ..

## Chương 2: Chương 2

Phục Liên đi đến bàn trang điểm lấy hộp gỗ dài trong kéo, đây là cây sáo trước khi rời núi Lộc Đồng lão sư phụ đã đưa cho.

Phục Liên về đến cứ như con thiêu thân lao đầu tranh giành mọi thứ với nữ chính làm gì còn tâm tư nhớ về sáo.

Đến cả ngày sư phụ chết còn vì Kinh Vương kia mà không đi.  
Nàng lấy cây sáo ra, là sáo ngọc.

Thổi thử vài cái, thanh âm trong trẻo réo rắt, khác hẳn với sáo ngọc ở hiện đại hay dùng.

Ở hiện đại mặc dù bận bù đầu về việc công ty nhưng nàng vẫn phải đi học những thứ khác từ nhạc cụ, vẽ, chơi cờ, cưỡi ngựa bắn cung đến võ, kiếm đạo.....

Phục Liên ngồi xuống bên giường bắt đầu thổi sáo ngọc.

Từ ngoài cửa Tiểu Hoa vào nói : "Tiểu thư lão gia muốn gặp người".  
Nàng chẳng buồn ngược lên, vẫn chăm chú thổi sáo chỉ gật đầu vài cái.

Tiểu Hoa ngày càng sốt ruột hơn, vội vàng hối thúc : "Tiểu thư có nhiều người đang đợi ngoài kia".

Nàng cầm cây sáo đi ra nhà chính, Tiểu Hoa này cứ lải nhải bên tai, rốt cuộc là ai chứ.

Từ xa đã nghe tiếng vui cười rộn rã, nàng nhanh chân đi vào.

Thì ra là nam chính cùng nam phụ đến thăm nữ chính.

Phục Liên đi vào, theo thói quen của nguyên thân mà đưa hai tay chồng nhau cúi người : "cha kêu con có việc".

Phục Nghiêm Xương cũng không quản cách hành lễ nữa : "không chào Thái tử cùng Kinh Vương"

À, quên mất mì không phải nữ chính nên phải chào.

"Tham kiến Thái tử, Kinh Vương"

Không quá sai biệt ký ức, Thái tử Hiên Thần mắt xanh đậm, tóc đen mượt, khuôn mặt lạnh lùng.

Kinh Vương Hiên Kinh Vũ mắt màu hổ phách lạnh nhạt, tóc xanh đậm mặt cũng lạnh.

"cha nếu không có việc con xin lui ra, thân thể hôm nay rất khó chịu"  
Phục Nghiêm Xương nhìn nàng vài lần, chỗ nào không khỏe.

Mắt long lanh môi hồng nhuận mặt tươi tắn.

"nếu không khỏe con lui ra đi dù gì cũng không tìm con"

Nàng ho khan vài tiếng rồi cúi đầu chào lui ra trở về phòng.

Hiên Thần cùng Hiên Kinh Vũ luôn nhìn về phía cửa như đang chờ ai đó đến.

Phục Tử Ngân lạnh nhạt đi vào, khẽ nhún người hành lễ, nói : "sao hai người lại đến nữa".

Từ lúc xuyên đến đây cứ gặp tên này mãi.

"con chó vô lễ" Ông liếc mắt qua nhìn.

Hiên Thần bật cười : "Phục tướng quân chó giận, ta đây là thích tính tình thẳng thắn này của Ngân nhi".

Hừ! Ta mới không cổ hủ như các người.

Hiên Kinh Vũ suy tư nhìn, Phục Tử Ngân hôm nay vẫn vậy tóc đen vấn đơn giản cùng y phục đơn màu giản dị.

Nhưng hình như quá lạnh nhạt.

"Ngũ tiểu thư có nhã hứng ngày mốt đi dự lễ Cúc Thu không"

Cúc Thu là lễ thường năm do Hoàng thượng tổ chức cũng gần giống lễ dành cho mấy đấng FA.

Có khá nhiều trò chơi, chơi xong thì ở lại ăn.

Ai hợp ý cứ nói lên Hoàng thượng.

Phục Tử Ngân nhàn nhạt nói : "ta còn phải điều chế thuốc".  
Phục Nghiêm Xương cảm thấy hơi bất mãn nhưng vẫn không nói ra.

Ông chỉ có hai đứa con gái nhưng hai đứa thay đổi quá nhanh.

Liên nhi từ khi trở về được 1 tháng thì quậy đến gà bay chó sủa.

Liên tiếp hại Ngân nhi còn đi quyến rũ Kinh Vương đến mức Hoàng Quý phi phải mời đến cung.

Ngân nhi thay đổi nhanh hơn dường như thành người khác.

Ông xoa xoa mi tâm ủ rú, nói : "Thần có việc đi trước"

"được, Tướng quân cứ làm việc"

Ông rời khỏi đi đến viện của nàng.

Tiếng sáo thanh tao mang theo nửa buồn nửa vui cùng bao nhiêu tiếc nối.

Phục Nghiêm Xương đứng trước cửa viện thất thần nhìn nàng ngồi trên ghế đá nhỏ giữa sân thổi sáo.

Phục Liên hạ sáo xuống, nhẹ nhàng nói : "cha"

Ông hoàn hồn lại vội đi đến ghế ngồi xuống : "cha chưa thấy cây sáo này"

"sư phụ đưa con khi xuống núi, nó rất quan trọng" nàng đặt cây sáo lên bàn.

Ông nhìn vào mắt nàng, nói : "con nên nhường nhịn Ngân nhi một chút.

Con bên ngoài chịu khổ con bé ở đây cũng vậy"

Nàng cười như không cười : "vâng, Hoàng Quý phi đã khai thông con rồi."

"con hiểu là được, bệnh của con"

Ồ "con không sao bệnh này không chữa được" bà tác giả chỉ múa bút thành văn thôi.

Ông nói thêm vài câu nữa rồi rời đi.

Phục Liên vẫn tiếp tục thổi sáo đến chiều tối.

Thay bộ y phục trắng viền đỏ, tóc vấn sơ bằng trâm vàng đi đến nhà chính ăn cơm.

Nàng vừa bước vào thì cả bàn ăn bỗng chốc im lặng không còn tiếng nói cười đùa.

Trên bàn có 7 người, cha, hai tên thế tử vương gia, 2 anh trai, nữ chính cùng em trai ngồi đều trong bàn.

Không, dư, một, chỗ!!!!

"cha con muốn ra ngoài một lát" bây giờ nói đến ăn không phải rất nhục sao.

Phục Nghiêm Xương nhìn lại bàn ăn, không dư chỗ : "con nhớ về sớm"

Nàng vẫn đứng im ở đó không nhúc nhít, nhìn chăm chăm ông.

"sao con chưa đi"

"không có tiền a" trong viện éo có 1 đồng luôn.

Đúng là.

Phục Tử Ngân lên tiếng : "quản gia luôn phân phát tiền đầy đủ"

"hắn quên ta a, muội, muội" nàng hắng giọng xuống.

Phục Sanh tức giận nhìn qua : "sao ngươi dám nghi oan tỷ ta"

Nàng ngó lơ Phục Sanh, nói : "không sao, con đi trước".

## Chương 3: Chương 3

Phục Liên quay người rời đi.

Không có tiền thì bán trâm cài tóc.

Nàng quay lại phòng lấy theo bộ trang sức tinh xảo nhất cầm đi bán.

Có tiền trong tay thì ổn tất.

Đêm ở kinh thành cũng rất nhộn nhịp, người mua người bán tấp nập.

Nàng thấy ở đây ai cũng mang mặt nạ khác nhau, đi đến chỗ bán mặt nạ gần đó hỏi : "hôm nay là lễ gì"

Chủ quầy nhanh chóng giải thích : "hôm nay là lễ Kính Nguyệt.

Mọi người đều đeo mặt nạ rồi chơi trò chơi hay nói chuyện kết bạn gì đó.

Đến tối sẽ đến cây Kính treo treo giấy ước bên cầu Nguyệt.

Hôm nay trăng rất đẹp."

À à, "ta mua mặt nạ này" nàng cầm lên mặt nạ hồ ly trắng viền đỏ, khá giống với áo.

Trả tiền rồi mang lên.

Ở trong truyện không nhắc đến, có lẽ do nữ chính lạnh lùng không thích đi chơi đi.

Phục Liên đi đến quán mì bò thơm nước mũi gần đó, tìm một bàn trống ngồi vào.

Tiểu nhị vai vắn khăn hí hửng chạy ra : "khách quan dùng mì bò lớn hay nhỏ"

"lớn"

"vâng vâng xin chờ chút" tiểu nhị la lớn lên : "mì bò lớn" rồi tươi cười rót tách trà lạnh cho nàng.

Trong lúc ngồi chờ thì một mỹ nam y phục đỏ hoa văn đen, tóc đen tuyền, mang mặt nạ sắt che nửa bên mặt trái nhưng không che đầy được vẻ đẹp sắc sảo cùng đôi mắt nghiêng về đỏ tinh anh, ngồi xuống cũng kêu mì.

"ta ngồi cùng được chứ"

"ngươi ngồi rồi" ngồi rồi thì hỏi làm méo gì nữa troai.

Hiên Viên Vô Cực bật cười, "cô nương rất thẳng tính" nhưng không giống Phục Tử Ngân lạnh lùng mà là kiểu lúc nóng lúc lạnh.

Tên này cũng được đó : "ta kết ngươi rồi đó" chắc đây không phải nam phụ rồi.

Trong truyện đâu có nam phụ nào đi lễ hội mà không dẫn theo nữ chính.

Có thêm bạn cũng tốt, hắn ta không có địch ý.

Tiểu nhị bưng mì ra đến la lớn lên : "mì nóng đây, mời hai khách quan"

Nàng xoắn tay áo lên bắt đầu ăn, ưm.....!quá ngon đi.

Hiên Viên Vô Cực nhìn nàng ăn đến vui vẻ cũng động đũa bắt đầu ăn.

"ợ~~~~" nàng xoa xoa bụng no căng "tiểu nhị"

Tiểu nhị nhanh chân phóng đến : "khách quan ăn thêm sao" cô nương này ăn nhiều phết, thường mấy cô nương chỉ ăn mì nhỏ.

Hiên Viên Vô Cực lấy ra thỏi bạc đặt vào tay tiểu nhị : "không cần đưa lại"

"vâng vâng" tiểu nhị lại như gió chạy đi.

"có duyên gặp lại"

"được có duyên gặp lại"

Nàng cùng hắn quay lưng lại rời đi, hòa vào dòng người tấp nập.

Hiên Viên Vô Cực khẽ cười, có duyên gặp lại.

Phục Liên vẫn tung tăng đi dạo khắp nơi, dừng lại trước chỗ câu đố không có người nào đến.

Đa số đều đến chỗ câu đối đồng người.

Nàng đi đến hỏi : "chơi như nào vậy gia gia a"

Ông lão vuốt râu bạc cười, rất lâu rồi chưa ai kêu là gia gia cả.

Chỉ vào câu đối đỏ chữ đen đang treo : "đố cháu là gì"

Đố

\_Lon Ông Nóng Gần

\_Đầu Em Nóng

\_ Là vật gì?

Ha, liên quan nhau quá nhỉ.

Nàng nhìn thật kỹ vào, nói : "là lò ng đèn"

"Chỉ cần ghép chữ đầu lại a"

Ông lão cười lớn, treo câu đối khác lên.

\_Ta là ai?

Nàng giạt giạt khoe môi, ta đây là chỉ mình hay ông lão.

Đố kiểu này ai chơi lại.

"ta là ta" nàng chấp nhận sự thật mình không có duyên với chơi đố.

Đặt một thỏi bạc lên bàn rồi đi.

Trò chơi mà.....thua thì thôi.

Ông lão bật cười, nói : "ây cháu nói đúng rồi ta là ta không phải ai khác.

Cũng không cần bắt chước người khác.

Đây là phần thưởng"

Ông lấy trong túi bạc cũ kỹ ra cây cây quạt vô cùng tinh xảo đưa nàng.

Bỏ nén bạc vào túi thu dọn đi về.

Nàng cầm quạt rồi đi, dừng lại phía chân cầu bung quạt ra.

Hai bên thanh làm bằng ngọc đỏ thuần, phía trong là lụa mềm lạnh lẽo vẽ bức tranh thủy mặc.

Đây không phải là miêu tả quạt của nữ chính vào mấy tháng sau sao? Bây giờ nó lại trong tay mình.

Không sao, quạt này giờ đã của mình.

Nàng vui vẻ phe phẩy quạt đi lên cầu Nguyệt.

Trên cầu cũng có vài người đứng nhưng đa số thì đang ở dưới chân cầu bên kia quăng giấy ước đỏ lên cây.

Nàng nhìn lên bầu trời trong veo đầy sao cùng trăng sáng vắng vặc.

Từng vân mây trắng bao quanh ánh trăng.

Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua làm bay bay tóc nàng.

Trước mặt xuất hiện tờ giấy ước đỏ thẫm, nàng quay người lại nhìn là tên ban nãy.

Hiên Viên Vô Cực cười tươi tắn : "có duyên" quả thật ban nãy hẳn chỉ đi lanh quanh cho vui không ngờ gặp nàng đứng đây.

Phục Liên cầm lấy giấy ước đỏ : "có duyên thật đấy" a tim mình sắp văng ra vì nụ cười đó rồi, đẹp quá đáng.

"ước đi"

Nàng không quen dùng bút lông nên cũng không đi qua chỗ bàn ngồi viết mà đi đến gốc cây.

Tay nắm chắc giấy nhắm mắt lại ước : mong mọi thứ sẽ tốt lên.

Phục Liên lùi ra ba bước nhắm chuẩn ngọn cây, Hiên Viên Vô Cực nắm lấy tay nàng quăng giấy ước lên.

Giấy ước nằm chóc vót trên ngọn cây cao.

Hắn cũng nhanh chóng buông tay ra.

Nàng cũng rút tay lại : cảm ơn, có duyên gặp lại".

Nàng quay lưng rời đi.

Hiên Viên Vô Cực nhìn lại tay mình, ban nãy chính là trong vô thức mà nắm lấy.

Mất mặt chết được..

## Chương 4: Chương 4

Cái tên đó dám nắm lấy tay mình sao, thật là không phép tắc.

Muốn đâm hấn ghê.

Phục Liên mua cây kẹo hồ lô rồi đi về Phục phủ.

Ánh đèn Phục phủ vẫn đang sáng, nàng dùng khinh công của nguyên thân đã học nhảy tường vào.

Nhưng đây là lần đầu nàng dùng khinh công, kẹo hồ lô trong tay cùng quạt dất bên hông đều bị rơi xuống đất.

Nàng ngồi xồm xuống, buồn bã nhặt lên, lẩm bẩm : "a mới ăn được một viên mà."

Cầm quạt lên rồi đi, gỡ mặt nạ trên mặt xuống đi về viện.

Tiểu Hoa hung sùng chạy ra, la lối nói : "Tiểu thư cô đem bộ trâm cài kia đi đâu rồi"

Nàng khẽ nhăn mày, nô tì của nữ chính thật chướng mắt : "cút đi chỗ khác".

Tiểu Hoa trừng lớn mắt, sao nàng ta lại dám đem bộ trâm cài Thái tử tặng tiểu thư (Phục Tử Ngân) về rồi bây giờ còn đem đi mất.

"cô đem bộ trâm đó đi đâu, Thái tử tặng cho Ngũ tiểu thư mà"

Phục Liên thẳng tay tát xuống, Phục Tử Ngân từ đâu chạy đến kê mặt vào.

Chát một tiếng rõ ràng, trên gương mặt lạnh lùng kia in 5 ngón tay đỏ hần.

"Ô muội muội từ đâu mà chạy vào kê mặt vậy a"

Phục Tử Ngân âm trầm nhìn nàng, đứng che trước mặt Tiểu Hoa.

Lạnh lùng nói : "tỷ đang làm gì vậy, tự ý đánh người."  
Nàng bung quạt xếp ra, phất nhẹ vài cái : "nô tì này dám lục lọi đồ của ta.

Đáng, đáng"

Phục Tử Ngân quay lại trừng Tiểu Hoa : "em làm thật sao"

Tiểu Hoa nắm chắc lấy tay, nước mắt đã sớm đầm đìa : "bộ trâm cài đó đáng ra là của người, là cô ta tranh giành.

Em đáng ra cũng là nô tì của người".

Nàng ngáp một cái, gấp quạt lại : "vậy tỷ đây trả nô tì này cho muội đó"

"Tiểu Hoa không phải nô tì của ai hết.

Em ấy có tự do riêng" Phục Tử Ngân nắm chắc tay Tiểu Hoa, lớn tiếng nói. Ở cổ đại luôn phân giai cấp, thật đáng khinh.

"mời về, à muội muội tốt nhớ nói quản gia đừng chặn tiền của tỷ aaa"  
Phục Liên vui vẻ đi vào.

Cô gái này không khó đối phó, cô ta quá khinh người tưởng mình là lỗi Trái Đất ai cũng xoay quanh sao.

Chị tổng tài đây luôn trên cơ cứng đó, Tử Ngân aaa.

Phục Tử Ngân nắm lấy tay Tiểu Hoa rời đi.

Phục Liên từ sau khi vào cung trở về dường như rất lạ, cô ta nếu thay đổi rồi thì mình sẽ không ép chết cô ta.

Chuyện quản gia cắt giảm tiền nếu cha biết sẽ rất rắc rối.

Xử lý nhanh mới được.

.....  
Khu đất trống phía tây Hoàng cung\_Hội Cúc Thu

Rất nhiều khuê nữ danh giá cùng thiếu gia nhà quan lại đi đến, nói cười rít rít trong các nhà gỗ nối nhau chia cắt bằng màn sa mỏng.

Phía trước nhà gỗ là khu đất trống rộng rãi dành cho chơi mã cầu, bên trái bên phải là nơi bắn cung,.....

Ai có thiệp mời mới được đến cũng có thể dẫn theo người.

Cả Phục gia đều đi ngoại trừ Phục Khải Minh và Phục Liên.  
Nàng thay bộ y phục xanh dương nhạt điểm chút hoa trắng nhỏ, tóc vấn sơ bằng trâm gỗ đi ra biệt viện.  
Phục Khải Minh đang luyện kiếm thì thấy nàng đi đến, dẫn đo một lát rồi kêu : "muội không đi sao"  
Nàng nhìn qua, đây là caca ruột a, khá giống nguyên thân.

"sao đại ca không đi"  
Phục Liên ngồi xuống bàn ghế đá, Phục Khải Minh đặt kiếm lên bàn ngồi xuống : "ở lại với muội"  
Ai cũng đi hết để Liên nhi một mình quả là không an tâm.

Mặc dù muội ấy tính tình cổ quái nhưng vẫn là muội muội ruột.  
Nàng che miệng cười : "muội lớn rồi với lại trong nhà có nhiều người mà".

Quân lính canh phòng nghiêm ngặt cùng nô tì quản gia.  
"muội cái gì cũng không biết, lỡ bị ai lẻn vào bắt đi sao"  
"ây, vậy muội phải cho huynh mở rộng tầm mắt rồi" nàng đứng lên khỏi động gân cốt.  
Phục Khải Minh cũng đứng lên : "để ca xem bao năm nay muội học gì từ lão sư không tên kia"  
Phục Liên mỉm cười, nói : "đánh"  
Cả hai đi đến cận chiến, nàng dùng các thế võ karate cùng taekwondo đánh tới tấp.

Phục Khải Minh quá khinh thường nàng liền bị đấm vài cái rõ đau, bắt đầu cẩn trọng trong từng lần đánh.  
Phục Liên chuyển động bất ngờ, xoay lưng một vòng ra sau hắn, tay trái quàng qua cổ tay phải cù lét hai bên sườn.

Phục Khải Minh chỉ biết đứng cười, gạt gạt tay nàng : "buông ra.....haha....buo...hahah"  
Nàng buông hắn ra, cười châm chọc : "caca thua rồi"

Phục Khải Minh ngồi xếp bằng dưới sân, lau đi nước mắt trên mặt : "muội hay lắm lắm cù lét ta".

Quả thật mình đánh không lại muội ấy, nhưng võ công đó chưa thấy bao giờ.

Lúc nhanh lúc chậm, uyển chuyển khó đoán.

"Đó giờ ta nghĩ muội chẳng biết gì không ngờ võ công thật lợi hại"

Nàng kéo hắn đứng lên : "vậy muội cho ca nếm thử tay nghề đầu bếp thượng hạng a."

Phục Khải Minh phủ bụi trên người, cười nói : "huynh có lộc ăn rồi".

Nàng đi đến nhà bếp, nhờ người nhóm lửa lên, bắt đầu làm món sở trường ở hiện đại hay nấu.

Các nô tì cùng người nấu ăn vẫn to nhỏ sau lưng nàng.

"Lại bắt chước Ngũ tiểu thư nấu ăn sao"

"Đừng so sánh như vậy, Ngũ tiểu thư nấu những món cực kỳ mới lạ"

"Đúng đúng sao so sánh được".

## Chương 5: Chương 5

Phục Liên trang trí món ăn xong thì cho người đem ra bàn ở biệt viện.

Phục Khải Minh cũng phải trầm trồ khen vài câu : "thật thơm nhưng ăn được không".

Nàng ngồi xuống bàn : "huynh thử xem"

Há cải trong suốt, hoành thánh, gà nướng KonPlong, mực rim me, thịt rang cháy cạnh, bánh cuốn cùng các loại nước chấm.

Phục Khải Minh ăn thử từng món, tập tễnh khen ngon : "muội nấu rất ngon, không cầu kỳ như của Ngũ muội."

Hừ, muội đây là đào tạo chuyên sâu, chỉ là không đủ nguyên liệu thôi. "vậy huynh ăn nhiều a."

Ăn xong thì Phục Khải Minh có chuyện gấp ở thao trường nên rời đi, có rủ nàng theo nhưng từ chối.

Ở thao trường không thích hợp với mỹ nhân dịu dàng.

Nàng nhớ trong truyện có ghi là nữ chính vài ngày sau sẽ ra núi sau nhà hái thuốc.

Cmn vô tình gặp y tiên ẩn dật nhận làm đệ tử, uyyyyyy chấn cả giới. Ảo thật đấy.

Phục Liên về phòng thay bộ y phục ngắn dễ vận động màu xanh liễu trúc, tóc buộc cao lên.

Bắt đầu hành trình lên núi.

Đứng dưới chân núi nhìn lên, muốn bỏ cuộc ghê.

Nàng men theo con đường mòn đi lên, không gặp rết chúa cũng gặp rắn.

Phía sau, một con chó trắng sọc đen núp sau tảng đá lớn nhìn nàng đi lên.

Nó cũng chầm chậm đi theo phía sau.

Phục Liên tâm ngày càng sợ hãi, không biết đó là chó hay sói nữa, nhanh chóng đi.

Rẽ qua nhiều hướng khác nhau nhằm cắt đuôi nhưng không được. Nàng đi vào rừng trúc xanh mát, gió thổi làm lá trúc rơi rớt, tạo âm thanh xào xạc êm tai.

Phía xa nàng đã thấy căn nhà nằm trong rừng trúc, xung quanh có vài cây hoa đào nở rộ.

Một ít cánh hoa bị gió cuốn đến chỗ nàng.

Con chó kia cũng nhẹ nhàng đi đến bên chân nàng, cắn lấy vạt áo kéo kéo : "ẳg ẳg.....!gâuuuuuu"

Một con mãng xà khổng lồ mình toàn lá trúc nghoe nguẩy ngóc lên, nhìn chằm chằm nàng và con chó.

Cái lưỡi lè lè ra phát ra âm thanh khè khè khó chịu.

"Chết tiệt, chạy thôi" nàng xoay người lại chạy, con chó cũng công đầu chạy đi.

Mãng xà đuổi theo phía sau, ánh mắt loét lên tia đỏ dị thường.

Phục Liên nhìn thấy trước mặt là vách đá cheo leo, quay đầu ra sau thì mãng xà nguẩy nguẩy đuôi nhìn, chầm chậm từ tốn bò đến.

Nàng nhìn con chó dưới chân, rất giống husky, cái mặt ngáo ngáo dần dần.

Nước miếng từ trên lưỡi mãng xà rơi xuống tí tách như mưa.

Con chó núp sau chân nàng.

Phục Liên nhìn xung quanh, bên tảng đá gần đó có thanh kiếm cũ gỉ sét.

Trong phim nữ chính sẽ tìm thấy kiếm sắc bén tại mình là nữ phụ nên thấy kiếm sét đó à.

Còn con chó ngáo theo đuôi này nữa.

Nàng từ từ nhích chân đi đến chỗ tảng đá, con mãng xà cũng trườn đến ngay một gần hơn.

Tim nàng ngày càng đập nhanh hơn, mồ hôi trên trán cũng lấm tấm. Con chó hình như hiểu ý nàng, phóng đến ngậm lấy kiếm đem đến dưới chân nàng, hú một cái rõ to.

Phục Liên run rẩy cầm kiếm lên, kiếm này đem đi bán ve chai thì ổn hơn chém con mãng xà này.

Nếu lần này chết thì xem như bản thân xui xẻo vậy.

Liều thôi.

Nàng thở ra một hơi, chạy thật nhanh về phía trước, kiếm đâm thẳng.

Nhưng con mãng xà không hề né tránh mà tiến tới.

Kiếm đâm xuyên bụng nó.

Máu đỏ nhỏ tí tách xuống kiếm, loang đến tay áo của nàng.

Phục Liên hoảng sợ rút kiếm ra, máu bắn tung tóe lên y phục, mặt của nàng.

Con chó kể bên cũng bị nhuộm máu đỏ tươi.

Thanh kiếm từ từ sáng lên, phá bỏ lớp ngoài gỉ sét.

Mãng xà nhìn xuống, hạ đầu dường như chào nàng.

Những mảnh vỡ từ da mãng xà như thủy tinh trong suốt.

"Cuối cùng ta cũng đã rời đi được rồi"

Mãng xà trong phút chốc biến thành những hạt sáng nhỏ vàng bay lên trời.

Một tờ giấy rơi xuống trước mặt nàng.

Ở nơi song song nào đó, linh hồn lạ xuyên vào măng xà ngàn năm tuổi, thống trị cả vùng núi lớn lao.

Nó cùng một măng xà đực khác bên nhau, măng xà đực kia không bao lâu cũng rời thế.

Nhưng nó vẫn không cách nào rời đi được, cô độc, lạnh lẽo một mình.

Nàng thất thần khụy xuống đất, không cách nào rời đi sao?

Tờ giấy biến hóa thành vỏ kiếm.

Không, mình là xuyên sách đến đây, chỉ khi hết vai diễn mình sẽ rời đi được.

Đúng sẽ rời đi được.

Con chó dụi đầu vào cánh tay nàng.

Phục Liên xốc lại tinh thần xoa đầu nó : "theo ta về đi, tiểu Bạch"

Nàng cho kiếm vào vỏ, theo sau tiểu Bạch xuống núi.

Tâm vẫn cảm thấy bất an.

Hiện tại cũng đã xế chiều, ánh mặt trời cũng bớt gay gắt.

Nàng ôm lấy tiểu Bạch bay tường vào nhà.

Nàng đi trước nó đi sau, một người một chó toàn thân đều là máu đỏ.

Mấy nô tì cũng hoảng sợ, mặt tái xanh chạy tán loạn.

Mấy người lính đi đến cung kính chào : "tiểu thư người gặp chuyện gì sao."

"ta không sao" nàng lách người đi về phòng tắm rửa thay y phục khác.

Tiểu Bạch cũng được tắm sạch sẽ.

Nàng ngồi trên ghế đá trước phòng, tay chống cằm lên bàn : "không có nô tì thân cận hình như hơi nhạt nhẽo"

Tiểu Bạch cũng hú lên vài tiếng để đánh dấu sự tồn tại.

Nàng lấy sáo ra thổi để đốt thời gian nhàm chán này.

Ngày mai ra đường kiếm vận may xem ai bán thân các kiểu không.  
Trong phim thường là vậy.

Tiểu Bạch kêu "gâu gâu" vài tiếng rồi gối đầu lên chân nàng nằm ngủ..

## Chương 6: Chương 6

Lương quản gia cùng Lương ma ma dẫn theo một đám nô tì cùng vài người nô bộc nam đến.

Lương quản gia nhìn nàng, nói : "tiểu thư ban này người đi đâu".

"Ồ ta phải thông báo cho quản gia sao" Phục Liên hạ sáo xuống, cười khẩy nhìn.

Lương ma ma mập mạp đi đến, không hành lễ gì cả, thẳng thẳng nói : "Tướng quân nói phải theo sát tiểu thư tránh người làm loạn".

Nàng bắt chéo chân, cười tủm tỉm hỏi : "nếu làm loạn".

Lương ma ma chỉ về phía sau : "bọn họ sẽ bắt tiểu thư lại xử theo gia pháp".

"haha một đám người hầu như các người dám nói vậy sao" nàng ôm bụng cười lớn, chà à lần này là người làm thật sao.

Lương quản gia đi đến trước nàng : "Ngũ tiểu thư đã nói"

Phục Liên đứng lên, đập thẳng vào bụng Lương quản gia làm ông ta ngã lảo đảo ra đất : "người thì nói cha ta, người thì nói Ngũ tiểu thư.

Ta nên tin ai đây".

Lương ma ma chạy đến đỡ, lớn tiếng hét lên : "tiểu thư làm loạn còn không mau bắt lại" con nha đầu chết tiệt, phải xử nó trước khi nó nói chuyện cắt xén tiền.

Nàng tay không phút chốc đánh bọn họ thành đầu heo, ai cũng nằm dưới đất r3n rĩ.

Lương ma ma đi đến tát nàng một cái trời giáng nhưng không ngờ tay bị bắt lại.

Nàng tát bà ta cái chát thanh lãnh, 5 ngón tay đỏ hừng trên mặt già nua.

3, 2, 1 xuất hiện.

Phục Tử Ngân chạy vào đỡ Lương ma ma đang nằm trên mặt đất dậy.

Phục Nghiêm Xương tức giận đi vào, quát lớn : "con đang làm trò gì vậy"

"như người thấy"

Một tình tiết không thể thiếu trong tiểu thuyết.

Mình thật là giỏi, sau này nên nghĩ đến làm thầy bói xem sao.

Ông nhanh chóng đi đến : "con đánh Lương quản gia cùng Lương ma ma mà không biết hối lỗi sao".

Ông đưa tay lên cao định tát xuống.

Nàng nhanh chóng lùi về sau năm bước, né đi cái tát đó.

Nó mà đến mặt chằm chằm quai hàm mắt.

"Sao người không hỏi bọn họ đến đây làm gì" Tiểu Bạch ngồi trước chân nàng như muốn bảo vệ, giương mắt nhìn về phía trước.

Ông trừng mắt lớn : "con đánh người là sai rồi"

Ôi trời ạ! Nghe câu này như mấy bà hàng xóm chàm chọc vậy.

"Họ muốn....."

Phục Tử Ngân cắt ngang lời nàng : "tỷ đánh ma ma đến vậy mà còn cãi lý sao.

Tỷ quá đáng lắm" xem cô xử lý ra sao.

Cha đã nhìn thấy cô ra tay rồi, đây là giá cho việc phá kế hoạch của ta.

Phục Khải Xương lạnh lẽo nhìn nàng : "lần này con làm sai mà còn trốn tránh.

Đi đến thao trường 1 tháng cho ta."

Nàng cung kính : "vâng thưa Tướng quân"

Ong khế nhíu mài, lúc trước bị phạt đến thao trường không phải sẽ khóc lóc cầu xin sao.

Rốt cuộc Hoàng Quý phi nói gì mà con bé thay đổi như thế.  
Phục Liên vất sáo bên hông vào phòng lấy kiếm rồi cùng hai binh sĩ rời đi.

Nàng leo lên hắc mã đặt tiểu Bạch phía trước.

Một người lính cưỡi ngựa phía trước nàng chính giữa người kia phía sau.

Thúc ngựa đi đến thao trường ở ngoại thành.  
Thà đi thao trường chịu khổ còn hơn quỳ ở Từ đường Phục gia.

Nguyên tắc là mình phải quỳ tận 5 ngày.  
Phục Nghiêm Xương quay người rời đi.

Phục Tử Ngân đỡ Lương ma ma đứng lên : "vất vả cho người rồi"  
"không sao, ta đã hứa với phu nhân sẽ chăm sóc người thật tốt mà"  
Hừ, vậy mà năm xưa mặc cho kế mẫu hành hạ ta, bà cũng quá giả tạo rồi.

Gió chiều nào theo chiều đó.  
Phục Liên nếu người không phá hỏng kế hoạch của ta ta cũng sẽ không vô tình đến thế.

Nhưng người quá phiền phức.

.....

...

Phục Liên dắt ngựa vào chuồng, được một người chăn ngựa khá trẻ chỉ cách buộc dây.

Phục Khải Minh từ xa chạy đến : "muội lại làm gì để cha nổi giận vậy".  
Nàng ôm kiếm trước ngực, nói : "Lương quản gia cùng Lương mama kia đến gây sự, cha vừa về đến.

Tức giận đưa muội đến thao trường chịu phạt".

Phục Khải Minh nắm chắc vai nàng, vẻ mặt nghiêm trọng nói : "muội biết đến đây chịu phạt là phải làm gì không.

Là đến đây giặt giũ, nấu ăn, gánh nước, dọn chuồng ngựa, nghiêm trọng hơn muội nghĩ đó." quan trọng hơn nơi đây toàn nam nhân.

Nàng biết hẳn lo lắng việc gì, nói : "có ca ca ở đây muội mới không sợ"

"chỗ này là thao trường, vô số nhóm tướng sĩ khác nhau.

Muội thì xinh đẹp như vậy ta có ba đầu 6 tay cũng không chắc bảo vệ được muội".

Phục Liên cười trừ, lơ đãng nói : "trời sắp tối rồi".

Phục Khải Minh không nói gì dắt nàng về phòng của mình.

Tiểu Bạch cũng lắc lắc đuôi đi theo phía sau.

"muội cứ ở chỗ huynh đi, ta về nói với cha" hẳn khum người xoa xoa đầu tiểu Bạch : "ngươi phải ở bên Liên nhi"

"gâu gâu" tiểu Bạch hăng hái nhìn..

## Chương 7: Chương 7

Phục Khải Minh ra ngoài nói gì đó rồi thúc ngựa rời đi.

Phục Liên lên giường an tâm đi ngủ.

Phục Khải Minh về nhà đối chức với cha nhưng không thành, tức giận dọn đồ đến thao trường ở.

Phục Nhân Khanh ôm tay trước ngực dựa lưng vào cửa nói : "đại ca Phục Liên đó không đáng cho huynh xung đột với cha đâu.

Huynh quên nàng ta từng làm gì sao?"

Phục Khải Minh liếc mắt nhìn qua : "muội ấy mới là ruột thịt với chúng ta, Phục Tử Ngân kia làm đệ điên dại như vậy sao.

Nhưng nàng ta có thay đổi ra sao vẫn là một kẻ ngốc."

Phục Tử Ngân từ ngoài đi vào, lạnh lùng nói : "đại ca huynh nói ta vẫn ngốc sao." Nếu theo phe nàng ta phá kế hoạch trả thù thay nguyên chủ thì.....!ngươi cũng chết.

Phục Khải Minh không thêm trả lời, thu dọn tay nải xong rời đi.

Cuộc sống của Phục Liên ở thao trường không phải quá cực khổ.

Sáng tưới rau trưa phụ nấu tối quét dọn nhà bếp.

Cứ vài ngày thì Phục Khải Minh lại đưa nàng đi gặp gỡ nhiều người, luyện võ đấu kiếm.

Các binh sĩ kia lúc đầu cũng khinh khỉnh rồi thách đấu với nàng.

Tất nhiên nàng đều dành chiến thắng.

Sáng sớm tinh mơ, nàng vừa tưới rau vừa tám chuyện với mấy người nấu bếp rảnh rỗi sáng sớm chạy đến chơi.

Phục Liên lấy nước dưới giếng lên tưới rau mà tay cũng sắp lên cơ bắp.

Mới đó đã nửa tháng trôi qua, nàng cũng quen dần với cuộc sống thao trường.

Bây giờ nữ chính chắc đã chiếm được trái tim của nhiều người rồi. Buổi tối đang quét lá trước cửa thao trường thì một đám người cưỡi ngựa như gió chạy vào trong.

Chắc là có chuyện gấp đi.

Phục Nghiêm Xương trên ngựa nhìn thấy con gái đang quét lá mà tim như đang rỉ máu.

Chẳng lẽ con không cúi đầu cầu xin nữa sao, đã nửa tháng rồi.

Trong đại sảnh thao trường, rất nhiều người tước vị cao đứng xung quanh bàn bản đồ lớn.

Đông Xiêm chỉ tay vào đường biên giới : " quân Tề đã đánh đến đây rồi Phục tướng quân."

Trong quân đội Phục gia nắm giữ binh quyền thứ hai sau Hiên Vương, quân quyền ngang hàng với Kinh Vương.

Lần này Hoàng thượng hạ chiếu chỉ cho Phục Khải Minh dẫn đầu trận đánh Tề này.

"Đông Xiêm lần này phải tấn bọn Tề đó tránh ra ngàn dặm, lương khô, thảo dược sau một nén nhang sẽ được đưa đến." Phí Quang Tân nói.

Phục Khải Minh bước ra hành lễ nói : "Phục tướng quân lần này để con dẫn đầu đi."

"được con dẫn đầu năm quân 5 vạn đi nghênh chiến." Ông lấy lệnh bài trong người đưa ra.

Binh sĩ ngay sau đó được tập hợp lại, đao kiếm áo giáp chuẩn bị sẵn sàng.

Thời gian không quá một tách trà đã lên đường.

Phục Liên vẫn đứng ngoài cổng, Phục Khải Minh thân mặc chiến bào nhảy xuống ngựa ôm lấy nàng : "huynh đi rồi thì xin cha về nhà đi."

"ca đi cẩn thận"

Phục Khải Minh buông nàng ra lên ngựa, hô to : "khởi hành."  
Nàng không nhìn theo nữa mà cất chổi đi về phòng.

Tiểu Bạch cọ cọ đầu vào chân nàng.  
Phục Liên ngồi lên giường suy tư nhìn tiểu Bạch.

Theo nguyên tác sau trận đánh này Phục Khải Minh mất đi một cánh tay.

Trận này vẫn hoàn toàn thất bại thành trì bị lấy mất.

Binh lính thương vong vô số.

Nhưng đến lúc nam phụ ra tay thì lấy lại thành trì đuổi quân Tề ra khỏi ranh giới biên ải 500 dặm.

Mình có nên đi cứu hần không? Mình xuyên vào đã là đối nguyên tác cứu ca ca chắc vẫn ổn, ở đây chỉ hần là tốt với mình.

Năm ngày sau, năm ngày sau mình sẽ đi.

Phục Nghiêm Xương bước vào phòng, nghiêm mặt nói : "con biết sai chưa"

Tiểu Bạch nhe răng gầm gừ nhẹ, nàng đặt tay lên đầu nó xoa xoa trấn an : "cha tốt hơn nên cẩn thận Lương quân gia lỡ ngày nào đó hần....."

Ông tức giận cắt ngang lời nàng : "con nói nhăng nói cuội, Lương quân gia từng cùng ta chinh chiến."

Vậy đó sau này ông mới nhận ra Lương quân gia âm mưu thâm sâu.

Nàng cười khẩy : "con buồn ngủ".

Nàng nằm lên giường đắp chăn nhắm mắt ngủ.

Tiểu Bạch cũng chui tọt vào ổ nhỏ nàng làm cho nó.

Ông tức giận đóng cửa đi ra ngoài, Tử Ngân vẫn là ngoan ngoãn hơn.

Trong mấy ngày này nàng điên cuồng tập luyện, không kể ngày đêm.

Tin tức biên cương vẫn truyền về ngày ngày, có tốt có xấu.

Đến tối ngày thứ tư, nàng mặc giáp của binh sĩ thường mang theo kiếm bên hông.

Ngồi xồm nói với tiểu Bạch : "ở lại một mình nhớ đi xuống bếp tìm đồ ăn đó."

"gâu gâu"

Nàng xoa xoa đầu nó rồi quay đi, ra đến chuồng ngựa cưỡi con hắc mã lúc đến.

Hắc mã này là của Phục Liên thuần hóa trên đường về Phục gia. Phục Liên thúc ngựa trong đêm rời đi.

Bây giờ rời đi đến thẳng chiến trường cứu giúp, ha ha.

Chẳng mấy chốc nàng đã đến chiến trường, tuyết trắng đã bị nhuộm đỏ màu máu.

Xác chết la liệt khắp nơi.

Âm thanh kiếm, thương va nhau keng keng.  
Nàng thấy ca ca đang trên ngựa đánh với cả ba tên.

Đánh như vậy không bị chặt mất cánh tay mới lạ.  
Phục Liên rút kiếm ra, từ xa thúc ngựa như bay đến.

Trên đường qua đó, kiếm đã nhuộm máu tươi, nhỏ từng giọt xuống mũi kiếm.

Hai tên kia đánh hai bên, tên còn lại định chặt tay Phục Khải Minh.

Nàng phi ngựa đến, nhanh tay hơn chém bay đầu tên đó.  
Máu bắn tung tóe khắp nơi.

Hai tên kia chỉ trở mắt nhìn, hét lớn : "Tướng quânnnnnnn".  
Phục Khải Minh bất ngờ gấp bội : "Phục Liên."

## Chương 8: Chương 8

Phục Liên cười hì hì xinh đẹp, vẫn không quên chém giết quân địch. Hai tiên phong kia hùng hồn lao đến, nàng cùng Phục Khải Minh tác chiến.

Hai tiên phong đều bỏ mạng trên ngựa.  
Quân ta từ thất thế đã lật ngược tình thế thành người nắm ưu thế.

Chẳng mấy chốc quân địch đã nằm xếp chồng trên tuyết trắng biên ải lạnh giá.

Phục Khải Minh toàn thắng có thể công thành nhưng chọn rút quân về.

Hắn biết trong thành vẫn còn rất nhiều binh mã và đạn dược.

Nên lui quân, lấy thủ làm công.

Đông Húc trên ngựa, tay cầm kiếm phản đối : "Khải Minh chúng ta đang có ưu thế.

Tiến công đi"

"Toàn quân quay về" Phục Khải Minh hét lớn ra lệnh.

Đông Húc bực mình thúc ngựa quay về.

.....

...

Ở trong lều chính, Phục Khải Minh ngồi trên ghế đập bàn : "muội diên sao mà đến đây.

Mau quay về đi."

Phục Liên đã thay y phục nữ nhi, điềm đạm ngồi nói : "không có muội huynh còn tay đập bàn quát sao?".

"t-ta...!muội đừng nói qua chuyện khác"

"Rồi rồi.

Muội nói cho huynh biết, con trai của Đông Xiêm, Đông Húc là nội gián.

"nàng khẽ hạ giọng xuống nói.

Phục Khải Minh nhú mày, ngờ vực nói : "muội đừng nói nhăng nói cuội, Đông Húc từ nhỏ đã bên cạnh huynh rồi."

Nàng bật cười lên, ở cổ đại tình huynh đệ là cái gì đó rất đáng quý nhưng đôi khi.

"Đông Xiêm cầu kết thái hậu cùng hoàng hậu.

Bọn họ có ý muốn để nước Tề đánh chiếm thành này.

Mọi hành động bên ta tại sao đều bị quân Tề đoán được hay ca nghi bọn họ đoán mò."

"huynh...." quả thật việc quân cơ tức đánh hay mưu lược đều bị quân địch nhìn thấu không kể hờ.

Nhưng Đông thúc cùng Đông Húc sao có thể.

Nàng nói tiếp : "nếu lần này huynh mất tay thì Đông Húc sẽ lên nắm quân cơ tiếp đến thì sao nào.

Ca hiểu mà"

Nếu như lời Liên nhi nói thì Đông Húc sẽ vờ thua rồi mất thành rút quân trở về.

"Ta cần suy nghĩ lại một chút, muội về trại đi"

"được sáng mai muội cần câu trả lời của ca "nàng cười nhẹ rồi quay đi.

Quả là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Đông Xiêm và Đông Húc đều bị một tuyệt thế vũ cơ ở nước Tề làm mê muội đến chết.

Chỉ cần có đại mỹ nhân không sợ không có thiên hạ.

Phục Khải Minh ở trong lều một mình trầm tư suy nghĩ, tại sao muội ấy lại biết được.

Mình vẫn không tin Đông Húc sẽ cầu vinh b ản nước.

"Người đâu cho gọi tiên phong Hồng Bát"

"vâng tướng quân"

Hồng Bát nhanh chóng vào, hành lễ nói : "tướng quân"

Phục Khải Minh thấy ngoài lều có bóng người, đến bên tai Hồng Bát nói nhỏ điều gì đó.

Phục Liên lần này ca cược tất cả những gì mình có cho muội.

Hồng Bát một chân quỳ xuống xuống : "thần phục mệnh".

Hồng Bát đi ra khỏi lều thì thấy Đông Húc cũng đang rời đi, chẳng lẽ tướng quân nói đúng.

Đông Húc thực sự là nội gián.

Phục Liên nằm trong lều nghe tiếng bước chân chạy dồn dập, tiếng người điều quân đi mà tâm không khỏi kích động.

Đây là lần đầu ở trong quân doanh, phấn khích như chơi càn vậy.

Nhưng quân doanh cũng khắc nghiệt quá đi.

.....

...

Ở thao trường.

"Báo tướng quân đại nhân không thấy Phục tiểu thư trong phòng"

Một người khác chạy vào : "báo! Quân doanh cấp báo cần Đông tướng quân chi ra 4000 binh"

Lại một người khác nối tiếp vào : "báooooo! Tướng quân Phục Khải Minh đại thắng giết chết ba tiên phong quân Tề".

Đông Xiêm tức giận trong lòng, ngoài mặt vẫn bình thản : "được 4000 quân trong đêm cùng ta chi viện".

Phục Nghiêm Xương nhăn mặt, Đông lão này dễ dàng cho mượn binh từ bao giờ.

Sao thẳng nhóc đó không nói gì cho mình biết.

Đông Xiêm bị nguyên soái gửi thư trách mắng nặng nề, lần này đem binh trong ứng ngoại hợp.

Được thành trao người.

Mấy tềnh yêu ời, truyện mình vẫn kiểm duyệt.

khókkkk.

Kiểm duyệt xong nhớ qua ủng hộ mình nhớ....!.

## Chương 9: Chương 9

Mấy bạn cho xin lỗi về chỗ lều thay bằng ở trong thành nha.

Đáng ra quân Tề đi công thành thì Phục Khải Minh phải ở trong thành ứng chiến mới đúng.

Xin lỗi vì sơ suất.

Phục Khải Minh đi ra đi vào cả một buổi tối, tình cờ bắt được quạ đen đưa thư.

Lại là tướng soái quân Tề, Đông Húc.

Hắn bóp chặt lá thư trong tay, quay về phòng.

Triệu kiến nhiều người đáng tin cậy đến thảo luận.

Quyết định gửi một bức thư giả đi, ngày mai khi Đông Xiêm đem quân đến.

Tùy cơ ứng biến mà tung lưới bắt cá.

Đông Húc cũng đã bắt đầu nghi ngờ, trong phòng cho thủ hạ rời đi êm đẹp.

Tin này phải nói cho tướng soái và cha mới được.

Người vừa ra khỏi cửa phòng liền bị tập kích, thuốc mê trong khăn làm cho họ ngất đi.

Binh sĩ đem bọn họ đến lều chính.

Phục Liên cũng không rảnh tay, lần này phải cứu được cửu hoàng tử của nước Tề\_nam phụ thảm nhất trong truyện.

Trong lúc đọc truyện vô số độc giả đã thương tiếc cho số phận của

Cửu hoàng tử.

Sinh ra từ bụng nô tỳ đã bị ghẻ lạnh, rồi đến biên cương nhằm lập công gì đó nàng không nhớ rõ.

Nhưng đại loại về sau u mê nữ chính, nữ chính lại vô cảm.

Cuối cùng Cửu hoàng tử lên ngôi vương, lại vì nữ chính mà chết nhưng nữ chính vẫn không hiểu tấm chân tình.

Chỉ xem Cửu hoàng tử như một người bạn thân.

Nàng bắt đầu vạch ra kế hoạch hắc hoi trên giấy.

Nét vẽ nguyệt ngọc, nhìn như người que vậy.

Sắp rồi, sắp rồi.

Sắp đến lúc cứu vớt nam phụ si tình ngu ngốc hết thuốc chữa.

.....  
.....

Trong doanh trại quân Tề.

Quạ đen đem thư bay về, Chủ tướng soái lần lượt nhận được hai bức thư vừa ý.

Uống rượu với các tướng sĩ.

Nói lớn : "trận này chắc chắn đại thắng.

Thành đó sẽ là của chúng ta."

"đại thắng đại thắng."

Vừa tờ mờ sáng Đông Xiêm đã dẫn đội quân trùng trùng điệp điệp đến, không che giấu nổi nụ cười đắc ý vào thành.

Phục Khải Minh đứng trên trường thành nhìn xuống chỉ hận vì tin sai người.

Nếu không có Liên nhi thành này ắt sẽ mất trong nay mai.

Bá tánh trong thành thấy viện quân đến phía sau chở theo hàng tá lương thực thì quỳ lại hai bên đường.

"Viện quân đã đến.

Cuối cùng cũng có gạo nấu cháo rồi."

Đông Xiêm vào phòng ngồi xuống ghế : "Húc nhi con nói họ đã biết."

Đông Húc lắc đầu : "con chỉ suy đoán, hiện tại có lẽ tướng soái đã biết."

Phục Khải Minh từ ngoài đi vào : "biết chuyện gì vậy Húc huynh."

Máu đỏ từ lưỡi kiếm của hắn nhỏ giọt trên sàn, lưỡi kiếm sáng bóng.

Đông Xiêm tức giận đập bàn đứng lên, thủ vệ của mình mà hắn giết trong âm thầm vậy sao.

: "làm càn rồi, người đang làm gì tiếp tay cho giặc sao."

Hồng Bát từ ngoài đi vào, đôi mắt sáng hoắc nói : "gấp than bỏ tay người, Đông tướng quân chắc đã làm quen tay."

"người đâu Phục Khải Minh và Hồng Bát phản rồi." Đông Xiêm tức giận rống lên.

"Đông thúc chớ nói lớn, thủ hạ của người ta đã giết sạch, 4000 quân cũng đã quy thuận.

Số vũ khí giấu trong gạo cũng được ta miễn cưỡng cho tướng sĩ dùng" Phục Khải Minh đưa kiếm lên ngay cổ ông.

Đông Húc rút kiếm ra chỉ vào cổ Phục Khải Minh : "người biết sớm hơn ta nghĩ đó."

"quá khen" Phục Khải Minh cười cợt nói, giơ chân lên đập vào tay cầm kiếm của Đông Húc.

Nhanh chóng chế trụ lại.

Hồng Bát trối xong Đông Húc nói : "đem áp giải về thành."

"vâng, Hồng tiên phong".

Quang Cưng Khả đi vào : "tướng quân ưng truyền tin đã đưa về hoàng cung.

Không sai sót gì thì viện quân sẽ đến."

"được, chuẩn bị nghênh chiến quân Tề."

Lần này chỉ mới thám thính được quân Tề rất đông, thêm viện binh cũng là thêm đường sống.

Không gì có thể nói trước được..

## Chương 10: Chương 10

"Cấppppp báo! Quân Tề đang đi đến, ước chừng 5000 quân."

Phục Khải Minh đứng lên khỏi bàn : "ra thành ứng chiến".

Hồng Bát : "tướng quân, quân ta còn lại chưa đến 2000 thêm của Đông Xiêm là 6000."

"dẫn theo quân của Đông Xiêm, chắc chắn trong đó có người của quân Tề cài vào."

Còn lại tùy thời ứng chiến"

"vâng Tướng quân"

Phục Khải Minh cùng Quan Cung Khả và Phục Liên ra thành ứng chiến.

Hồng Bát trên thành quan sát tùy thời ứng cứu.

Gió nổi lên cuốn theo bao nhiêu là tuyết trắng, lạnh đến thấu xương.

Khí thế hai bên dường như ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Quan Cung Khả đưa trường đao chỉ về tướng soái quân Tề : "xem ra các người cũng chỉ vậy."

Tiên phong quân Tề cười nhạo : "trẻ con thì thì nhà đi."

Mau kêu Đông Xiêm ra đánh với lũ tử."

Phục Liên cười khẩy, nói lớn : "đánh nhau theo cách nào".

Nghe đánh nhau làm nàng suy nghĩ đến xxxxxxxx.

"A, ngại chết được".

Phục Khải Minh bật cười, muội muội đang nghĩ cái gì vậy.

Nhìn thôi đã muốn cưỡi theo.

Tiên phong quân Tề tức đến nổ phổi sôi máu, thúc ngựa đến  
:"đánhhhhhh"

Quan Cưng Khả cưỡi ngựa xông đến : "lão già xương cốt rã rời rồi sao".

Hai bên bắt đầu giao tranh kịch liệt, đây mới gọi là chiến trường vô tình.

Máu đỏ phút chốc nhuộm đỏ màu tuyết.

Phục Khải Minh vẫn đang bất phân thắng bại với tướng soái quân Tề.

Nàng một mình bị hai tiên phong vây lấy, người trên ngựa, người dưới đất.

Lần này phải ám toán rồi.

Sư phụ Phục Liên cho rất nhiều đồ vật cổ quái chuyên dành cho ám toán đánh lén.

Dưới tay nàng là nỏ tẩm độc, tay cầm kiếm đánh phía trên, tay còn lại bắn nỏ tẩm độc vào người phía dưới.

Ngựa nàng bị tên đó chém gãy chân, ngã mạnh xuống nền tuyết.

"Người ám toán ta" mũi tên bắn ngay phần cổ, nơi không được áo giáp che kín.

Kịch độc nhanh chóng phát tác làm hấn chết tươi trong chốc lát.

Tên còn lại như tiêm thêm máu gà+ phê cần s@, đánh tới tấp về nàng.

Tựa trâu điên vậy.

Lần này nàng đã bắn hụt, hấn đặt kiếm trên cổ nàng.

Một cây thương từ sau phóng đến đâm thẳng vào mi tâm hấn.

Hai mắt trợn tròn đến đáng sợ.

Quân Tề ngày càng có lợi thế, lẫn trong 4000 quân có hơn 2000 là người của họ.

Ngày càng bất lợi.

Quan Cưng Khả bắn pháo lên trời, Hồng Bát cho 1000 quân ra ứng chiến.

Nàng chém giặc như chém rạ, tên độc cũng rất có lợi.

Chiến sự ngày càng cấp bách, 1000 quân vừa ra cứ đi giết người của quân mình.

Chẳng lẽ Hồng Bát cũng cấu kết với quân Tề.

Khỉ thật.

Phục Khải Minh và Quan Cưng Khả dường như cũng nhận thấy bất thường, ra lệnh : "lui quân".

Quân Tề nhanh chóng vây quanh thành hình tròn.

Nàng, Phục Khải Minh, Quan Cưng Khả và 100 người bị vây phía trong.

"thắng bại đều danh dự"

"Thắng bại đều danh dự"

"Thắng bại đều danh dự"

Nàng và mọi người cùng nhau hô lớn.

Gió tuyết lại nổi lên dữ dội.

Hồng Bát đứng trên thành nắm chắc lấy tay, thắng bại đều danh dự.

Đây là câu nói trước khi ra trận.

Nhưng nó không còn quan trọng nữa rồi, nó chỉ thừa thãi mà thôi.

Tướng soái quân Tề nắm chắc phần thắng trong tay, cười lớn nói : "đưa tay đầu hàng ta sẽ cho các ngươi chết tử tế."

Tiên phong cũng ngạo nghễ : "tiểu mỹ nhân đi đánh trận à, há há há"

Cả quân Tề bắt đầu cười d@m đấng.

Cmn cái chết lần này còn sớm hơn cả nguyên tác, Phục Liên nói : "im mồm đi, ta sẽ cắt cái lưỡi dơ bẩn đó của ngươi xuống."

"gi3t chết lấy đầu thưởng 1000 vàng" Tướng soái quân Tề hô lớn.

Một cuộc chiến sống còn xảy ra, lần này một sống hai chết ba tự vẫn.

"Chiếnnnnnnn".

## Chương 11: Chương 11

Hiện tại địch 2000 quân ta 100, như trứng chọi đá.

Hoàn toàn không có chút tia hi vọng chiến thắng nào.  
Đến cả đột phá vòng vây còn khó chứ đừng nói an toàn rút đi.  
Vòng tròn ngày càng thu hẹp, ý chí quân ta cũng ngày càng suy kiệt.

Giá lạnh xen vào ý chí đang hừng hực lửa muốn chiến thắng.  
Gió to tuyết lớn, ngọn lửa hừng hực trong tim cũng dần lụi tàn theo từng giây phút vòng vây quân Tề ngày càng thu hẹp.  
Phục Khải Minh hét lớn : "ai thoát ra được cứ thoát ra."  
Tướng soái và tiên phong quân Tề trên ngựa đứng bên ngoài chiêm ngưỡng vẻ tuyệt vọng của quân thù.

Nhìn lên trường thành bóng dáng của tiên phong Hồng Bát.  
Kiêu ngạo nói : "Các người nghĩ các người trên cơ ta sao.

Trẻ ranh."  
Tiên phong : "nàng ta lát nữa....!chật chạp.

Phận nữ nhi hahaha."

Phục Liên sức lực cũng sắp cạn kiệt, bị thương cũng không ít.

Lần này khinh thường tiểu thuyết rồi, cái thiết lập ẩn chó chết này.  
Quan Công Khả sắp không trụ nổi rồi.

Như vậy quá sức rồi.

Tình huynh đệ cũng quá lắm rồi : "Hồng Bát Ta Hận Người."  
Hồng Bát từ khi sinh thời tại đã thính hơn người thường gấp mấy lần, ai ở dưới nói gì hắn đều nghe rõ mồn một.  
Nhiều tướng sĩ canh thành đều quỳ xuống : "tiên phong người suy nghĩ lại.

Tiên phong!"  
Hắn căng bản còn suy nghĩ lại được sao.

Còn đường để lui sao.  
Phục Liên vừa đánh vừa quan sát xung quanh, quân sĩ hiện tại không đến hai mươi người.

Mà quân Tề còn quá nhiều.  
Chết ngay trước mắt.  
Từ ngoài xa, nam nhân mặc giáp đen che mặt nạ phía sau dẫn theo ngàn quân hung hăng thúc ngựa đến.  
Đoàn người băng qua gió tuyết máu tươi từ ngoài đánh đến.

Tướng soái quân Tề cũng không kịp chuẩn bị tinh thần.  
Hiên Viên Vô Cực trên ngựa nhìn thấy cô gái nhỏ dịu dàng ngày đó bây giờ cả người toàn vết thương.  
Sự tức giận từ sâu trong đáy lòng bộc phát dữ dội, đột phá vòng vây.  
Quân Tề nhanh chóng bị áo đảo.

Tướng soái quân Tề thấy tình hình không ổn, cùng mấy tướng sĩ và tiên phong bỏ chạy.  
Phục Liên leo lên con ngựa gần đó thúc ngựa đổi theo.

Lần này có viện binh ở đây, chạy đây xử đẹp các người.  
Dám dón ta vào đường cùng, định xơi chực nữa.  
Phục Khải Minh muốn đuổi theo nhưng được, tay vẫn liên tục chém địch.

Chỉ có thể hét lớn : "Liên nhi quay lại đây."

Hiên Viên Vô Cực nhíu mày, thúc ngựa đuổi theo.

Cô gái này đang làm gì vậy.

Điên sao.

Phục Liên canh chuẩn phóng tiễn độc vào ót của tiên phong, tướng soái quân Tề né được tên.

Nàng chém bay đầu luôn mấy tên lính phía sau.

Thúc nhanh chặng đầu hấn.

Hấn không nói nhiều lời, giương kiếm lên bắt đầu đánh.

"Con nhóc nhãi ranh."

Nàng liên tiếp đỡ những đòn chí mạng, đạp chân lấy đà bay lên chia mũi kiếm ngay đầu hấn đâm xuống.

Tướng soái nháy xuống ngựa lăn lộn mấy vòng trên đất, kiếm trên tay đã rơi ra.

Nàng hạ chân xuống đầu ngựa, không lãng phí một giây phút lau xuống đâm kiếm thẳng vào mi tâm.

Hấn không kịp lấy kiếm cầm lên đã bị đâm xuyên mi tâm.

Mắt tròn tròng chăm chăm, run rẩy nói gì đó.

Nàng không thấy lời nào.

Ban nãy cũng bị trúng mấy chiêu, nàng rút kiếm ra đi thêm vài bước liền khụy xuống.

Hiên Viên Vô Cực vừa đến mọi chuyện đã xong xuôi, hấn thấy tướng soái quân Tề đã chết liền xuống ngựa lao đến.

Phục Liên cứ ngỡ sẽ như truyện ngôn lù, cmn không ngờ hấn ta lại đến chặt đứt đầu của tướng soái kia.

Nàng thất vọng ngã xuống nền tuyết lạnh lẽo.

Sao mình không được hưởng một chút ngôn lù nào vậy.

Ta hận bà, tác giả khốn nạn.

Hiên Viên Vô Cực xoa người qua muốn xem dáng vẻ kinh ngạc của nàng khi gặp lại hắn.

Không ngờ nàng đã ngủ mất.

Hắn đi đến bế nàng đặt phía trước, thúc ngựa quay về.

"ngủ rồi sao"

Nàng ấy cũng thật ham ngủ đi.

Lạnh lẽo đến rùng mình cùng mùi máu tươi nồng nặc vậy mà nàng ấy lại ngủ được.

Phía bên này đã xử lý xong tất cả, Phục Khải Minh và Quan Cung Khả lên ngựa về thành.

Hồng Bát!!!!.

## Chương 12: Chương 12

Hiên Viên Vô Cực cưỡi ngựa chậm rãi đi đến trước cổng thành, đứng cùng với Phục Khải Minh và Quan Cung Khả.  
Phục Khải Minh từ dưới nói lớn lên : "Hồng Bát mở cổng thành."  
Hồng Bát tuốt kiếm trong vỏ ra, chỉ xuống dưới, đôi mắt lạnh lùng nói : "Phục Khải Minh muội muội ruột của người đang ở chỗ quân Tề.

Cô ta là giả."

Phục Khải Minh khinh bỉ nói : "ta nói người mở cổng thành mà người nói điên gì vậy."

"Mau đem cô ta đưa đến chỗ vương Tề đổi lấy Liên nhi thật đi.

Quân Tề đang giữ nàng ấy, quân Tề đang giữ nàng ấy."

Quan Cung Khả rống to đầy tức giận : "người điên rồi Hồng Bát.

Người bị điên rồi, người chưa từng gặp Phục Liên."

Hiên Viên Vô Cực tâm tình cực tốt, cười cười đưa tay bẹo má nàng : "Phục Liên.

Liên Nhi.

Tiểu Liên Liên, sao tên nàng lại dễ kêu vậy."

Phục Liên cảm thấy đau đau ở mặt, tên khốn nào dám nhéo bà đây.  
Vừa tỉnh lại đã nghe tiếng cãi nhau, nàng cười nhếch mép.

Giấc mộng ban nãy có ích rồi đây.

Nàng khẽ nói : "đưa ta lên trên thành được không."

Hiên Viên Vô Cực tim đập thành thịch, lên xuống hỗn độn, cao ngạo

nói : "nói lời dễ nghe."

Phục Liên ngước mắt lên nhìn, khá giống với tên tối hôm đó.

Nàng lạnh nhạt nói : "ta tự lên."

Hai chân đạp bụng ngựa lấy đà nhảy lên, lại lần nữa lấy đầu ngựa làm đệm bật nhảy.

Đây công phu của sư phụ dạy cho Phục Liên nàng chỉ cần vận dụng theo là ổn.

Trong tiểu thuyết như vậy làm gì có tính chất vật lý.

Nàng chân đứng trên tường thành thoăn thoắt chạy lên trên tựa đang chạy bộ.

Phục Liên lên đến, đứng kế bên Hồng Bát.

Không kịp để hấn ư a, tay bóp lấy cổ hấn đặt trên ban thành.

Đôi mắt đầy tơ máu đỏ, lạnh lùng nói : "người nghĩ một người lên núi học đạo dễ dàng bị quân Tề bắt rồi làm vũ cơ sao."

Hồng Bát tâm như băng lạnh, vùng lên nhưng không được nói : "đừng xảo biện, ta từng gặp Liên nhi."

Nàng ấy đang bị bắt.

Hoàng Thượng nếu biết cũng sẽ như ta lấy thành đổi người."

Phục Liên tay vẫn bóp lấy cổ Hồng Bát không buông, có xu hướng bóp chặt thêm : "Người của Phục gia thà chết vinh không sống nhục."

Càng không đi cầu xin người khác dùng thành cứu mình".

Phục Khải Minh ở dưới cũng thoáng kinh người, Phục Liên muội ấy bình thường rất dịu dàng mà.

Muội ấy....

Lời nàng nói như băng lạnh thấu xương đâm vào hấn.

Đúng vậy, Phục gia nhiều đời anh dũng chưa từng vì sống mà bán nước.

Chưa từng có ai, trước Hầu cũng không nhận lấy.

Con gái của ông ấy làm sao có thể tham sống như vậy chứ.  
Phục Liên thấy hấn đang ưu tư cực độ không nhanh không chậm nói lớn, uy phong không khác gì một lão tướng : "Mở cổng thành."  
"Vâng" Quân sĩ nghe lệnh tức tốc chạy đi, chỉ sợ bản thân đi không đủ nhanh để mở cổng thành.  
Hồng Bát vẫn chấp niệm với bản thân : "người chắc chắn là giả mạo".  
Hấn luôn muốn tự lừa dối bản thân.

Tự lừa bản thân rằng mình muốn cứu nàng bằng mọi giá.  
Phục Liên nhìn hấn đau đớn như vậy cũng không hề thương xót : "vậy người cứ sống trong ảo mộng đó đi."  
Hiên Viên Vô Cực nói : "Long Nhất dẫn phân nửa binh đến chỗ chúng đóng quân bắt hết về đây."  
Long Nhất phục mệnh nhanh chóng rời đi.  
Hiên Viên Vô Cực từ từ cho ngựa đi vào, tựa như đang cưỡi ngựa xem hoa.

Nào giống đi đánh trận.

Phục Khải Minh tức tốc lên đến, gỡ tay nàng ra.

Hồng Bát ngã khụy xuống, sắt mặt đường không còn huyết nhuận.  
Nàng vẫn không buông tha nói tiếp : "người đã yêu vũ cơ kia nhưng người lại lấy ta làm cái cớ giao thành.

Người đang phản nước người đối địch với cả Thần Hi quốc."  
"ta muốn cứu Phục Liên, người là giả."  
Phục Khải Minh : "ta tự biết phân biệt ai thật giả.

Người đâu đưa Hồng tiên phong về phòng nghỉ ngơi.

Canh giữ nghiêm ngặt."  
"vâng tướng quân"  
Hồng Bát không vùng vẫy phản kháng, hấn như con cá rời nước mặc người đem đi nơi nào.

Tâm đã chết, hăn không muốn chấp nhận sự thật.

## Chương 13: Chương 13

Phục Liên đứng yên đó, gió lớn nổi lên làm tóc nàng bay đến rối ren.

Nàng cười như không hỏi : "nếu thật sự muội là giả mạo thì sao."

Phục Khải Minh ngược nhìn qua doanh trại quân Tề chìm trong biển lửa nơi gió tuyết lạnh cóng.

"Ta ghét ai lừa mình" Nói xong hắn quay đi xuống.

Nàng nhìn về phía xa xăm bên kia, đưa tay về phía trước đón từng hoa tuyết nhỏ đang rơi.

Không buồn không vui chỉ cảm thấy trống rỗng.

Ban nãy nàng đã mơ thấy lúc bản thân đang đọc truyện, ngoại truyện về Phục Liên.

Quả thật nàng không phải con ruột của Phục gia nhưng về sau Phục Liên thật giả đều chết.

Chết do mơ tưởng nam nhân của nữ chính.

Phục Liên không muốn nghĩ nhiều nữa, xuống thành.

Hiện tại việc quan trọng là mình quên đi tìm cứu hoàng tử.

Phiền thật.

Thôi coi như hắn xui xẻo vì yêu mà đâm đầu, như con thiêu thân lao mình vào lửa mặc sống chết.

Nàng quần quanh người tầng tầng áo khoát bông mà vẫn lạnh.

Sao ban nãy mình không lạnh nhờ.

Phục Liên vẫn chưa biết, ngoài kia người thì đau buồn chết tâm,

người vui sướng, người trầm mặt.  
Chỉ có Hiên Viên Vô Cực cao hứng nhất.

Nàng ấy bây giờ không có chỗ dựa chống lưng, chỉ có thể dựa vào mình.

.....  
.....

Ngày hôm sau mọi chuyện đã sắp xếp xong tất cả, quân Tề đã lui ra khỏi biên cương 1000 dặm.

Cả binh đoàn tức tốc về kinh hầu như không ngừng nghỉ một giây phút nào.

Phục Liên tâm không động, nhàn nhã cưỡi ngựa thưởng hoa.

Đôi lúc còn trò chuyện với Hồng Bát.

Nàng cũng thật phục tên Phục Khải Minh này, hấn ngang nhiên lại để Hồng Bát cưỡi ngựa, còn song song với cô gái tóc trắng che mặt kia. Phục Khải Minh liên tục nhìn ra sao nhưng vẫn vậy.

Phục Liên vẫn vô tư nhìn ngắm mọi thứ.

Không chút bất an lo sợ càng không buồn bã.

Chẳng mấy chốc đã về đến kinh thành, đến trước mặt Hoàng Thượng.

Hiên Viên Vô Cực đi vào trước : "phụ hoàng, hoàng hậu".

Hiên Viên Tấn không lạnh không nóng gật đầu.

Phục Khải Minh dẫn đầu đi vào hành lễ : "tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Hiên Viên Tấn : "miễn lễ."

Hoàng hậu chăm chăm quan sát hai nữ nhân tóc trắng dung mạo mỹ miều bên dưới.

Một người khí chất cao ngạo, thanh tao thoát tục, một người mềm yếu như liễu.

Rốt cục đâu mới là con gái của nàng ta.

Hậu hậu bần khoản khôn xiết, vò nát vạt tay áo thuê phượng tinh

xảo.

Phục Nghiêm Xương đứng đó cũng nở mày nở mặt.

Chỉ thiếu đưa mũi thật cao lên trời.

Phục Khải Minh quỳ xuống : "hoàng thượng do thần làm tướng ngu muội gây thương vong cho tướng sĩ, gây thiệt hại cho bá tánh xin hoàng thượng thứ tội."

Hiên Viên Tấn rất hài lòng : "biết sai nhận lỗi là tốt nhưng không sai nhận lỗi là bao che.

Nể tình các khanh trung sĩ thiện chiến trẫm không trách cứ.

Trừ ba năm bổng lộc của tiên phong Hồng Bát."

Hồng Bát không biết phải nói gì quỳ xuống : "tạ hoàng thượng".

Hiên Viên Vô Cực mở lời : "phụ hoàng Phục tiểu thư đâu là thật giả.

Mong thánh nhan dò xét."

Phục Nghiêm Xương biết chuyện này cuối cùng gì cũng đến, đi đến quỳ xuống nói : "Hoàng thượng."

Hiên Viên Tấn biết rõ sự tình, trầm ngâm suy tư một lát.

Phục Liên vừa được nhận về chưa quá hai tháng bỗng nhiên nói đó là giả.

Một vũ cơ liền là thật.

Chuyện này cũng xem như quá hoang đường.

Nhưng dù sao cũng là cố nhục của nàng ấy.

"Ngày mai thông cáo thiên hạ, thiên kim quý phủ Phục An Nhi đã quay về an toàn."

Hoàng hậu không khỏi mừng rỡ, con gái nàng ta sinh ra lại là vũ cơ, thật giống với mẹ.

Đúng là mẹ nào con nấy.

Đều tiện như nhau.

Phục An Nhi quỳ xuống : "tạ hoàng thượng." Từ nay ta không còn bị xem thường nữa rồi, không còn bị khinh miệt.

Ta nhất định sẽ khiến những người từng khinh bỉ ta phải thống khổ cầu xin.

Phải ngược nhìn ta.

Hiên Viên Tấn : "Phục Liên giả mạo thiên kim gây náo loạn lớn trăm....."

Đông Phương Thâu từ ngoài đi vào cắt ngang lời hoàng thượng : "Hoàng thượng".

## Chương 14: Chương 14

Hiên Viên Tấn nhúu chặc mài lại : "Tể tướng có việc gì sao" cái tên này lại muốn hót tay trên trẫm sao.

Đáng hận.

Đông Phương Thâu cúi người hành lễ, nói : "Phục Liên tuy gian xảo nhưng đã giúp ngài tố cáo phản quân.

Có tội có công trừ nhau huề hết."

Hiên Viên Tấn tay nắm chặc lấy đầu long dưới tay mỉm cười : "ái khanh nói đúng." mau cuốn xéo cho trẫm.

Đông Phương Thâu : "thần dám mạo muội được nhận Phục Liên làm nghĩa nữ." Tuy là huynh đệ vào sinh ra tử nhưng ta không có con gái.

Đã chấm tiểu nữ này từ lúc nó chưa về đến kinh thành.

"ồ, ái khanh thật khôi hài." Tuy không phải cốt nhục nàng ấy thân sinh nhưng lại mang theo khí chất xuất phàm của nàng.

"thần không khôi hài, xin hoàng thượng chấp thuận ý muốn được một nữ nhi của thần".

Phục Liên cũng ngớ người, trong tiểu thuyết ông ta phải nhận là Phục An Nhi.

Cũng đúng, bây giờ so với tiểu thuyết gốc quá khác biệt rồi.

Hiên Viên Tấn hỏi nàng : "Phục Liên có tội có công trẫm không tính toán với người.

Người có muốn nhận lão già kia làm nghĩa phụ không."

Phục Liên : "dân nữ vui mừng khôn xiết.

Cảm tạ hoàng ân của hoàng thượng, cảm tạ nghĩa ân của Phục tướng quân."

Phục Nghiêm Xương lạnh nhạt gật đầu.

Hắn mới không cần một người giả tạo như vậy.

Dám mạo danh con gái hắn rồi làm nhiều chuyện đáng chê trách kia. Hiên Viên Vô Cực tâm trạng chùn xuống rất nhanh, mặt đã đen hơn đít nồi.

Tể tướng nhận nàng ấy làm nghĩa nữ vậy về sau ta phải thường xuyên gặp mặt lão già kia rồi.

Hiên Viên Tấn : "Tể tướng nhận nghĩa nữ, phong Đông Phương Phục Liên làm Bình An quận chúa".

Đông Phương Thâu nhận được câu trả lời như ý liền tìm cách đưa nàng rời đi.

Vừa ra khỏi đại điện ông liền rũ bỏ đi bộ dáng lạnh lùng ban nãy.

Ân cần hỏi han : "nghe nói con bị thương, mau về phủ tể tướng cha có lọ thuốc rất tốt."

Phục Liên cúi đầu hỏi : "Tể tướng chỉ vì ta giống với bạch nguyệt quanh của ngài nên ngài mới nhận ta làm nghĩa nữ sao."

Ông không hề chối cãi, thẳng thắn đáp : "đúng nhưng đó chỉ là suy nghĩ ban đầu của ta"

"còn hiện tại"

"cha muốn có con gái, từ khi phu nhân của ta qua đời ta vẫn luôn muốn có một nữ nhi.

Ta từng mơ rất nhiều lần, luôn thấy con."

Ông ôm chầm lấy nàng.

Quả thật ông ấy rất đáng thương đi.

Dù sao ông ấy cũng vô sinh mà, tiếc thay nghĩa nam của ông ấy lại là nam phụ tình si.

Thông minh cả đời ngu dại một lúc, bị vạn tiễn xuyên tâm.

Màng cảm thấy hiện tại bản thân không còn là nữ phụ nữa, nguyên tác đơn giản đã bị nàng làm xáo trộn.

Không sao, đôi lúc rời đi khuôn khổ là việc đáng quý.

"Phụ thân"

Ông đẩy cô ra, thần sắc có chút nghiêm trọng nói : "cha không phải phụ thân."

"cha"

Phục Liên cảm thấy bản thân bây giờ thật yếu đuối, giống như một nữ tử cổ đại yếu đuối dựa vào phụ thân baba gia thế.

Nàng sắp quên mất bản thân từng hung hãn đến mức nào, quên mất bản tính thật.

Nàng sắp thành một nữ tử dịu dàng yếu đuối mất rồi!!!!

.....  
.....

Đêm khuya tĩnh mịch, tiếng ve kêu râm ran mãi không dứt.

Trong ngự thư phòng hoàng đế ngồi trên ghế tay phê duyệt tấu chương, thần sắc âm đạm.

Hiên Thần và Hiên Kinh Vũ đứng đối diện.

Hiên Thần : "phụ hoàng có việc gấp" đã giờ đêm tối phụ hoàng triệu gấp chắc chắn có chuyện.

Hiên Viên Tấn : "không có gì chỉ là trầm nghe nói hai hoàng nhi tâm đắc của trầm vì một nữ nhân mà động thủ tỷ võ".

"nhi thần cùng thái tử chỉ đang luyện võ" Hiên Kinh Vũ đáp.

Hiên Thần : "đúng vậy phụ hoàng, nhi thần cùng ngũ ca chỉ đang luyện võ"

Hiên Viên Tấn cũng không muốn nói nhiều nữa, tìm chuyện nói qua loa rồi đuổi đi.

Phục gia thật sự rất phiền toái nhưng cũng rất tận trung.

Quả là không biết phải làm sao.

Mình đang học onl địa nè, mấy bạn học onl chưa..

## Chương 15: Chương 15

Bên ngoài đại điện thượng triều, thái giám giọng nói the thé vang lên : "Tể tướng đại nhân nhận nghĩa nữ trẫm vui mừng khôn xiết vì ước nguyện ái khanh được hoàn thành.

Phong Đông Phương Phục Liên làm Bình An quận chúa."

Hắn cất lại chiếu chỉ, cầm một tấm khác lên đọc : "Tướng quân Phục Nghiêm Xương phong làm Phục Hầu gia, con trai Phục Nghiêm Xương làm đại tướng quân."

Bên trong triều không khỏi ồn ào to nhỏ.

"Tể tướng hôm lại bệnh không thượng triều"

"trước nay dù bệnh nặng cũng đến mà"

"Tể tướng lạ thật"

Hiên Viên Vô Cực lạnh lẽo âm trầm tỏa ra sát khí, liếc mắt nhìn quần thần đang ồn ào.

Nàng ấy đến Phủ Tể tướng ở rồi, hắn phải đến mới gặp nàng mà gặp nàng lại phải thấy mặt lão già kia.

Hắn nhíu mày thật chặt, trong mắt nổi lên giông bão.

.....

.....

Phủ Tể tướng

Phục Liên được nô tì thay phục màu trắng viền đỏ điểm hoa trắng  
thêu nổi tinh xảo.

Tà váy áo dài trải xuống đất.

Tóc được vấn đơn giản nhưng vẫn phù hợp với bộ váy.

Nàng liền điểm lên trán ba cánh hoa cho giống trong phim cổ trang.

Nhẹ nhàng lả lướt đi đến căn nhà gỗ ở giữa hồ sen rộng lớn, ngồi

xuống.

Đông Phương Lăng ưu nhã 10 phần thanh tao thoát tục, làm nàng liên tưởng đến một tiểu thụ nhẹ nhàng tri thức x lão công tướng quân mạnh bạo.

Đông Phương Thâu : "Liên nhi ăn thử món bánh đậu xanh ngọt này đi" ông gấp cho nàng một miếng bánh.

Phục Liên cũng lười cầm đũa, dùng tay nâng miếng bánh hình vuông lên miệng.

Bánh vào miệng đã tan, ngọt nhẹ hòa cùng hương thơm của đậu xanh.

Ngon đến lạ thường.

Nó lại làm nàng nhớ đến tiểu Bạch.

Cmn mình để quên tiểu Bạch ở quân doanh rồi.

"cha con đến quân doanh đón tiểu Bạch"

Đông Phương Lăng cười khế : "Liên nhi an tâm ca đã cho người đem tiểu Bạch cùng sáo của muội về đây vào sáng sớm."

"cảm ơn ca ca"

Từ ngoài sau, tiểu Bạch lao đến bên nàng ư ử buồn bã.

Dúi mõm vào tay nàng, sao lại bỏ ta ở đó một mình.

Xấu xa.

"cha, hôm nay cha không thưởng triều sao."

Đông Phương Thâu : "cha không đi.

Muốn ở bên nữ nhi bồi đắp tình cảm."

Nàng không nhịn được mà khế cười.

Trò chuyện cùng hai người họ làm nàng rất thoải mái.

Không cần phải suy nghĩ câu cú như ở Phục gia.

Ơ cổ đại cũng không quá mưu mô như nàng thấy trong phim.  
Đông Phương Lăng tươi cười hết mức, hắc chưa từng thoải mái như vậy.

Liên nhi giống như một đóa hoa xinh đẹp cao quý mà nhẹ nhàng  
điềm đạm.  
Lúc cần mềm yếu không cứng rắn, lúc đã cứng rắn không mềm lòng.

Việc nàng chém giết địch hay bóp cổ Hồng Bát, vạch trần Đông gia  
đều làm hắc phải ngớ ngàng.  
Đông Phương Thâu thân làm tể tướng dù sao việc cũng rất nhiều.

Ăn xong liền phải đi.  
Đông Phương Lăng dẫn nàng đi dạo hoa viên ở đây, cùng nhau  
đánh đàn thổi sáo.

Tiểu Bạch vẫn như cũ luôn nằm gác mõm lên chân nàng nhắm mắt  
ngủ khi nàng thổi sáo.

Hiên Viên Vô Cực nhảy tường đi vào, quản gia chẳng buồn mà đi  
báo cáo.

Hắc đi thẳng đến thư phòng, chân đạp cửa cao ngạo đi vào : "lão già  
Liên nhi đâu."

Đông Phương Thâu tay cầm viết phóng qua : "cút khỏi nhi nữ của ta  
nghịch đồ".

Hiên Viên Vô Cực dùng hai ngón tay bắt lấy bút, bẻ đôi ra nói : "lão sư  
à ai đã làm nghịch đồ."

Đông Phương Thâu : "lăn xa con gái ta chút cẩn thận ngày nào ta cắt  
đầu ngươi."

Hiên Viên Vô Cực cười khinh phóng lại cây viết bị gãy làm đôi về  
phía ông : "lão sư đánh không lại ta đâu."

Phục Liên vừa vào đặt chân vào cửa thấy cây viết phóng đến ông vội  
hét lên : "chaaa."

Đông Phương Thâu định tránh né rồi lại thôi, bút mặc đập vào má  
ông để lại một mảng mực lớn.

Nàng vội chạy đến ngồi bên, lấy khăn tay ra lau mực : "cha có bị bút  
làm xước mặt không".

Ong lắc đầu : "cha không sao, Thần Hi Vương gia chỉ lỡ tay thôi."

## Chương 16: Chương 16

Phục Liên sắc lạnh nhìn qua, cmn cái tên này nữa sao : "Thần Hi Vương gia ngài làm gì vậy, cha ta bị thương rồi sao."

Hiên Viên Vô Cực nhìn cái vẻ mặt vênh váo đắc ý kia mà giận run cả người : "Liên nhi nàng nghi oan ta rồi."

Phục Liên : "ta thấy ngài phóng viết vào cha ta thôi."

Đông Phương Lăng dẫn theo tiểu Bạch đi vào, cười cợt : "Thần Hi vương điện hạ".

Định đến dẫn tiểu muội mới vào nhà ta đi à.

Hừ!

Nàng bây giờ mới để ý, Thần Hi là quốc hiệu của một nước vậy mà tên nam phụ này lấy đó làm hiệu vương gia.

Đùa! Ảo thật đấy.

Hiên Viên Vô Cực oan không nói được, lão cầu gian xảo.

"Liên nhi."

"Ta và vương gia chưa gặp nhau bao giờ."

"ta và nàng còn cùng ước nguyện dưới cây vậy mà nàng quên ta sao."

Phục Liên hiện tại mới nhìn kỹ, quả thật mình đã quên mất.

Không ngờ người ngày đó lại là nam phụ.

Chẳng lẽ cả thiên hạ này đi đâu cũng gặp nam phụ sao?

"Ngài đến có việc gì sao"

"dẫn nàng đi dạo" vừa nói hần vừa bước nhanh đến tay nắm lấy tay nàng kéo lên, tay còn lại ôm lấy eo nhỏ nhanh chóng khinh vông rồi

đi.

Đông Phương Lăng cũng không phản ứng kịp, mắt phượng lạnh lẽo nhìn theo, nghiêng răng khen khét nói : "Hiên Viên Vô Cực"

Đông Phương Thâu : "nghịch đồ mà, năm đó ta nên bỏ mặt nhà người."

Phục Liên theo quán tính ôm lấy hấn, đứng trên nóc nhà cao nói : "ngài buông ta ra đi"

Hiên Viên Vô Cực oan uổng nói : "àng đang ôm ta không buông mà."

Nàng bây giờ mới để ý, nhanh tay buông ra.

Thật muốn đào cái hố lấp nằm xuống lấp đất lại cho rồi.

Mất mặt chết được.

Hiên Viên Vô Cực nhìn nàng ngại đến đỏ mặt không khỏi bật cười thành tiếng : "đi đến thao trường với ta nào."

"này ta đang mặc váy dài đó"

Mặc lời nàng nói Hiên Viên Vô Cực ôm lấy eo nàng bay nhảy trên nóc nhà rồi đi.

Nam nhân cổ đại cũng thật vô vị, đi chơi \= quân doanh sao? Phim truyền hình thật là lừa người a.

Phục Liên : "sao ngài gọi cha ta là lão sư".

Hiên Viên Vô Cực suy ngẫm chốc lát nói : "năm ta năm tuổi mẫu thân mất phụ hoàng cũng bỏ quên ta.

Trong lúc vừa chôn mẫu thân xong thì mưa rất lớn, chỉ còn mình ta ở lại đó.

Ai cũng quay về và, cha nàng đã đứng đó rất lâu dùng ô che cho ta. Về sau ta học võ học văn của ông ấy mà không ai biết cả.

Đến năm 18 tuổi theo phụ hoàng ra trận rồi dần dần có binh quyền như giờ."

Phục Liên biết hấn chỉ đang tóm tắt quá mức câu chuyện, đã không yêu thương thì làm méo gì dẫn đi đánh trận.

Lừa trẻ sao.

"tuổi thơ ngài cũng thật dữ dội"

Hiên Viên Vô Cực không biết nên cười nàng quá ngốc hay quá vô tình nữa : "nàng nên nói tuổi thơ của ta quá bất hạnh."

Nàng cũng lười đáp lại.

Chẳng mấy chốc hắc đã đặt nàng an toàn xuống đồng cỏ xanh mướt bạt ngàn, có rất nhiều tướng sĩ đang cưỡi ngựa ở đây.

Nàng còn thấy cả một nhà Phục gia ở đây.

"đi cưỡi ngựa nào quận chúa"

Hiên Viên Vô Cực cưỡi bạch mã nhìn nàng leo lên hắc mã của mình.

Long Nhị không khỏi giật mình, vỗ vai Long Nhất hỏi : "điện hạ bao giờ đưa hắc mã cho người khác mà đi cưỡi bạch mã."

Long Nhất hỏi lại : "người thấy hắc mã đó cho người khác cưỡi bao giờ chưa."

Hai người quay lại nhìn nhau cười trừ, sau này phải đi ôm đùi lớn vương phi tương lai rồi.

Phục Liên vung nhẹ dây cương, hắc mã như gió mà phóng đi, váy áo nàng nổi bậc trước hắc mã.

Hiên Viên Vô Cực cưỡi bạch mã nhưng khí chất cũng không kém, nhanh chóng cho ngựa song song nàng.

"chậm thôi".

## Chương 17: Chương 17

Phục Liên dùng tay định đánh hấn xuống ngựa không ngờ tay bị nắm chặt lại.

Hiên Viên Vô Cực kéo mạnh nàng về ngựa mình.

Phục Liên trên lưng ngựa bỗng bị kéo mạnh qua làm mất thăng bằng.

Hai chân đạp bụng ngựa lấy đà lộn một vòng tròn tuyệt đẹp ngồi ra phía sau hấn tức giận nói : "ban nãy ta mà té là bị hủy dung đó."

Hiên Viên Vô Cực tựa lưng ra sau nàng cười cười nói : "nàng sẽ không a."

"vô sĩ, cút khỏi người bà" lần này Hiên Viên Vô Cực bị đánh bất ngờ, lặn xuống ngựa.

Hấn ngồi dậy từ trên cỏ, phúi phúi bụi cát bám trên người.

Ban nãy quả nhiên đệm tựa rất mềm.

Phục Liên ngừng ngựa lại, nhảy xuống xoắn tay áo lên.

Xem kìa cái mặt sờ khanh kia kìa, đeo mặt nạ vẫn thấy được vẻ sờ khanh.

Long Nhất nhanh chóng đi đến : "điện hạ ngườu có sao không"

"ta không sao"

Phục Khải Minh dừng ngựa lại không gần không xa vừa đủ để nghe cuộc nói chuyện.

Phục Liên nhìn thấy Phục Khải Minh đang ngồi trên ngựa quan sát nàng.

Nàng vui vẻ vươn tay ra vẫy vẫy kêu lớn : "ca ca".

Nàng muốn xem thử xem, kết cấu nhân vật vô tình ca ca sẽ như thế nào.

Phục Khải Minh nhíu chặt mãi, lừa gạt ta xong giờ gọi ta ca ca, nàng không xấu hổ.

Tử Ngân nói đúng, Phục Liên này âm mưu sâu hiểm vào Phục gia chắc chắn có âm mưu.

Đáng giận.

Phục Khải Minh cưỡi ngựa vòng lại chỗ Phục Tử Ngân đang lạnh nhạt nhìn ngó xung quanh.

Nàng cũng không quá bất ngờ với kết quả này, Phục Khải Minh rất ghét ai lừa gạt mình.

Chắc chắn một người tốt như vậy sao kết cục lại đau khổ như thế. Tiếc thay cho một anh tuấn giai nhân.

Hiên Viên Vô Cực khoát lấy tay nàng : "ta dẫn nàng đến xem ngư trường của ta."

"ngư trường?" nơi nuôi cá trong quân doanh sao? Sao trước nay không thấy.

"Đi thôi lẽ mề"

Phục Liên : "ta qua kia chào hỏi chút đã." càng nhìn càng không ưa nổi Phục An Nhi kia.

Cái nhân vật tìm chết này.

Hiên Viên Vô Cực khom người xuống bế nàng lên : "chớ đi gây sự, ba ngày sau là tiệc thưởng ngoạn hằng năm".

Nàng cũng chẳng muốn đáp lại, ngày thưởng hoa đó người sẽ yêu nữ chính đó, yêu đó.

Nghĩ thôi là tim phổi bốc khói.

Tại sao đàn ông tốt đều vây quanh Phục Tử Ngân a.

Phục An Nhi nhìn theo chăm chăm, tâm niệm phải có được nam nhân cường đại đó.

Phải để cho mọi người phải ngược nhìn, trả thù những ai đã khinh thường ta.

Đặc biệt là Phục Tử Ngân kia, suốt ngày mặt lạnh nhân nghĩa giả tạo làm nàng phải ghê tởm.

Khi có được Phục gia ta sẽ giúp Ngũ vương chiếm đánh Thần Hi.

Ngũ vương sẽ lấy ta làm hậu, hhaaa.

Ta sẽ giẫm đạp các người dưới chân.

.....  
.....

Những ngày sau Hiên Viên Vô Cực luôn luôn dính sát vào nàng nếu không có cha sợ là hắn đã chuồn vào phòng nằm lên giường mất. Phục Liên tuy ở nhà nhưng vẫn hóng hớt chuyện nhà Phục gia.

A Nhu ngồi bên mép giường đút nho bóc vỏ cho nàng miệng thao thao bất tuyệt kể.

"Tiểu thư bên Phục gia kia vẫn gà bay chó sủa nhưng không bằng lúc cô náo loạn.

Trưởng nữ thì ngu dốt đi hãm hại, thứ nữ Phục Tử Ngân thì luôn lạnh lùng đáo trá.

Các vương gia và cả mấy nam nhân có máu mặt đều bám đuôi Phục Tử Ngân cả.

Phục An Nhi tức đến nổ phổi luôn rồi."

Nàng cảm nhận dư vị ngọt thanh cùng độ lạnh mát của nho nói : "em ngủ sớm đi, sáng mai ta phải lộng lẫy ăn đút mấy tiểu thư kia."

A Nhu đứng lên cười hì hì : "tiểu thư đẹp nhất.

A Nhu lui xuống".

Phục Liên chờ đến lúc A Nhu đóng cửa lại liền mở mắt, nhìn lên sà ngang phòng nói : "Độc chủ sau lại nấp trên sà ngang nhìn nữ tử ngủ."

Nham La nhảy xuống đất, đi đến bàn ngồi xuống rót tách trà uống, tự nhiên nói : "nghe nói người phá hoại kế hoạch của độc nha đầu nhà ta."

Thì ra là đến trút giận chuyện thán trước sao? Yêu nhiều thì.  
Nàng chẳng buồn ngồi dậy nói : "sao nào, độc chủ định độc chết ta."  
"ta không cần làm bẩn tay, với cái bệnh ho ra máu kia người đủ chết"  
Nham La bóp nát cả ly trà sứ trong tay, đủ thấy hấn tức giận cỡ nào.

.....

.....

\*

\*\*

\*

.

## Chương 18: Chương 18

Phục Liên nghe tiếng rảng rắc mở mắt ra nhìn.

Tách trà sứ này là tiến cống đó, ngàn lượng vàng chứ chẳng đùa được đâu.

"Độc chủ cần gì trút giận lên tách trà tiến cống của tiểu nữ" thật muốn bẻ gãy bàn tay thon dài kia đi.

Nham La cũng không biết mình bóp nát tách trà khi nào, bỏ lại mảnh vỡ trên bàn hắt lấy khăn lau máu trên tay.

"Tể Tướng cũng chưa chắc gì giúp nổi ngươi, nên nhớ thân phận mình mà tét lại cái tính ngông cuồng của ngươi đi."

Nói xong hắt mở cửa đi ra.

Phục Liên đặt tay lên trán, cũng đúng mình đâu phải là ở đây.

Nơi này là tiểu thuyết, một lúc nào đó mình sẽ quay lại thế giới thực tàn khốc kia.

Cũng không còn cha yêu thương, anh trai chiều chuộng hết mực càng không có một vương gia suốt ngày ở bên.

Một ngày nào đó mình sẽ mất đi thứ giả tưởng này, mình không dám mong chờ gì nữa.

Cảm nhận được dư vị máu tươi đang dâng trào, nàng đưa tay lên miệng ho liên mấy tiếng liên tục.

Một bùm máu tươi đỏ rực trên tay.

.....  
.....

Sáng sớm A Nhu đã xốc nàng dậy, thay y phục, trang điểm, làm tóc.

Phục Liên không biết A Nhu còn gấp hơn cả nàng nữa.

"Tiểu thư người mau khoát lên áo lông vũ tuyết này đi"

Phục Liên nhìn lại y phục trên người, trong đỏ ngoài trắng, trên eo còn có dây đeo lấp lánh tinh xảo.

"Nhu Nhu em cũng mau thay y phục này đi, ta ra ngoài trước đợi em"

Nàng đặt y phục vào tay A Nhu rồi nhướn mày đi ra cửa chờ.

A Nhu nhìn lại y phục trong tay, cười đến phát khóc, sau tiểu thư lại tốt với ta như vậy chứ.

Ta cái gì cũng không giúp được người cả.

Ta bất quá chỉ là một người cái gì cũng quên hết, đến cả tên cũng quên mất đi.

Phục Liên không thích ngồi xe ngựa ở đây một chút nào cả, xe cứ xộc xệch là choáng hết cả đầu.

Chẳng hiểu nổi mấy quý nữ kia làm sao mà ngồi trong đó chịu nổi nữa.

Đông Phương Thâu và Đông Phương Lăng cũng không ép nàng ngồi xe ngựa, cho người dẫn ra một con ngựa cho nàng cưỡi.

A Nhu từ trong xe ngựa ló đầu ra nói nhỏ : "tiểu thư"

Nàng quay đầu lại cười rạng rỡ : "em không biết cưỡi ngựa nên ngồi trong xe đi."

"dạ"

Đoàn người và xe đi ra bến sông ở phía bắc kinh thành.

Bên bờ sông được trồng muôn vạn hoa cỏ nở đến đẹp mắt, còn có dãy nhà gỗ dài rộng.

Rất nhiều người đã đến đây, xe ngựa cũng nhiều vô đối.

Lát nữa có kịch hay rồi, Phục Liên không khỏi kích động tâm hồn bé nhỏ.

Đông Phương Lăng đỡ nàng xuống ngựa nhưng nhanh chóng bị cha cướp mất.

Đông Phương Thâu : "Liên nhi đi qua kia chào hỏi với cha nào."

Con muốn đi về cũng được."

Đông Phương Lăng vừa định mở lời cha đã dẫn Phục Liên đi mất.

A Nhu cũng lẽ đẽo theo sau.

Hiên Thần đang đứng khá gần, chung quy nghe hết tất cả.

Hắn không ngờ Tế Tướng văn thao võ lược vậy mà lại yêu chiều con gái như thế.

Phục Liên này thay đổi cũng nhanh thật.

Hiên Viên Vô Cực chặn ngang trước mặt Đông Phương Thâu nói : "Tế tướng cho mượn quận chúa một lát được không."

Ông cười đến híp cả mắt, giọng nói âm trầm đến đáng sợ : "tất nhiên là không được rồi." Mau cắt xa con gái nhỏ của ta đi, cái tên Hiên Viên Vô Cựccccc tay dính máu người kia.

Đông Phương Thâu nắm tay nàng đi thẳng qua chỗ Thái Hậu đang ngồi : "Thái tử".

Thái Hậu đang nói chuyện với mấy phu nhân nhà quan kia, quay lại : "A Thâu sao, đệ dẫn tiểu nhi nữ đến rồi sao"

"vâng, nhờ Thái tử để ý con bé đừng cho nó làm càn."

"đệ yên tâm" Thái Hậu cười đến vui vẻ.

Đông Phương Thâu cúi đầu : "vậy nhờ tử".

Thái Hậu vẫy vẫy nàng lại ngồi bên cạnh, ân cần hỏi : "ở phủ Tế Tướng Liên nhi có quen không."

Phục Liên thận trọng trả lời : "rất tốt ạ."

Thái Hậu : "nghe bảo người từng lừa gạt Phục Hưu."

\*\*Hoàng Thượng phong Phục Nghiêm Xương là Hầu

Hầu: tước hiệu cho người có công lớn hoặc tay nắm nhiều binh quyền nhưng không phải hoàng tộc\*\*

Phục Liên quỳ xuống đất, cúi thấp đầu : "Phục Liên không dám, chỉ do lúc đó Phục Liên.....!hức hức"

Nàng noi đoạn liền khóc đến nức nở, khóc đến người nhìn cũng đau lòng.

Đông Phương Thâu đứng từ xa nhìn mà tim như bị ai xé.

Nhưng chỉ có thể để Thái Hậu công nhận Liên nhi, lời đàm tiếu bên ngoài mới chấm dứt.

Chỉ có thể ủy khúc cho con rồi..

## Chương 19: Chương 19

Những lời bàn tán xì xầm, nhỏ nhẹ bên tai do các quý nữ nói ra nàng đều nghe rõ không sót một chữ.

Thái Hậu hiền từ nhìn xuống, tâm liên tục khen ngợi, con bé này rất thông minh đi.

"Vậy ý người là ai trong kinh thành này đều có thể đi lừa gạt với danh xưng là cần vòng ta gia đình, cần tình yêu cha mẹ sao".

Phục Liên khóc lóc hăng say hơn, giọng nói mềm yếu run rẩy vang lên : "Phục Liên không dám có ý nghĩ như vậy.

Ngày đó khi ở trên núi Phục Liên đã ngưỡng mộ Phục Hưu gia từ lâu sau đó mới nghe tin con gái của người đã mất tích nên.....!hức hức."

Thái Hậu : "từ đó sao? Ai gia lại nghe nói người xuống núi vì Kinh Vũ và Hiền Thần.

Ai gia nghe sai sao?"

Phục Liên ngẩng đầu lên, kiên định mueri phần nói : "Phục Liên dám mạo muội nói Thái Hậu đã nghe lời đồn.

Từ trước đến nay Phục Liên chưa từng có ý định nào với thái tử và Kinh vương.

Trước nay một lòng chỉ muốn có cảm nhận tình cảm gia đình.

Mong thái hậu tha thứ lỗi lầm ngu xuẩn của Phục Liên."

Hiên San Nhi ngồi bên cạnh Thái Hậu cũng sắp khóc đến nơi.

Mặc dù thán trước có cùng Phục Liên gây hấn nhưng nàng ta cũng quá khổ đi.

Hiên San Nhi không nhịn được mà lên tiếng : "Hoàng tổ mẫu, người xem nàng ta cũng đã biết lỗi hướng hồ San Nhi nghe nói nhờ nàng

mà quân Tề....."

Thái Hậu liếc mắt nhìn qua cảnh cáo, Hiên San Nhi lặng lẽ im miệng lại.

Thái Hậu : "đứng lên đi, chớ để cha và anh trai ngươi lại hiểu lầm ai gia hiếp đáp ngươi."

"Thái hậu là đang chỉ dạy Phục Liên, có công có thưởng có tội có phạt." Nàng kiên quyết không đứng lên.

Thái Hậu nhìn sơ qua mấy quý nữ đang đồng cảm kia khẽ cười : "Qua hôm nay đến chỗ ai gia nhận phạt sau."

Sắp đến giờ khởi hành rồi."

Phục Liên : "cảm tạ ân điển của Thái Hậu".

Hiên San Nhi dìu Thái Hậu đi lên con thuyền lớn trước, khẽ quay đầu lại nhìn.

Muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Đông Phương Lăng đi đến đỡ nàng đứng lên : "Liên nhi muội ủy khúc rồi."

"không đâu ca ca."

Lần này xem ra các ái nữ đều bên phía đồng cảm việc lời ra tiếng vào cũng xem như đã giải quyết.

Cha dám dùng cả Thái Hậu để thanh minh cho mình.

Goodddd cha!!

Hiên San Nhi nói giúp mình một câu nên hôm nay mình sẽ giúp nàng công chúa háo chiến này mới được.

Mọi người lên thuyền đã đủ, thuyền bắt đầu lướt chậm rãi trên nước.

Ngày càng xa khỏi bến đỗ.

Mọi thứ vẫn khá êm ắng, ai cũng vui đùa nói chuyện đến cười híp mắt nhưng từng câu chữ lại như mang theo lực sát thương lớn vậy.

Tựa như miệng ngậm dao môi nở rộ nụ cười tươi.

Chẳng mấy chốc thuyền đã ra đến địa cảnh đẹp nhất Thần Hi\_Tang Cương.

Núi non hùng vĩ hai bên cùng hoa mai đỏ đang mùa nở rộ.  
Cánh hoa theo gió bay khắp nơi, lá lúót trên mặt nước trong xanh  
thấy đáy.

Chim chóc ca hát vang trời như bản hòa tấu của mùa hạ.  
Hiên Viên Tấn đứng kế bên Thái Hậu nói : "Mẫu hậu nhìn cá dưới  
nước xem"

"thật đẹp" Thái Hậu chỉ khen một câu bình thường.

Hiên Viên Tấn cũng không nói thêm gì nữa, quay sang chuyện trò  
cùng các lão tướng văn võ trong triều.

A Nhu cùng Phục Liên đứng trên boong thuyền nhìn ngắm phong  
cảnh.

Nàng không muốn xuống đó đấu võ mồm cộ sức chiến đấu tâm kế  
với mấy quý nữ kia.

Trên này vừa mát mẻ vừa yên tĩnh.

Thích hợp để suy ngẫm nhân sinh, sự đời.

A Nhu đưa nàng cây sáo ngọc : "tiểu thư bây giờ thổi sáo là rất thích  
hợp a."

Phục Liên cầm lấy sáo : "ta không muốn gây sự chú ý của mọi người  
đâu"

A Nhu bĩu môi hờn dỗi, nhìn xuống dưới.

Bên dưới xảy ra cuộc tranh chấp nhỏ của Phục Tử Ngân, Phục An  
Nhi và Hiên San Nhi.

"tiểu thư nhìn kia"

Phục Liên cúi đầu nhìn xuống, haz đúng là nữ chính ở đâu là nơi đó  
có drama y như Conan đến đâu nơi đó có vụ án..

## Chương 20: Chương 20

Ai kèm anh văn và ngữ văn cho mình với!!! \=((  
Phục An Nhi cố ý nói lớn để thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Tay nắm lấy tay Phục Tử Ngân đẩy Hiên San Nhi xuống nước.  
Phục Tử Ngân tròn mắt nhìn, Phục An Nhi xoay người lại khẽ cười khinh, vờ như bị đẩy xuống nước.  
Tì nữ của Phục An Nhi hét hãi kêu lớn : "mau cứu tiểu thư nhà ta."  
Rất nhiều người nhảy xuống nước, một tên công tử nhà nào đó cũng nhảy xuống, đẩy những ai bơi đến gần công chúa.  
Hiên San Nhi không biết bơi, lại không muốn tên béo ú kia đến cứu mình.

Vùng vẫy dữ dội dưới nước.  
Phục Liên vất sáo lên eo, bay xuống.

Canh chuẩn ngay đầu tên công tử béo múp đó đập đầu hấn xuống nước.  
Nắm lấy tay Hiên San Nhi kéo lên.

Tên đó đưa đầu lên lấy dưỡng khí lại bị nàng dùng chân ấn xuống lấy đà bay lên thuyền.  
Hiên San Nhi ôm chặt lấy eo Phục Liên như con mèo nhỏ, ban nãy nếu tên đó cứu nàng từ nước lên thì nàng đã phải gả cho hắn rồi.  
Phục Liên lấy áo choàng bông từ tay của lão thái giám quần Hiên San Nhi lại : "không sao ta cứu công chúa lên rồi."  
Hiên San Nhi gật đầu không nói gì cả.

Phục Liên hiểu quy tắc ở cổ đại rất khắc khe với nữ tử, ban nãy nếu tên kia cứu Hiên San Nhi lên thì xem như hắn đã thấy thân thể của Hiên San Nhi.

Đây là ô nhục của nữ tử, cách giải quyết chỉ có thể là thành hôn. Hiên Viên Vô Cực lấy áo choàng đen của mình khoát lên cho nàng : "cẩn thận lạnh".

Hiên San Nhi mắt mèo ướm át nhìn qua : "Tam ca ca".

Hiên Viên Vô Cực : "lát nữa ta xử hắn cho muội".

Phục An Nhi được đưa lên thuyền, quỳ rạp dưới chân Thái Hậu khóc lóc : "Thái Hậu người làm chủ cho An Nhi."

Thái Hậu từ trên nhìn xuống, lạnh lùng nói : "người thân là trưởng nữ Phục gia lại dám cấu kết với người ngoài, đẩy công chúa xuống nước.

Ai sẽ làm chủ cho San Nhi của ai gia?"

Phục An Nhi vội vã lắc đầu, hoảng sợ mà chối cãi : "không phải đâu Thái Hậu, ta không có mà.

Phục Tử Ngân đã đẩy ta cùng công chúa xuống nước mà.  
Ai cũng thấy cả mà.

Thái Hậu ta còn bị đẩy xuống nước nữa mà ta và công chúa chưa từng gặp nhau sao có thể hãm hại."

Phục Nghiêm Xương đi đến hành lễ : "Thái Hậu bớt giận, nhi nữ vừa về chưa hiểu quy tắc."

Phục Tử Ngân đi đến quỳ xuống, đôi mắt cương nghị nói : "Thái Hậu ta không có đẩy công chúa là nàng đã đẩy".

Hoàng Hậu bên đây vẫn khẽ cười thầm trong lòng đan xen chút hối tiếc.

Hiên San Nhi đó thật may mắn đi, Đông Phương Phục Liên cứ chờ đó cho bản cung.

Phục An Nhi này làm việc thật ngu xuẩn.

Thái Hậu thừa biết những mảnh khoe nhỏ nhặt này : "người nghĩ ai gia sẽ bị điêu ngôn làm loạn chẳng? Ai gia còn không phân biệt được

trái phải"

"không dám, ta chỉ là...." Phục Tử Ngân vội giải thích.

Phục Nghiêm Xương cắt ngang lời : "Thái hậu chê cười rồi, về thần sẽ dạy dỗ lại hai nhi nữ."

Hiên Viên Tấn bước đến : "khanh xưng thần với mẫu hậu trẫm, nhi nữ Phục Hầu lại xưng ta ?"

Phục Tử Ngân cung tay thật chắc dưới lớp tay áo, ở cổ đại này thật lăm quỵ tắc.

:"Tử Ngân đã lỡ lời".

Hiên Viên Tấn thấy sắc mặt bà ngày càng sa sút u ám, lên tiếng

:"việc hôm nay ai cũng có lỗi, con gái Phục gia lễ giáo không nghiêm, cấu kết nam tử hãm hại y danh của công chúa.

Về phủ cấm túc 3 tháng, phạt 50 trượng.

Còn người này không biết làm cách nào lên đây, phạt 100 trượng từ nay không cho vào thành ứng thí ba đời."

Thái Hậu đi qua phía Hiên San Nhi ra lệnh : "mau đưa công chúa và quận chúa đi thay y phục đi khẻo nhiễm phong hàn." quay lại nói với hoàng thượng.

"Hoàng thượng theo luật Thần Hi hại y danh của công chúa chỉ bị cấm túc ba tháng sau"

Hiên Viên Tấn im lặng không trả lời.

Hắn lần này muốn giảm nhẹ tội cho Phục An Nhi chỉ vì muốn làm gì đó cho nàng ấy thôi.

dù chỉ một lần.

A Nhu nhanh chóng đưa tiểu thư của mình đi thay y phục khác khế nói : "lão gia và thiếu gia ban nãy có việc đã đi rồi tiểu thư.

Lão gia nói tiểu thư phải cẩn thận."

Nàng khế nhíu mày, có việc gì gấp sao? Về phải hỏi mới được.

Nhưng nghe hoàng thượng nói vậy thì.....!đế vương không phải vô

tình.

...Hiên Thần đi đến chỗ thái hậu : "hoàng tổ mẫu bớt giận."...

"Ai gia đã giận sao?"

Hiên Kinh Vũ cũng an ủi : "hoàng tổ mẫu không giận."

Thái Hậu : "sau này đừng như phụ thân các người là được." Chỉ vì con gái của nàng ta mà không ngại hi sinh y danh con gái mình.

Quả là đế vương..

## Chương 21: Chương 21

Phục Liên thay y phục đi ra, cứ nghĩ mọi chuyện đã kết thúc không ngờ tên béo ú đó đã chết.

Binh sĩ đang đem xác hắt rời đi, Phục An Nhi mặt mày tái xanh cả lên vô lực ngồi bệt.

Đôi mắt ngấn lệ cùng sợ hãi bao trùm.

Các quan lại và quý nữ đã qua con thuyền dự bị phía sau và đang chuẩn bị rời đi.

Hầu như không còn ai thừa thải trên thuyền.

Đã lâu nàng chưa nhìn thấy Phục Nhân Khanh và Phục Sanh.

Hai người này thay đổi không quá lớn đi.

Ánh nhìn vẫn toàn sắc lạnh nhưng là lạnh hơn chút.

Hoàng Hậu đứng đó khẽ cười nhìn qua, xem nào Phục Liên coi ra mới có khí chất giống con tiện tỳ kia.

Còn Phục An Nhi quá ngu xuẩn đi.

Đáng tiếc thật đó, Phục Liên này mình không động được rồi.

Cơn gió mang theo hơi lạnh của nước, lạnh đến thấu xương.

Phản phát nhàn nhạt mùi máu tanh trên kiếm của Hiên Viên Vô Cực.

Không khí im lặng đến nện.

Phục Liên bây giờ mới nhớ ra, nam phản diện si tình hôm nay lại không xuất hiện đi?

A Nhu khẽ giật tay áo nàng nói nhỏ bên tai : "tiểu thư hướng trái, mai đỏ"

Nàng nhìn lên thì thấy Nham La một thân hắc huyết phục nhàn nhã dựa lưng vào mai đỏ xem kịch vui.

Thì ra tên đó ở đây xem kịch sao!?

Nham La đưa bình rượu lên nhướng mắt rồi nốc cạn một hơi.

Như gió mây mà biến mất.

Phục Liên lập tức cảm nhận dư vị máu tanh đang trong cổ họng, lấy khăn tay che miệng ho khan vài tiếng.

Phá vỡ bầu không khí nghẹn cổ nghẹn lời.

Khăn tay trắng thoáng chốc nhuộm màu máu tựa mai đỏ nở rộ trên tuyết trắng.

A Nhu nhanh chóng đỡ lấy nàng : "ban nãy có lẽ người đã nhiễm lạnh".

Thái Hậu khẽ nhìn qua, lạnh giọng nói : "nhiễm lạnh thì mau vào trong đi.

Chỗ này có ai gia."

Hiên Viên Tấn : "mau đưa quận chúa đi nghỉ ngơi tránh để quận chúa thấy cảnh máu tanh."

Tuy nàng không hiểu lắm nhưng vẫn cúi chào đi vào trong.

Theo sự sắp xếp của Liễu ma ma vào phòng nằm nghỉ.

Phục Khải Minh nắm tay đã cung chắc, hiện lên cả gân xanh.

Thuốc của Phục Liên hẳn vẫn luôn giữ bên người như thói quen vậy.

Phục Nghiêm Xương mặt tĩnh lặng nhưng tâm không lặng.

Ông không thể lý giải tâm trạng bây giờ được nữa.

Nhi nữ thật là....

Quan Cưng Khả vừa đi đến nghe thấy câu nói của hoàng thượng bỗng ngu người chốc lát.

Phục Nghiêm Xương : "thần về sẽ nghiêm trị nhi nữ, mong Thái Hậu lượng thứ."

"Hoàng thượng đã nói không có gì thì ai gia dám bảo có gì sau Phục hầu gia." Thái Hậu lạnh nhạt nói : "quay về thôi, ai gia mệt rồi."

Hiên San Nhi dìu bà đi vào.

"Cung tiến mẫu hậu"

"Cung tiến hoàng tổ mẫu"

"Cung tiến Thái Hậu"

Hiên Viên Vô Cực đưa kiếm cho Long Nhất phía sau : "Phục đại tiểu thư bảo trọng, đừng để bị cảm lạnh lại nói do San Nhi làm hoảng sợ quên cả y phục ư?"

"vâng Thần Hi vương gia." Phục An Nhi run rẩy nói, ban nãy hấn thật đáng sợ.

Hiên Thần khẽ nhú chặc mài lại, hấn nhớ lại lời sư phụ nói về tiểu sư muội giấu mặt kia.

Đôi mắt kiên định, tinh thông y thuật đặc biệt có bệnh lạ.

Chẳng lẽ Phục Liên là tiểu sư muội luôn che mặt rồi đeo mặt nạ kia sao?

.....  
.....

Về đến phủ Tể Tướng Phục Liên liền bị các nô tì, ma ma, tổng quản cầm tù không cho ra khỏi phòng.

Triệu ma ma đứng bên giường ta cầm chén thuốc nói : "tiểu thư người uống một ít đi."

Phục Liên thừa biết uống thuốc cũng bằng không, cự tuyệt thẳng : "ma ma cha và anh đâu rồi đã hai ngày mà họ chưa về."

Triệu ma ma ấp úng một chút : "à thì....!lão gia còn bận việc."

"ma ma nói cho con biết đi mà" nàng giường đôi mắt mèo to tròn đắm lệ nhìn lên.

Tay khẽ khéo khéo tay áo ma ma.

Triệu ma ma thờ dài một tiếng : "tiểu thư biết ta dễ mềm lòng với người mà."

"ma ma nói cho con nghe đi mà".

## Chương 22: Chương 22

Chỉ vừa mới hai ngày không gặp mà nàng đã rất sợ rồi.

Không biết nỗi sợ này từ lâu ra nữa, cứ như người mình tin tưởng bỗng chốc biến mất vậy.

Cảm giác rất hoang mang, rất lạc lõng.

Cũng rất sợ hãi....

Phục Liên ngồi dậy, bắt đầu ho khan liên tục.

Máu từ khe tay chảy xuống chần trắng.

Triệu ma ma vội vàng lấy khăn tay lau cho nàng, hô lớn.

Nàng mơ màng ngất đi không còn biết gì nữa.

Phục Liên mơ màng mở mắt ra vì lạnh, lạnh đến tim gan đều muốn đóng thành băng cả.

Xung quanh hồ nước toàn là băng mỏng.

Trên trời còn có tuyết rơi nữa, bên bờ hồ một ông già râu tóc bạc phơ cả người quần trong chần ấm ngồi dưới góc ngô đồng đầy tuyết.

Một loạt ký ức như phim 3D ào ạt trôi về.

Phục Liên lắp bắp mở miệng nói, giọng run rẩy vì lạnh : "lão sư phụ."

Người quần trong chần ấm đó sư phụ của Phục Liên người sư phụ chỉ thoáng qua trong lời kể nhớ lại của tác giả ghi sơ sài.

Ất Lưu gật gù thức dậy nói : "chịu lên tiếng rồi sao tiểu hồ ly.

Mau lên đi."

"tê a" chân tay lạnh cóng tê hết rồi.

Từ xa hai tiểu tử chân lút nước đi đến kéo nàng lên bờ, lấy chân bông lớn quấn nàng lại.

Ất Lưu : "tiểu hồ ly ngươi đây là muốn chết sao.

Đã ho ra máu còn dám xuống nước bằng lâu như vậy."

Phục Liên oan như Thị Kính, nàng đã làm gì đâu.

Do Phục Liên chứ?

"vào phòng hết đi hai tên tiểu tử này."

Hiên Thần và Nham La chân vắt lên cổ chạy vào phòng.

Nàng lắc lắc cái cổ cứng đờ hỏi : "sur huynh tên gì vậy"

Ất Lưu liếc mắt qua nhìn : "áo trắng Hiên Thần, áo đen Nham La."

Phục Liên : "....." ảo ma thật đấy, tình tiết ẩn của tiểu thuyết sao? Tiểu thuyết này chỉ là một phần nhỏ của thế giới.

Ất Lưu nhắm mắt lại, không nhanh chậm mà nói : "sur phụ không thể chữa khỏi bệnh đó cho Liên nhi rồi, 20 con sẽ rời đi.

Thiên thu muôn lối nhất đời

Ngưỡng vọng nguyệt vãng quy lai

Ái tử tri đi hồi vô

Bích diệp hữu cốt trung ngưng."

Phục Liên muốn nói gì đó nhưng vừa định nói đã thức giấc.

Mình còn chưa kịp hỏi bốn câu đó nghĩa gì mà.

Đông Phương Thâu lo lắng ngồi bên giường, nắm chặt tay nàng : "con có sao không."

"vẫn ổn cha.

Người đã đi đâu, người biết con rất sợ không" nàng hờn dỗi rút tay lại, quấn tròn trong chăn lăn tăn ra cuối giường.

Ông vươn tay đến liền động đến vết thương, mài nhú thật chắc.

Tay phải đặt lên bả vai trái về mặt đau đớn.

Phục Liên ra khỏi chăn ngồi xếp bằng trên giường hỏi : "cha và ca bị độc tử sĩ thích sát đúng không? Con nghĩ thấy mùi thuốc nồng."

"mùi thuốc này là của con mà."

Phục Liên nhắm mắt lại, những ký ức về được được học từ lão nhân gia trẻ con kia quay về.

Muôn hình vạn trạng các loại thảo dược, cách giải độc và hạ độc.

"cha đây là bị kiếm độc chém trúng."

Đông Phương Thâu không dám tin tưởng y thuật của con gái, lý luận kiểu bình thường này làm ông càng hoang mang hơn.

Phục Liên suy ngẫm nói tiếp : "độc tử sĩ này đã ngấm hết"

Ông không biết là con gái thông minh một đời ngu đột xuất.

Đã là tử sĩ, tử sĩ đó con gái à.

Tức ngực quá đi.

"con biết cách giải rồi.

Cha mau lên giường nằm chờ con đi"

Nàng đi xuống giường nhanh chóng đi đến bàn trang điểm lấy ra một tọng vàng khối rời đi.

Đến cả A Nhu cũng không cho theo.

Đông Phương Thâu cũng không đủ sức để ngăn cản con gái, gục bên mép giường mà ngất đi.

Chất độc này cũng quá mạnh đi.

Đông Phương Lăng vẫn nằm hôn mê trên giường băng ở mật thất.

Giường băng cũng dần bị chất độc làm nhiễm đen..

## Chương 23: Chương 23

Phục Liên cưỡi ngựa đi đến Phục gia.

Phục Nghiêm Xương và nàng ngồi nhìn nhau trầm lặng một hồi, cuối cùng ông lên tiếng : "quận chúa có việc."

"ở viện cũ của ta đồ đạc vẫn còn giữ"

Phục Nghiêm Xương khựng lại tay đang nâng tách trà : "đã đem thiêu hủy."

Phục Liên đứng lên cúi chào : "đã làm phiền."

Nàng hối hả quay người rời đi, chết tiệt thật.

Trong ngăn kéo của bàn trang điểm có hai viên thuốc lão sư phụ cho chuyên giải bách độc trong truyền thuyết.

Phải tự điều chế rồi.

Nàng đi đến phòng dược liệu của nữ chính cùng Nham La cùng nhau thành lập mà mua dược.

Chủ quầy nhanh chóng tư vấn đủ loại dược thảo khác nhau.

"Lấy cho ta mỗi loại 200g từ dược thảo tốt đến tệ."

Từ độc đến không." Nàng quăng lên bàn 10 thỏi vàng lấp lánh, không hỏi giá cả.

Chủ quầy cẩn thận liếc nhìn vẻ niềm nở gấp trăm nhanh chóng cho người đem thuốc ra nhanh nhất có thể.

Nàng chẳng tâm hơi nào ngồi chờ quay lưng đi ra nói : "mang đến phủ Tế tướng cho ta"

"được khách quý, nhớ ghé thăm khi cần."

.....  
.....

Phục Liên ghi chép ra giấy các phương thức điều chế thuốc giải độc.

Nàng căn bản không biết đó là độc gì nên chỉ có thể thử từng cách giải độc.

Cố Đông cầm lên một tờ giấy mà nàng làm rơi xuống bàn đọc, hẳn làm y đã lâu nhưng chưa bao giờ thấy cách phối thuốc ngẫu hứng như vậy.

Đọc thêm mấy tờ nữa thì càng nhần mài, rốt cuộc đây là giải dược hay làm độc dược vậy.

"tiểu thư có nên xem lại...."

Phục Liên rót thuốc ra bát, hương thuốc nồng đậm đến khó chịu.

Đây đã là phương thuốc thứ năm rồi nhưng độc trên bả vai cha vẫn như vậy.

Không giảm cũng thôi đi đã vậy mà còn lan rộng ra thêm.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy bản thân vô dụng như vậy, đáng ra ngày đó nên học thêm về dược về độc khi còn ở hiện đại.

Tức chết ta mà.

Đông Phương Thâu thấy nàng đem đến chén thuốc thứ năm mà ngao ngán : "đáng ta không uống nữa."

"lần này sẽ được mà cha."

Ông ngậm đắng nuốt cay mà uống, đây là muốn mưu sát cha mà.

Ông chưa chết vì độc mà chết vì thuốc trước rồi.

Lần này vẫn như vậy không có chút gì tác dụng cả.

Y như uống nước lã cho vui vậy.

Nàng đi lại bàn ngồi, tay xoay xoay bút nhớ lại ký ức cũ hỗn loạn của Phục Liên.

Ất Lưu tay cầm bình rượu chỉ vào chén thuốc độc trên bàn nói : "mọi loại độc đều có cách giải.

Có độc dược có giải dược.

Nếu không có giải dược cứ lấy độc khắc độc cơ hội sống sót ít nhất vẫn có."

Một ký ức lại hiện về, trên tay Ất Lưu cầm một viên đá tựa trong suốt

tựa hồng than, tay cầm đá ngâm vào chậu nước toàn nước đá lạnh  
lẻo tằm 1 nén nhang.

Ông đem ra đặt lên vết độc trên tay mình, viên đá dần trở thành màu  
đen, chỗ độc trên tay cũng dần mất đi.

"đây gọi là đá tuyên"

Phục Liên mở mắt ra tức giận lật đổ cả bàn, độc thì không thể dùng,  
đá tuyên thì không có.

Viên đá đó là của Nham La nhưng về sau lại cho Phục Tử Ngân.

Nàng nhớ Nham La trong truyện nói một câu rất cảm động : "Tử Ngân  
ta có thể trao nàng mọi thứ, di vật của tôn sư ta cũng có thể trao  
nàng.

Vậy nàng có thể trao cho ta một góc nhỏ trong tim nàng không.

Không cần nhiều chỉ cần một lúc nào đó của mấy mươi năm sau  
nàng vẫn từng nhớ có người trao nàng tất cả.

Được không Ngân nhi?".

Cố Đông và A Nhu đi đến thu thập giấy dưới đất, A Nhu nói : "tiểu thư  
hay người đến Phục gia tìm Phục Tử Ngân kia đi.

Nghe nói nàng ta được hoàng hậu khen ngợi y thuật độc dược."

## Chương 24: Chương 24

Phục Liên không nói không rằng gì, bỏ ra ngoài.

A Nhu phụng phịu thu thập mấy tờ giấy lên : "Thần Hi vương gia kia lúc khiibg cần thì đâu cũng gặp, đến lúc cần thì biệt tâm".

Đông Phương Thâu : "A Nhu đừng nói nữa, vương gia từ hôm đó đến nay không có ở kinh thành."

A Nhu không cam lòng chút nào.

Tức chết luôn mà.

.....  
.....

Phía Bắc tây Thần Hi biên giới

Nhất Long đi đến gần nói : "Điện hạ bên chỗ Tể tướng có chuyện rồi.

Nghe nói là bị trúng độc rất nặng."

Hiên Viên Vô Cực đang uống trà khế khựng lại, trúng độc sao? Liên nhi.

"mau khỏi hành quay về"

Hắn hồi hải lên ngựa quay về, Liên nhi phải đợi ta về.

Hắn biết nàng rất quý trọng gia đình mới này, chỉ mới đắm chìm

trong tình cảm gia đình chưa bao lâu....!Nàng có chịu được không?

Hiên Viên Vô Cực chưa bao giờ sợ hãi như vậy, đến hắn cũng không tin bản thân lo lắng cho nàng đến nhà thế.

Ai tin được nhai người chỉ gặp nhau vài lần liền nhất kiến chung tình.

Bây giờ hắn rất muốn nhanh chóng xé thoát ra khoảng không để mà đến bên nàng.

Long Nhị hỏi khế : "điện hạ sao lại hồi hải quay về như vậy, còn cho đại bàng truyền tin đem lọ thuốc về trước."

"Chỗ vương phi có chuyện"

Long Nhị đã hiểu.

Hối hả như vậy là sợ vương phi tương lai buồn.

Vương gia cây khô sắp nở hoa rồi.

Đại bàng đã đến phủ Tể Tướng, bay thẳng vào thư phòng đậu trước mặt Đông Phương Thâu.

Đông Phương Thâu khẽ nheo mắt, nhận lọ thuốc nhỏ trong mỏ đại bàng : "của Hiên Viên Vô Cực sao"

"gườm gườm.."

Cố Đông đi đến mở lọ thuốc ra ngửi rồi đưa lại : "ngài mau uống đi có lẽ sẽ giảm được độc phát tán vào ngũ tạng."

"đưa cho Lãng nhi hết đi nó nặng hơn ta."

Cố Đông : "đây chỉ là ngăn chặn thôi, người uống đi ta mang vào đưa cho thiếu gia."

Ông nhận lấy viên thuốc.

Cố Đông đi đến bên cây mẫu đơn, tay ấn nhẹ xuống.

Bức tường nhanh chóng mở ra một lối đi.

A Nhu tròn mắt nhìn, ở đây cũng có mật thất sao? Trong đó là thiếu gia đang ở sao.

Thảo nào mình và tiểu thư tìm mãi không thấy thiếu gia mà lão gia cứ nói.

"Lão gia A Nhu đi báo cho tiểu thư"

Đông Phương Thâu : "đi tìm con bé đi."

A Nhu nhanh chóng nâng tà váy hối hả chạy đi tìm.

Chạy khắp cả phủ Tể Tướng nhưng vẫn không tìm thấy.

Hỏi hạ nhân và người canh cửa vẫn không thấy đâu.

A Nhu đôi mắt đỏ hoe cả lên, nước mắt quỳ xuống trước ông : "tiểu thư không thấy đâu nữa."

Đông Phương Thâu được Cố Đông chỉnh chu y phục lại, ông nói

: "Tiểu Liên đã rời phủ rồi, người không tìm thấy đâu".  
Không phải ông không lo lắng mà muốn lo cũng không được.

Liên nhi hành sự khác người, bây giờ chắc con bé đang đi đâu đó tìm cách giải được.  
Liên nhi mọi thứ đều tốt chỉ có tính cách là quá cố chấp.  
Phục Liên đôi mắt như vô hồn mà đi lên núi phía sau Phục Hầu gia.

Nàng đi đến sườn núi, nơi có được thanh kiếm.  
Những từ ngữ trong tờ giấy ngày đó như có như không vắng vắng bên tai.  
Nàng không biết Phục hầu nói thật hay giả, có thể thật sự ông ấy đã đốt bỏ tất cả.

Từ đầu ông ấy đã thích mình?  
Mượn đá tuyên từ tay Nham La là việc bất khả thi.  
Chẳng lẽ những nhân vật phụ không quan trọng thì không được tồn tại sao? Đá cản chân nữ chính chắc chắn phải có cái kết thảm thương sao.  
"Nực cười thật đó, thế giới này quá nực cười rồi."  
Phục Liên hét thật lớn vào hư không.

Nàng trút hết những muộn phiền trong lòng ra.  
Nàng sắp chịu thua với thiết lập của thế giới này rồi.

Căn bản làm gì có nghịch thiên cải mệnh, làm gì có thay đổi kết cục.  
Làm gì mà có chuyện nữ phụ sẽ che lấp đi vầng hào quang của nữ chính chứ.

Tất Cả Chỉ Toàn Là Lừa Gạt..

## Chương 25: Chương 25

Từ sau khi Phục Liên rời đi, Phục Nghiêm Xương vô thức mà đi đến viện của nàng.

Ông bắt đầu chăm chú xem từng món đồ nhỏ nhất. Mở học bàn trang điểm ra thì thấy một hộp gỗ nhỏ, bên trong là một lọ thủy tinh thuốc có hai viên.

"đây là thuốc gì".

Phục Nghiêm Xương cầm lọ thuốc đi ra thì thấy Phục Tử Ngân tay cầm dược liệu đi đến.

Phục Tử Ngân : "cha người cầm gì vậy".

"con xem thử đây là thuốc gì" ông đưa qua cho nàng.

Phục Tử Ngân cầm lên ngửi thử, nàng cảm bản không ngửi ra mùi của thuốc.

Mùi này dường như đã hòa quyện vào nhau, hương thuốc dung hòa lại.

"cha cho con mượn phân tích được không" rất lâu rồi chưa có tâm trạng hưng phấn như này.

Phải tìm hiểu cách làm ra viên thuốc này mới được.

"con cầm đi, ta còn có việc"

"cha đi thông thả"

Đợi ông đi khuất Phục Tử Ngân liền đi đến phòng dược để phân tích dược nào có trong thuốc.

Nham La từ ngoài đi vào đã thấy nàng đang lay hoay làm đó liền đi đến xem, hần trầm ngâm cầm lọ thuốc rỗng lên.

Đây là lọ thuốc của sư phụ cho tiểu sư muội khi xuống núi mà, chẳng lẽ Ngân nhi là tiểu sư muội lúc nào mang mặt nạ cùng mặt che mặt.

Nhưng sao muội ấy lại phá hết cả hai viên thuốc ra vậy.

"đang phá hoại nữa à"

Phục Tử Ngân ghét bỏ : "độc chủ đại nhân người mau xe, rốt cuộc trong cả hai viên thuốc này có được liệu gì.

Trí nhớ ta koong lung quá".

Bôngdưng không phân biệt được mùi nữa rồi.

Nham La : "ta nghĩ không ra" đây là của sư phụ tự làm mà.

Tiểu sư muội lúc đó không học hành chăm chỉ mà bây giờ lại....

Trí nhớ mông lung?

"trí nhớ mông lung sao?" hấn hỏi lại.

Phục Tử Ngân gật đầu : "không nhớ rõ vài chuyện" kí ức của nguyên thân quả thật không đúng lắm.

Chẳng lẽ tiểu sư muội từng mất trí nên mới quên mình.

Không ngờ tìm kiếm khắp chân trời góc bể mà lại quên người trước mắt.

"đây là lọ thuốc của muội sao" Nham La hỏi thêm lần nữa.

Phục Tử Ngân quá chăm chú vào thuốc nên cầm bản làm gì nghe hấn đang nói, bâng quơ gật đầu cho có lệ rồi tiếp tục nghiên cứu thuốc.

Nham La nhận được câu trả lời như ý nhưng vẫn cảm thấy bồn chồn không yên.

Cứ cảm giác như chuyện gì sắp ập đến vậy.

Cảm giác này làm cho hấn cực kỳ khó chịu.

.....  
.....

Ở Hoàng cung

Trong Ngự thư phòng

Hiên Viên Tấn nghe Tha công công nói Hiên Viên Vô Cực đã tức tốc về kinh liền nhủu mài.

Tên nhãi ranh này lại muốn làm gì nữa, bỗng dừng quay về mà còn tức tốc.

Tại Phụng Nghi cung

Cung nữ cận thân đi vào nói nhỏ bên tai hoàng hậu : "nương nương nghe nói Thần Hi vương đã tức tốc quay về kinh không kể thời gia nghỉ.

đã về đến phủ."

Hoàng Hậu nhắm mắt dưỡng thần, không đáp lại.

Tên đó quay về làm gì, về phủ trong đêm sao? Phải tỉ mỉ điều tra mới được.

Hiên Kinh Vũ cùng Phục Khải Minh uống rượu tại Kinh phủ.

Ánh trăng sáng vằng vặc làm ngườu mãi say đắm.

Hiên Kinh Vũ : "Không biết tại sao tam ca lại quay về."

Phục Khải Minh uống cạn ly rượu nói : "Thần Hi vương hành sự khó đoán." Không ngờ Thần Hi vương tức tốc quay về lại cisco thể làm kinh động nhiều người đến vậy.

Ngay cả cha cũng tò mò muốn biết, rốt cuộc Thần Hi vương nắm giữ bao nhiêu binh quyền mà có thể quay về liền kinh động triều thần.

Hiên Kinh Vũ im lặng uống rượu, mông lung suy nghĩ một số việc.

Có những việc hăn nghĩ không thông được, có những điều hăn lại cố chấp ngộ nhận.

Điều duy nhất mà hăn tâm tâm niệm niệm ngộ nhận duy vẫn chỉ là Phục Tử Ngân.

Một ngườu con gái đã xoay chuyển tình thế, từ ngốc nữ trở nên thông minh tài xuất.

Nhưng hăn không ngờ bản thân và đệ đệ lại nhất kiến chung tình với một ngườì.....

## Chương 26: Chương 26

Phục Liên tận tối mới về nhưng vẫn mãi đứng bên bức tường.

Nàng nhìn về phía cửa chính đã đóng lại, đèn lồng hai bên vẫn cháy. Gió thổi lay lay, ngọn lửa bên trong le lói chập chờn dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Nàng thấy bản thân rất giống nó, có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Hiên Viên Vô Cực từ xa đã thấy nàng, thúc ngựa nhanh hơn để đến.

Hắn bất ngờ nhảy xuống ngựa ôm chầm lấy nàng.

Phục Liên như tìm dựa, mệt mỏi dựa vào hắn, giọng nói không thanh không sắc : "sao bây giờ mới đến."

Nàng đã rất mong ngóng hắn đến nhưng chờ mãi không thấy.

Có lẽ nàng đã quá dựa dẫm vào hắn đi.

Hiên Viên Vô Cực ôm thật chặt nàng vào lòng, hắn chỉ mong sao thời gian cứ ngưng đọng ngay lúc này.

Hắn sợ chỉ một giây sao nàng liền biến mất.

"Không phải ta về rồi sao?"

Phục Liên cũng không muốn đáp lời, đôi tay mảnh khảnh nhỏ bé ôm lấy eo hắn.

Nàng gục đầu lên vai hắn, an yên nhắm mắt lại.

Y phục của hắn rất lạnh, hắn đã từ đâu về đây sao?

Ở đây lâu ngày nàng thấy bản thân mình thật yếu đuối không còn giống như trước đây nữa.

Đến nàng cũng sắp không nhận ra luôn rồi.  
Hiên Viên Vô Cực chưa bao giờ thấy bản thân muốn sống như bây giờ.

Trước kia hắn sống chỉ để gây phiền phức cho hoàng đế nhưng hiện tại đã khác rồi.

Hắn muốn bảo vệ nàng, hắn cần phải sống thật tốt để bảo hộ nàng.  
Hiên Viên Vô Cực giờ phút này đã quên mất bản thân từng vì lý do nào mà tiếp cận nàng.

Hắn chỉ biết hiện tại và tương lai cuộc sống hắn chỉ có nàng.  
Thật lâu sau đó, Phục Liên thở đều đều say giấc.

Hiên Viên Vô Cực nhẹ nhàng bế nàng lên đi về phía cửa.  
Chân đạp cửa lớn mở ra, ung dung bước vào trong.  
Cố Đông đứng chờ sẵn từ lâu, đi vào phòng của Đông Phương Thâu báo cáo lại.  
A Nhu cũng bị Cố Đông kéo đi nơi khác.

"Cố Đông tiểu...."

Cố Đông dùng tay bịt miệng A Nhu lại kéo đi chỗ khác : "Đúng là nha đầu phá bột phá đường phá nát tình duyên mà"

A Nhu : "....." phá phá cái gì, tiểu thư em đến cứu người.

Hiên Viên Vô Cực đặt nàng lên giường, bản thân cũng chui tọt vào trong nằm.

Thân người nàng nhỏ nhắn vừa đủ để hắn ôm trọn trong lòng ngực.

Cả người cũng rất mềm, cách vài lớp áo nhưng hắn vẫn cảm nhận rõ.....

Aaaaaa mình đang nghĩ cái gì vậy!!!

Hắn vùi đầu vào hõm cổ nàng, mặt nóng ran cả lên.

Điên mất thôi.

.....  
.....

Nham La trong đêm đi đến hoàng cung, chễm chệch ngồi trên ghế uống trà.

Hiên Thần nằm trên giường không buồn mở mắt nói : "sư đệ chắc chắn."

Nham La đặt ly trà xuống, hơi mông lung đáp lại : "có lẽ đi."

Sư phụ nói tiểu sư muội là tóc trắng nhưng hắc và Hiên Thành lại chỉ thấy màu đen của tóc.

Dường như bị mù màu trắng của tóc.

Cũng có thể là sư phụ nói giỡn cũng có thể là nói thật.

Hiên Thần : "đã hai tháng mấy chưa lên núi rồi."

Nham La : "cuối tháng gặp."

Hiên Thần thật sự không tin Ngân nhi là tiểu sư muội giấu mặt.

Hắc yêu nàng nhưng không đến mức không còn biết gì nữa.

Ngân nhi chỉ vừa thay đổi tính cách quan trọng hơn là luôn ở Phục gia.

Chỉ có Đông Phương Phục Liên mới đáng để suy ngẫm.

Nham La yêu đến mù mờ tâm trí luôn sao.

Hắc ngồi bật dậy đi đến bàn vẽ lại dáng vẻ của tiểu sư muội giấu mặt giấu tên.

Hắc buộc bản thân lấy màu trắng để vẽ nhưng khi lên giấy hắc lại thấy màu đen.

Lại vẽ thêm bức họa của Phục Liên nhưng đến phần gương mặt hắc khẽ khựng bút trên tay lại.

Trong ký ức của hắc dáng dấp Phục Liên khá mơ hồ, hầu như chỉ toàn nhớ đến khuôn mặt của Ngân nhi.

Ngày mai phải đi đến phủ Tế Tướng mới được.

Avt là phải ngộ nghĩnh yêu đời.

## Chương 27: Chương 27

Mình quên học onl anh văn rồi huhu \=((  
Phục Liên ngồi bật dậy, đúng rồi sao mình lại quên mất sư phụ ông ấy có thuốc chứ.  
Nàng nhìn xuống cánh tay ôm eo mình chắc cứng, nhẹ nhàng gỡ ra.

Bây giờ nàng mới nhận ra hắc ngữ cũng rất đẹp nữa nhưng hoắm luôn mang theo mặt nạ này sao?  
Phục Liên kể sờ lên mặt nạ sắt lạnh ngắt, phân vân không biết nên tháo xuống hay không.

Cuối cùng vẫn rút tay lại.  
Nếu muốn hắc đã cho nàng xem mặt rồi.

Hừ!!!!  
Hiên Viên Vô Cực nắm bắt lấy tay nàng.

Phục Liên cũng sút hét lên.  
"chỉ cần nàng nói muốn"  
Phục Liên không đáp lời, chăm chú nhìn khuôn mặt dưới lớp mặt nạ sắt lạnh lẽo kia.

.....

Nàng dùng tay vòng lại chạm vào khuôn mặt của hắc : "sao lại đeo mặt nạ."

Hắc khẽ phụt cười, cọ cọ má vào tay nàng không trả lời.

Nàng đeo mặt nạ lại cho hắc : "đừng đeo được không."  
"bên Liên nhi không gì không thể."

Chung quy thì hấn vẫn không muốn tháo mặt nạ ra, chắc là có lý do khó nói gì đi.

Phục Liên bò qua người hấn đi xuống giường.

Nàng phải lên núi tìm sư phụ xin thuốc mới được.

Hiên Viên Vô Cực khẽ cười, lăn lại chỗ nàng nằm ban nãy tiếp tục ngủ.

Chỗ ngủ Liên nhi thật tốt, thật mềm...m.

Mata mặt quá.

Hấn lấy mền trùm kín cả mặt đỏ như gấc lại.

Phục Liên cũng chẳng buồn để ý hành động ngốc nghếch đó, đi đến tủ lấy bộ y phục dựa theo ký ức nguyên chủ làm ra.

Y phục trắng tinh xảo điểm tuyết mai đỏ rực rỡ phần tà váy.

Mặt nạ chim trĩ cùng mạn sa che mặt tơ tằm điểm hoa trắng nổi tếp màu.

Nàng vắt sáo ngang phần thắt lưng, mặt nạ cùng mạn sa cất nơi tay áo.

Phải công nhận tay áo ở cổ đại rất hữu ích.

Phục Liên đi đến phòng Đông Phương Thâu, ngồi bên giường nói : "cha chờ con đi."

Đông Phương Thâu ngồi dậy : "cha của con diêm dương không dám nhận đâu.

Độc này cũng được khống chế rồi."

"khống chế là nhất thời chứ không triệt để." nó vẫn rất nguy hiểm đến tính mạng nếu lỡ bộc phát độc.

Hiên Viên Vô Cực dựa lưng vào cửa ung dung nói : "nàng có thời gian 10 ngày, đầu tháng sau thuốc của ta sẽ hết tác dụng."

Đông Phương Thâu trên giường thật muốn đi đến mai lại cái mỏ của hấn.

Không phải kiếm lời lắm sao? Hôm nay lại nhiều chuyện như vậy.

Phục Liên biết chuyện này không thể mời danh y trong triều, càng không được để người ngoài biết.

Rốt cuộc đây là thứ độc gì chứ.  
Nàng đứng phắt dậy hối hả rời đi.

Phải nhanh lên mới được, đi đường cũng mất tận hai ngày.

Nàng không có thời gian dư giả.  
Hiên Viên Vô Cực : "lão sư cùng bốn vương đi thượng triều nào."  
Đông Phương Thâu khẽ xoa xoa mi tâm, thêm này định chọc hoàng đế đến nổi phổi mới vui vẻ à.

Quả là con đế vương, hành sự khác người thường.  
"cút khỏi phòng ta"

.....  
.....

Phục An Nhi bị đưa đến chùa để hối lỗi, nhưng thật ra nàng không hề đến chùa mà đã đi qua Tề Quốc tìm vương gia.  
Trong căn phòng lớn toàn mỹ nhân ca hát múa nhảy.

Tam Vương ngồi trên ghế lớn tay ôm Phục An Nhi trong lòng.  
Hắn chẳng mảy mai quan tâm nàng, hỏi : "Thần Hi sao rồi."  
Phục An Nhi : "thiếp bất tài vẫn chưa thấy được phù ấn soái của Phục Nghiêm Xương."  
"mỹ nhân không sao.

Bốn vương không trách nàng."  
Đối với hắn nàng bất quá chỉ là con cò vô dụng trong bàn cờ đánh chiếm.

Nếu thay vào đây là Phục Tử Ngân mỹ mạo xinh đẹp tài hoa có thừa thì mọi chuyện đã khác rồi.  
Phục An Nhi vẫn tâm si mọng tưởng về hắn..

## Chương 28: Chương 28

Phục Liên dựa theo trí nhớ nhớ mơ hồ mà phi mã.

Nàng không muốn lãng phí thời gian, dù cho một khắc nào.  
Núi Lộc Đồng cách đây thật xa, băng qua hai tận hai khu rừng.

Không biết băng qua bao nhiêu con đường ngoằn ngoèo.  
Trời thật nhanh đã tối đen, nàng buộc ngựa vào một góc cây cho nó  
cỏ.  
Bản thân thì không biết nhóm lửa phiên bản cổ đại, dựa lưng vào gốc  
cây gần ngựa.

Lấy trong túi hành trang ra hai cái bánh bao mà ăn.  
Phục Liên không biết chắc đêm nay có bị dã thú ăn thịt không nữa.

Trong rừng đêm khuya thường rất đáng sợ.  
Nàng thở dài một tiếng, hôm nay trời lại không có trăng.

.....  
.....

Ất Lưu vuốt chòm râu trắng nhìn quẻ bói trên bàn.

Con hồ ly nhỏ sắp đến rồi.

"Tiêu Sinh sáng mai tiểu sư tỷ người về đó."

Tiêu Sinh ngồi bên cạnh không khỏi vui mừng, hẳn rất nhớ sư tỷ.  
Tỷ ấy là người đã đưa hắn về đây, năm đó nếu không có tỷ ấy có lẽ  
hắn đã chết bên bờ bụi nào rồi.

"Vậy con xuống chân núi chờ tỷ ấy."

Ất Lưu lấy mai rùa đập vào đầu đồ đệ ngốc: "ngu dốt, mau đưa cả tất  
cả sư môn xuống núi."

Tiêu Sinh xoa cục u to lớn trên đầu, quả là sư phụ rất yêu thương tỷ ấy.

Cũng đúng thôi, người trước nay không có đệ tử nữ nào cả.  
"dạ sư phụ."  
Hắn tung tăng chạy ra ngoài.

Chỉ hận trời sáng quá lâu.  
Ất Lưu nhìn lại mấy đồng tiền trên bàn, chỉ mong con có thể thay thời chuyển mệnh.

Làm chủ cuộc đời của mình.  
Sư phụ lần này mong con có thể lên núi an toàn.  
Thật ra dưới núi có rất nhiều cơ quan hỗn tạp, phi thường hư ảo.

Ngay cả ông cũng chưa chắc gì đi đường tắc vào được.

.....  
.....

Phục Liên tờ mờ sáng đã thức dậy, xốc luôn con ngựa ngáy ngủ tiếp tục hành trình.  
Nắng ban mai vừa chiếu rọi nàng đã vào đến rừng trúc xanh ngát bao la.

Nàng vỗ vỗ đầu con ngựa : "ở đây chờ ta đến đón."  
Phục Liên xuống ngựa tự đi.

Theo trí nhớ thì Phục Liên chỉ toàn đi đường tắc xuống núi còn đường chính lên núi thì.....  
Nhưng đường tắc này có rất nhiều cơ quan khác nhau.

Còn có cả ảo cảnh trong truyền thuyết nữa.  
Cái thế giới này rồ hết rồi.

Không biết lão sư phụ có gắn thêm cơ quan không nữa.

Nàng cứ đi thẳng một mạch.

Đi chưa bao lâu thì chân đạp phải cái gì đó.

Phục Liên khễ nhất chân lên, cả chục hình nộm bằng rơm bốn phía chạy vòng quanh.

Chạy lòng vòng làm nàng muốn hoa cả mắt.

Nàng đưa tay bám vào thân trúc, chân đạp một cây khác rời khỏi vòng tròn của hình nộm rơm.

Nếu có bật lửa ở đây nàng quyết sẽ đốt cháy mấy hình nộm rơm đáng ghét đó.

Phục Liên lấy mặt nạ cùng khăn sa che mặt lại.

Sắp lên núi rồi.

Nàng quẹo qua bên trái đi tiếp, đi theo hướng con tim mách bảo.

Đi chưa được bao lâu lại đạp phải một cơ quan khác.

Làn khói trắng từ xung quanh bay lên mù mịt như sương.

Nàng dùng tay che mũi lại nhưng vẫn không có tác dụng.

Đầu óc bắt đầu choáng váng, nàng lao đảo vài bước liền té ngã xuống đất, ngất lịm đi.

Phục Liên mở mắt lần nữa đã thấy mình đứng giữa đường lớn thành phố G, nơi giao điểm của các tuyến đường.

Trời bắt đầu mưa râm ran nhỏ giọt, mọi người ai nấy đều tấp nập chạy đi.

Người che ô, người lấy áo khoát che đầu.

Ai cũng lướt xuyên qua người nàng.

Trên bầu trời, mây đen thành xoáy hồng đậm cùng nhiều tia sét nhỏ xung quanh.

Một chiếc ô tô cũng chạy xuyên qua nàng.

Phục Liên cả người hoang mang đến run rẩy, nàng muốn nói nhưng không ra tiếng.

Đôi mắt bắt lực đến cực hạn nhìn quanh.  
Chân tay cũng không thể di chuyển.

## Chương 29: Chương 29

Phục Liên đứng giữa dòng người qua lại tấp nập.

Nàng mơ hồ mà hoảng sợ.

Chớp mắt một cái, nàng lại đang đứng ở khu ổ chuột dơ bẩn năm đó.

Nàng thấy bản thân năm tám tuổi, gầy gộc đến trơ xương.

Quần áo rách rưới, tay thì đào bới thùng rác tìm bánh mì vụn hay một mẫu thức ăn nhỏ.

Một người đàn ông mặc vest lịch lãm, tay đưa ra bánh sandwich : "ăn đi."

Hai tay nàng cung thật chắc lại đến nỗi móng tay đâm vào da thịt.

Nếu năm đó không theo ông ấy về làm thể thân cho đứa con gái bé bỏng bị bệnh người thực vật thì....

Phục Liên suy sụp quỳ xuống đất, hai tay ôm mặt mà khóc.

Tại sao lại bắt mình nhớ về kỷ ức đó chứ.

"Mày đang làm cái đ\*o gì vậy con ăn mày kia"

Nàng bàng hoàng mở mắt ra, cô gái nhỏ tay cầm đèn cầy ngồi trên sân thượng.

Dưới ánh trăng sáng vằng vặc cô gái nhỏ cùng đèn cầy khóc lóc đến đau lòng.

Cậu bé trai sắc mặt âm u đến đáng sợ đi đến, một chân quỳ xuống đất, tay cầm lấy đèn cầy dục phăng đi.

"Mày nghĩ mày thật sự đổi đời sao, mày đến chim sẽ cũng không bằng."

Ăn mày vẫn là ăn mày."

Cô bé liên tục lắc đầu : "k-không phải cha nói em là bầu câu trắng mà....c-cha...."

Cậu bé bóp chặt lấy cằm cô bé, khinh rẻ nói : "ai là cha mày vậy? Mày là bồ câu đen, hiểu không hả?"

Phục Liên ôm chặt lấy đầu : "không không phải mà.....!đừng mà tôi không phải là kẻ thế thân.

KHÔNG MÀ..."

Một bồ câu đen và một quạ trắng gấp theo sợi vải trắng bay đến che lại mắt nàng.

.....  
.....

Thẩm Du vai mang giỏ thuốc đi đến, đỡ lấy nàng khẽ lay nhẹ : "tiểu thư, tiểu thư nàng tỉnh lại đi"

Hắn kêu mãi không thấy nàng trả lời, lại nhìn ngó xung quanh không thấy ai.

"Tiểu thư tại hạ xin thất lễ rồi."

Thẩm Du bế bổng nàng lên đưa về nhà.

Vừa vào đến cửa, hai nô tì lực lưỡng liền đi đến : "thiếu gia để nô tì."

Hắn đưa nàng lại cho hai nô tì, nhanh chóng đi vào nhà chính bái kiến cha mẹ.

Thẩm lão gia : "nữ tử đó là ai vậy Du nhi."

Thẩm Du : "ban nãy con hái thuốc dưới núi Lộc Đồng thấy nàng ấy ngất xỉu, chắc là do bị trúng độc của cơ quan."

Thẩm phu nhân dịu dàng nói : "mẹ thấy cô gái đó y phục bằng lụa quý tơ tằm cống phẩm."

Thẩm Du khẽ cúi đầu : "con biết mà mẹ.

Con chỉ gặp người rồi cứu giúp."

Thẩm phu nhân gật đầu an lòng.

Bà biết con trai tuy tài giỏi nhưng bất quá nhà ta cũng chỉ là viên ngoại.

Cô nương đó danh phận không thường, từ y phục đã có thể nhận ra.

Thẩm Du khẽ cười trong lòng, mẹ thật quá lo xa.

Chẳng lẽ hấn gặp một người là yêu một người sao? Mẹ cũng thật là quá lo xa.

"Con xin phép qua xem nàng."

Thẩm lão gia phất phất tay áo : "đi đi, con xem cô nương đó trúng độc gì."

"dạ con xin lui trước"

Hấn đi đến căn phòng mà hai nô tì đưa nàng vào.

Mặt nạ và mạn sa được tháo ra, hấn không khỏi bàng hoàng xao xuyến.

Nàng ấy thật đẹp.

"Tiểu thư tại hạ xin thất lễ một chút."

Thẩm Du ngồi xuống ghế bên giường, lấy tay nàng trong chăn ra.

Vén nhẹ tay áo lên bắt mạch.

Mạch tượng lúc mạnh lúc nhẹ, hơi thở gián đoạn bất thường.

Chẳng lẽ nàng ấy trúng hương mê cảnh.

Một khi hít phải sẽ rơi vào giấc mộng cảnh vô cùng đau khổ.

"lấy cho ta ngân châm cùng lọ thuốc ngọc trong tủ."

"vâng thiếu gia."

Thẩm Du đặt tay nàng về trong chăn.

Xoắn tay áo lên, mở túi ngân châm được đưa đến lấy một cây ra găm nhẹ vào mi tâm trên trán.

Lấy một viên thuốc trong lọ ngọc ra bỏ vào miệng nàng.

.....

Tiểu kịch trường

Thẩm viên ngoại × Quận chúa Bình An

Đông Phương Phục Liên : "Thẩm công tử a".

Thẩm Du đi đến khoát áo choàng lông cho nàng : "Liên nhi đừng chọc ta mà."

Nàng quay mặt lên, chớp mũi như có như không đụng phải chớp mũi

hắn : "vậy bốn quận chúa gọi tiểu lang quân là Thẩm viên ngoại a~~"  
Thẩm Du mặt đỏ như gấc quay đi : "nàng....!nàng quá đáng mà."  
Đông Phương Phục Liên cười đến mắt cũng nở hoa, hai tay chống cằm nói : "Thẩm viên ngoại mau quay qua nhìn thiếp a."  
Thẩm Du che mặt lại, hai tai cũng đỏ lên hết cả.

Một câu Thẩm viên ngoại hai câu cũng Thẩm viên ngoại.  
Thật là đáng ghét mà.

:3 ♥♥♥ Thẩm viên ngoại chàng a~  
Ta gặp nàng nơi góc núi Lộc Đồng  
Một lần gặp mặt như đã quen lâu  
Nàng quận chúa nơi vàng son gác tía  
Thẩm gia ta nơi cùng cốc hoang sơ  
Một viên ngoại làm sao dám vươn cao  
Nơi quyền quý nàng cao ngạo xinh đẹp  
Nơi hoang sơ ta học mọn tài hèn  
Nàng tựa bạch nguyệt quang đời ta mong ngóng  
Mong kiếp sao ta vẫn sẽ gặp nàng  
Ngay khi đó nàng hãy ngỏ lời đồng ý  
Thẩm Du ta nguyện được làm tri kỷ!!  
Liên nhi  
Thẩm Du là của mình aaaaaa.

Của mình đó không được giành nha..

## Chương 30: Chương 30

Tiêu Sinh chờ mãi không thấy sư tử lên núi liền dẫn người ra sau đường tắt.

Quả nhiên cơ quan đã được mở.

Hắn đi thêm một chút thì gặp hắc mã trên cổ mang một túi vải.

Chẳng lẽ tiểu sư tử gặp chuyện gì sao, hắc mã này có lẽ là của tỷ ấy đi.

"xung quanh núi tìm kiếm cho ta"

"vâng sư huynh"

Rất nhiều đồ đệ chia nhau ra tìm cả một khu núi Lộc Đồng rộng lớn.

Ất Lưu trong phòng lại bói ra một quẻ, Liên nhi đã rơi vào ảo cảnh rồi.

Lần này con bé có thể thoát ra không vậy phải xem mệnh nó rồi.

.....

.....

Thẩm gia trang

Nô tì lực lưỡng đi vào, tay mang theo một cả mâm cơm : "thiếu gia người ăn chút gì đi, chưa đầy tháng nữa là đến kỳ lên kinh ứng thí."

Thẩm Du tay vẫn bắt mạch nàng im lặng không trả lời.

Mạch tượng ngày càng dị thường bất biến.

Hắn lại lấy ngân châm ra.

Phục Liên ngơ ngác ngồi dậy, tay tháo khăn bịt mắt ra.

Nàng ở trong một khoảng không vô định, ánh sáng le lói mơ hồ tận nơi xa.

Nàng đứng lên chạy về phía trước, đây chỉ là ảo cảnh thôi, chỉ là ảo cảnh mà.

Mình còn phải cứu cha, cứu anh trai nữa.

Họ mới là gia đình của mình, ông ta và mấy tên kia không phải.

Họ không phải, họ không phải.

Phục Liên vừa hoảng sợ vừa run rẩy mà chạy về phía ánh sáng kia.

Nàng lao đến cánh cửa đang mở toang ra kia.

Mặc kệ nó dẫn đến đâu thì nàng vẫn muốn mạo hiểm.

Thà chết nơi ánh sáng bao quanh còn hơn sống trong bóng tối cô quạnh đáng sợ.

Nàng thấy rõ dáng dấp Hiên Viên Vô Cực đứng giữa muôn hoa đờ lầy mình.

Hắn vẫn như cũ nói nhỏ vào tai nàng : "ngủ ngon."

Phục Liên cười mãn nguyện một tiếng rồi nhắm mắt lại.

Đây lại là một ảo cảnh tươi đẹp à?

Nàng không muốn suy nghĩ nữa.

Thẩm Du lấy khăn lau đi mồ trên trán của nàng.

Cũng qua một ngày hơn rồi mà nàng ấy vẫn chưa tỉnh lại.

Rốt cuộc ảo cảnh đó là gì.

Hắn nhòm người đến trước mặt nàng, tay không tự chủ được mà chạm vào má nàng.

Phục Liên cũng vừa mở mắt ra, chớp chớp mắt vài cái.

Thẩm Du mặt nhanh chóng đỏ lên, hắn quay phắt đi : "nếu cô nương đã tỉnh lại tại hạ xin ra ngoài."

Nàng nhìn hắn rời đi mà không biết gì.

Không phải mình ngất đi sao, hắn ta đưa mình về sao.

Phục Liên bước xuống giường đi ra ngoài, hai nô tì lực lưỡng làm nàng phải ngượng mồm.

Thân hình này mà đi làm người mẫu thể hình còn gì bằng.  
"Tiểu thư mời đến gia chính"  
"được mời dẫn đường" Nàng khôi phục lại dáng vẻ tiểu thư khuê các, nổi bước theo sao.  
Phục Liên phải công nhận nơi này thật đẹp.

Dọc đường đi muôn hoa đua nở, cảnh vật xanh tươi đẹp mắt ngút ngàn.  
Phục Liên vào đến liền hành lễ theo kiểu hoàng cung.

Hai tay đưa về trước khẽ cúi đầu nhún người nhẹ.  
"Tạ ơn cứu mạng của lão gia phu nhân."  
Thẩm phu nhân vui vẻ rời ghế đến đỡ nàng lại ghế ngồi : "tiểu thư chớ khách sáo.

không biết phải xưng hô thế nào với tiểu thư cho đúng lễ."  
Phục Liên : "phu nhân hãy kêu ta là Phục Liên cũng được."  
"được, Phục Liên cô nương sao lại ngất dưới núi." Thẩm phu nhân hỏi.  
Phục Liên che miệng khẽ cười : "Phục Liên lên núi xin thuốc không mai bị trúng mê hương cảnh."  
Thẩm phu nhân : "à, vậy tiểu thư hãy lên bằng đường chính.

Hướng đông đi thẳng rồi rẽ sang phải."  
"cảm ơn Thẩm phu nhân đã chỉ điểm" nàng nhìn lên bức bình phong phía trên thấy có chữ Thẩm dát vàng to lớn.  
Đây ít nhất cũng là viên ngoại giàu có mấy đời a.

Thẩm viên ngoại.  
Bỗng dưng nàng nhớ đến một bài hát "Thẩm Viên Ngoại"..

## Chương 31: Chương 31

Thẩm lão gia thấy sắc trời cũng đã về trưa, bèn nói : "Phục Liên tiểu thư nếu không để ý có thể ở lại dùng bữa cơm trưa rồi hẵng đi cũng kịp."

Phục Liên cũng cảm thấy hơi đói bụng, vui vẻ chấp thuận : "vậy xin làm phiền Thẩm lão gia và Thẩm phu nhân thêm lần nữa."

Thẩm phu nhân : "mời tiểu thư."

Phục Liên theo họ đến phòng ăn riêng.

Quả thật nàng không quá thích nghe người khác gọi là tiểu thư.

Nhưng đây là cổ đại lễ nghi đứng hàng đầu.

Thẩm Du đã chờ sẵn từ lâu : "mời cha, mẹ và tiểu thư dùng thiện."

"cảm ơn công tử, công tử có thể gọi ta là Phục Liên cũng được."

Thẩm Du : "mời Phục Liên tiểu thư."

Phục Liên : "...." lại là từ tiểu thư nữa.

Vừa ăn Thẩm Du vừa nhớ lại, hần nhớ mình từng nghe tên Phục Liên rồi nhưng không nhớ là nghe ở đâu.

Cũng có thể trùng tên cũng nên.

Phục Liên cũng âm thầm đánh giá, tên nhóc này cũng tầm 19 tuổi là cùng.

"Dám mạo muội hỏi là công tử đây đã ghi danh ứng thí."

Thẩm Du chợt dừng đĩa lại, khẽ gật đầu nói : "vâng, ta đã ghi danh có lẽ tầm 9 ngày nữa sẽ lên đường."

Phục Liên lấy trong áo ra miếng ngọc bội xanh trơn nhẵn một màu khắc chữ Đông tinh xảo đưa qua.

"mời công tử nhận, nếu đến kinh thành cứ đưa ngọc ra cho người

gác cổng.

Phục Liên muốn cảm tạ ơn cứu mạng."

Thẩm Du nhìn qua cha nhận được ánh mắt đồng ý liền nghi lễ đứng lên nhận lấy.

Khách khí nói : "Tiểu thư quá lời, Thẩm Du ta chỉ đưa cô về nào đâu dám nhận ơn cứu mạng."

Phục Liên : "công tử thật khiêm tốn.

Ta chờ công tử nơi kinh đô để báo ân."

Nàng đứng lên khỏi ghế, cúi người hành lễ : "Phục Liên cảm ơn Thẩm viên ngoại đã tiếp đón.

Ta nên đi cho kịp lúc."

Thẩm lão gia : "tiểu thư lên đường cẩn thận."

Nói thêm vài câu khách sáo nàng liền rời đi.

Quả thật ở đây lâu ngày bản thân liền học được cách ăn nói khách sáo.

Nhập gia tùy tục mà.

Nhưng mà nói khách sáo như này cũng thú vị không kém.

Nàng nhanh chóng đi bộ lên núi Lộc Đồng.

Đứng dưới chân núi ngược lên nhìn bậc thang xa xăm không thấy đích đến Phục Liên thật muốn đi đường tắt.

Cha và ca ca còn chờ nàng nữa.

Tính qua lại cũng đã trễ mất bốn năm ngày rồi.

Xa cũng phải lết lên cho được.

Phục Liên đi từ trưa đến tận lúc mặt trời gác núi mới lên đến nơi.

Đây chính xác là một môn phái trong phim mà.

Rộng lớn huy hoàng đến lộng lẫy.

Hai người mặc áo xanh đen dùng kiếm chặn nàng lại.

"quý danh tiểu thư."

Phục Liên : "tam sư tử Phục Liên."

Hai người hai mắt nhìn nhau : "tiểu thư chớ đùa, sư tử bọn ta đeo mặt nạ." Nghe bảo sư tử tư dung không xinh đẹp.

Từ nhỏ mặt đã bị hủy nên luôn mang mặt nạ và mạn sa.

Nàng thật muốn đâm vào mồm hai tên này : "ta muốn gặp lão sư phụ."

"tiểu thư chớ nói hàm hồ."

Phục Liên rút sáo bên hông ra, chỉ hai ba chiêu đã hạ gục được hai tên nhóc này.

Ung dung đi vào.

Một tốp gần 10 người rút kiếm ra bao vây thành vòng tròn : "tiểu thư cô muốn làm gì."

"ta nói là muốn gặp lão sư phụ." ta không còn thời gian mà.

"lên"

Bốn người lên cùng lên một lượt, kiếm chĩa vào nàng.

Phục Liên đập lên vai một người gần nàng bay lên, khi bốn mũi kiếm chụm lại nàng nhẹ nhàng đáp lên trung tâm.

Mọi chân thật đó.

Bốn thanh kiếm bất chợt hạ xuống, từ trên ba người cầm kiếm chém xuống.

Phục Liên ngã người ra sau, trượt khỏi chỗ trung tâm.

Âm thanh leng keng đến chói tai của ba thanh kiếm chạm nhau rồi va xuống nền.

Nàng vừa đứng lên một thanh kiếm liền chia đến cổ họng nàng..

## Chương 32: Chương 32

Phục Liên hai tay cầm sáo đưa ra, mũi kiếm bừa vắn đâm đến ngay lỗ sáo, nàng xoay người chạy theo dọc theo kiếm ra sau người này. Mũi kiếm bị làm cong quá mức liền gãy gòn tan.

Nàng nhanh tay dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm bị gãy kề bên cổ hần.

"Tỷ tỷ đây không còn thời gian."

Một cú đánh trời giáng xuống ngay đầu nàng, Ất Lưu : "còn không mau buông kiếm ra."

Phục Liên xoa xoa đầu, ngồi xổm xuống đất, mắt lóng lánh nước mắt nói : "lão sư phụ đau đó." Hix không biết có long óc không nữa.

Tám người nhanh chóng quỳ xuống : "tham kiến sư phụ, tứ sư huynh."

Tiêu Sinh quỳ xuống : "tham kiến tiểu sư tỷ."

Tám người hăng say đánh nhau : "....." sư tỷ ư? Tam sư tỷ?

Nàng giương mắt lên : "sư phụ...."

Ất Lưu quay lưng rời đi : "theo ta."

"Vâng" Phục Liên quay lại cười xinh đẹp với họ, cuối cùng đưa ngón giữa lên rồi lon ton chạy theo lão sư phụ.

"tiểu sư tỷ ta sai rồi."

"Tam tỷ tỷ đại đại"

.....

.....

Phòng dược

Ất Lưu tay cầm lọ thủy tinh trong suốt, nhìn thấy được hai viên thuốc bên trong đưa nàng : "thuốc giải."

Độc cha và ca ca con là Sường độc, đặc chế từ 29 loại độc bò cạp, ba độc rết và 80 độc rắn."

Phục Liên nhận lấy : "sao người biết."

Ất Lưu vuốt râu trắng cười lớn : "không gì sư phụ con không biết."

Nếu năm đó con chăm chỉ thì mấy độc nhỏ này đã là gì."

Không phải con.

Con mới đến!!!!

"sư phụ người quen hoàng hậu sao" Phục Liên từng thấy hoàng hậu có miếng ngọc bội bên hông cũng na ná giống của sư phụ.

Nhìn rất giống mà.

Ất Lưu trốn tránh câu hỏi của nàng, lảng qua chuyện khác : "thuốc này để Tiều Sinh đưa đến phủ Tể tướng đi."

Con ở lại vài hôm đi."

Nàng nhìn thấy trong mắt sư phụ chính là né tránh, nàng cũng không muốn tra hỏi làm gì : "vâng, con hiện tại cũng không dám về gặp."

Con vô dụng quá mà."

Ngay cả những người quan trọng cũng không cứ được.

Không vô dụng là gì.

Ất Lưu ôm nàng vào lòng, khẽ vỗ lưng nhẹ nhàng như thay lời an ủi.

Ai cũng có lúc bất lực.

Đến cả sư phụ cũng vậy.

Hoàng hậu sao? Nàng có sống hạnh phúc không.

Chắc nàng hận ta lắm, Thanh nhi!!!

Phục Liên cúi đầu xuống vai sư phụ, mình không thể cứ vô dụng như này được.

Tiểu thuyết này vẫn còn dài, nàng cần phải mạnh mẽ hơn để đi đến

cuối cùng.

Để bảo vệ gia đình nàng từng ngày mơ đêm chờ.

.....  
.....

Tiêu Sinh cứ nghĩ sẽ được bên sư tử mình ngày nhớ chờ mong không ngờ lại bị sư phụ đuổi đi đến phủ Tể tướng.

Hắn thật uất ức mà.....! Nhưng vì sư tử hắn phải nhanh chóng đi rồi về.

Phục Liên ngồi trên ghế dưới gốc cây ngô đồng, có người bóp vai bóp chân, châm trà rót nước.

"tỷ đây muốn ăn trái cây lạnh."

"tỷ chờ lát."

"sư tử ăn chút bánh đi."

"ta đắp vai cho tỷ nha."

Hai người canh giữ ở trước cũng nhanh tay quạt cho nàng : "đại quân chúa, thỉnh dừng phạt."

Hướng Đông người bị nàng kề kiếm ngay cổ, chân chóe rót trà hóng chuyện : "sư tử ta nghe nói tỷ từ giả tráo thật rồi sang quận chúa."

Phục Liên không ngờ đến ở trên núi vậy mà họ lại hóng chuyện đến như vậy.

"không kể cho mấy đệ nghe."

Tuyên Quan Kỳ : "sư tử nghe nói tỷ thổi sáo rất hay, mau cùng đệ tấu một khúc đi."

"đúng đó đệ múa kiếm cho."

"đệ thổi tiêu cho."

Phục Liên bị họ kéo vào cuộc vui bất chợt, những u buồn muộn phiền trong đầu đều bị tiếng cười vui vẻ lấp át mất.

Tiếng sáo du dương thánh thót cùng tiếng đàn thanh lãnh và tiêu nhạc hòa âm.

Nhẹ nhàng cùng với tiếng lá cây xào xạc hòa âm tấu khúc.

Lời nhạc vi vu được tạo nên bởi ngẫu hứng làm tăng thêm dư vị vui vẻ hiếm có.

Rượu nồng nàn thơm làm người ngập trong men say, chìm trong vui

vẻ nhất thời.

"Cạn chung rượu này, mặc kệ ngày mai giông bão gió lớn.

Cạn"

"Cạn chén rượu này mai sau lại tương phùng Lộc Đồng núi."

"Cạn hết bình rượu này mãi là huynh đệ.

Cạn bình."

Ất Lưu ngồi trên mái nhà nhìn đám đệ tử vui vẻ cũng vui theo.

Đã hai mươi mấy năm ông chưa uống rượu.

Hôm nay lại tự mình cạn hết cả bình lớn.

Hôm nay là ngày vui, đồ đệ quay về, Thanh nhi vẫn còn giữ ngọc bội đó.

Quả là chuyện vui..

## Chương 33: Chương 33

Phủ Tể tướng

Tiêu Sinh đưa ra thư viết tay của sư tỷ thuận lợi đi vào đưa thuốc.

Tiêu Sinh vẫn phải ở lại vài ngày để giải hết tất cả độ cho Đông Phương Lăng.

Đông Phương Thâu đặt một quân cờ đen xuống bàn cờ vây : "Liên nhi bao giờ quay về đây."

"Tể tướng yên tâm, sư tỷ trong 10 ngày sẽ về." Tiêu Sinh đặt một quân trắng xuống.

"thật may là ngài thương yêu tỷ ấy thật lòng."

"Liên nhi là con ta, sao lại là may?"

Tiêu Sinh cười cười, tiếp tục đánh cờ.

Dù tỷ có đến đâu ta cũng sẽ theo đến đó.

Chỉ cần được nghe tiếng tỷ là ta đã mãn nguyện.

Phục Liên

.....

.....

Cuộc vui tàn cũng là lúc nàng và mọi người đều lăn ra ngủ giữa trời vì cơn say.

Ất Lưu lượm ly chén bình rượu lên.

Lấy từng cái chần ra đắp cho đệ tử.

"Trên núi mà vẫn ăn chơi sa đọa."

Gió thổi từng đợt nhẹ nhàng, lá ngô đồng cũng theo gió mà bay khắp

nơi.

Một cơn gió cuốn đi lá ngô đồng đến tận Phụng Nghi cung xa xôi cách trăm dặm.

Lá ngô đồng len lách qua cửa sổ bay vào bàn của hoàng hậu, yên ắng nằm trên bức tranh bề dờ dang một nam tử tóc trắng nhưng chưa vẽ mặt.

Hoàng hậu nằm trên giường lại mơ thấy những chuyện tươi đẹp của năm xưa.

Nhưng năm tháng thanh xuân nàng không bao giờ quay lại được.

Hình bóng mơ hồ của nam nhân tóc trắng lại hiện về, nàng và hắn lại đứng trên vách núi đầu tựa vai mà ngắm hoàng hôn.

.....

.....

Phục Khải Minh lẳng lặng trong đêm đi vào viện cũ bị bỏ hoang của Phục Liên.

Tuy nói bỏ đi nhưng cây cỏ vẫn được chăm tỉ mỉ.

Đom đóm sáng rực rỡ bay đầy trời.

Hắn lại nhớ đến khoảng thời gian cùng nàng ở thao trường.

Đêm tối cũng hay cùng nhau ngắm đom đóm.

Nhưng tại sao Liên nhi lại lừa hắn chứ, muội có thể nói rõ ra mà.

Tại sao chứ.?

Hắn vẫn là không can đảm mở cách cửa phòng ra, lần nữa thua trước sự kiêu hãnh bản thân.

Quay gót rời đi.

Hắn không biết sau cánh cửa đó Phục Nhân Khanh tựa đầu vào chân giường cười tự giễu.

Hắn rất mong Phục Liên đi mà.

Sao bây giờ lại thấy trống rỗng chứ.  
Hay do không ai đấu khẩu nên thấy vắng lặng.

Hắn đặt tay lên ngực trái mình, tiếng tim đập đều đều.  
Sao nghe Phục Liên đó gọi người khác là ca ca hắn lại không vui chứ.

Tại sao bản thân lại khó hiểu như vậy.

.....  
.....

Chẳng mấy chốc đã bảy ngày trôi qua, Phục Liên học không ít tài lẻ mới.

Nào là chế thuốc, vũ múa,...

"sur ty mới đó đã đi rồi sao" Tiều Sinh lẻo đẻo sau nàng như cái đuôi nhỏ.

Hắn mới về hôm qua hôm nay sur ty lại đi.

Biết vậy ở lại phủ Tế tướng rồi.

"ty đi đây"

Tuyên Quan Kỳ dắt ngựa ra cho nàng : "chúng ta sẽ còn gặp lại mà."  
Nhắc mới nhớ, hình như tên nhóc này cũng đi thi nữa.

Người ở núi Lộc Đồng thật cầu tiếng mà.

"ta đi trước, gửi lời ty đến sur phụ."

"được"

Phục Liên cưỡi ngựa xuống núi núi theo đường mòn.

Nàng đã biết thêm mấy con đường tắt mới nên chưa đầy một ngày đã về đến kinh thành.

Phục Liên cưỡi ngựa từ từ đi vào thành.

Không biết câu chuyện đã đến khúc nào nữa rồi, nữ chính gặp mặt

phản diện chưa.

Nàng muốn xem ngược thời cổ đại phiên bản FullHD chân thực.  
Bộ y phục riêng dành cho nàng ở núi Lộc Đồng nhanh chóng thu hút ánh mắt của nhiều người đi đường.  
Xanh đen pha trộn hài hòa, tà váy dài phất phới theo từng nhịp bước của ngựa.

Khuôn mặt xinh đẹp mang theo nét trắng bệch của bệnh lâu năm càng tăng thêm vẻ kiều diễm.  
Đông Phương Lãng tay cầm ô đứng chờ đã lâu phía sau cổng thành.

Phục Liên nhanh chóng nhận ra, vui vẻ nhảy xuống ngực nhảy lên ôm lấy hắn.  
Đông Phương Lãng tay buông ô ra đỡ lấy nàng , sủng nịch nói : "cẩn thận ngã."  
"ca ca thật tốt." hai tay nàng ôm lấy cổ hai chân quấn ngang hông tươi cười đến nở hoa : "vì ca mà muội phải leo bộ 3993 bậc thang để lên núi đó."  
Đông Phương Lãng hết cách với muội muội : "ca cố gắng về."  
Cảnh này vô tình bị Hiên San Nhi bắt gặp, nàng gấp gáp hối hả người đánh xe chuyển hướng đến Thần Hi phủ.  
Phải báo cho tam ca biết, nương tử huynh ấy sắp bị Đông Phương Lãng ẻo lả kia mê hoặc rồi.  
Tên Đông Phương Lãng chết tiệt!!!!.

## **Chương 34: 34: Phiên Ngoại Nhỏ 《1》 Người Thành Công Có Lối Đi Riêng**

Hiên San Nhi xốc váy chạy vào phủ, thẳng chân đạp luôn cửa.

Hai tay giựt lấy cây bút trong tay tam ca : "tam ca, vương phi của ca sắp theo Đông Phương ẻo lã kia rồi".

Hiên Viên Vô Cực ngược mặt lên, nụ cười tràn đầy gian tà, nham hiểm.

Đứng lên đặt tay lên vai muội muội tốt.

"San Nhi yên tâm, ca đã nghĩ xong cả rồi.

Ha ha ha".

Hiên San Nhi tay cầm bút cũng run lên, tam ca lại lên cơn điên nữa rồi.

Cái nụ cười đến tận mang tai kia thật nguy hiểm.

Hắn nghĩ kỹ kế lược rồi, mấy chục năm tính sách lược đã có chỗ dùng đúng đắn rồi.

Liên nhi, khà khà...

.....  
.....

Phục Liên chạy đến ôm chầm lấy ông : "cha".

Đông Phương Thâu xoa đầu nàng cưng chiều nói : "cha nghĩ kỹ rồi.

Cha cũng đã già cả rồi, ca con chỉ vừa khỏi bệnh cho nên.....!khà khà con gái yêu.

Mau phê duyệt đồng tấu chương của năm ngày trong đó đi."  
Nàng bị người cha yêu dấu đẩy vào trong, cả hai núi tấu chương cao hơn cả nàng sừng sững nằm đó.  
Phục Liên cào cào cửa trong vô vọng : "cha yêu ơi....ca ca đẹp trai của muội."  
Đông Phương Lãng lạnh nhạt vọng vào : "ca ca thương muội nhất mà.

Làm xong hăn ăn cơm."  
Nàng vô vọng đi lại bàn ngồi, tay múa bút quét vài nét cơ bản qua mỗi tấu chương.

Mặc kệ trong đó viết gì.  
Nhưng bụng nàng không cho phép nữa, nó đang phản động.  
Phục Liên đi đến chỗ mấy giá để nển lấp lánh, cười ngọt ngào đến hoa nhường nguyệt thẹn : "xin lỗi ai đã viết tấu chương nhé!"  
Nàng quăng nhẹ mấy cây nển vào đồng tấu chương.

Giấy khô bắt lửa nóng, ngọn lửa nhỏ nhanh chóng bùng phục lên.  
Phục Liên vui vẻ mở cửa đi ra, nụ cười lên tận mang tai : "con xử xong đồng đó rồi cha."  
Đông Phương Thâu dừng đũa đang gấp miếng thịt ở giữa không trung lại, ngược nhìn thư phòng bốc khói đen ngui ngút.  
Đông Phương Lãng lấy khăn lau miệng đứng lên cúi người chào cha : "con xin phép đi trước.

Cha và muội nhớ dập lửa cho tốt."  
Phục Liên cũng cúi đầu chào : "cha ở lại dập lửa mạnh giỏi.

Hết cháy con về."  
Nàng và hăn chân vắt lên cổ mà chạy ra khỏi phủ.

Đến cửa liền chia ra hai hướng ngược nhau.

Đông Phương Thâu : "ca tìm công chúa lực sĩ đây."

Phục Liên : "muội tìm Vương gia sh\*t đây."

.....  
.....

Hiên San Nhi lên xe ngựa cũng mang vẻ mặt như ckúa hề của tam ca.

"Nhanh chóng về hoàng cung" Đông Phương ẻo lả, người không thoát khỏi bàn tay bốn cung đầu.

Há há há.

Thái giám cùng cung nữ trong cung hót hải la lớn : "mau đến dập lửa cung công chúa.

CHÁY RỒI!"

Hiên San Nhi vô cùng hoảng sợ dẫn theo tỳ nữ trong hỗn loạn lên ngựa rời đi.

Đông Phương ẻo lả a~~

Ở Thần Hi phủ

Hiên Viên Vô Cực cầm cây nến trên tay cười như kẻ điên, nhẹ nhàng đánh rơi ngọn nến xuống trước những lời van nài của người trong phủ.

Ngọn lửa nhanh chóng làm nổ cả biệt viện của hắn, ngọn lửa bắt qua dầu làm cháy luôn mấy biệt viện gần đó.

Gió lớn nổi lên làm ngọn ngày càng hung tàn mà càn quét mọi thứ nó đi qua.

Hiên Viên Vô Cực kéo quần áo ra một chút, làm vẻ bản thân mệt mỏi vẫy tay chào : "bốn điện hạ giao trọng trách lớn lao lại cho mọi người."

Liên nhi chờ ta đến.

Cố nhân luôn có ngày tương phùng trong hoạn nạn.

Hiên San Nhi trên ngựa lao xuống, ngờ vực ngã vào lòng hắn, đôi mắt ngập trong nước : "Lãng ca ca, cung San Nhi bị hỏa hoạn San Nhi sợ quá".

Đông Phương Lãng : "....." cuộc đời luôn có những cú lừa.

Hiên Viên Vô Cực dùng khinh công bay nhảy trên mái nhà, vừa thấy

Phục Liên hốt hải chạy như bị chó đuổi, kêu lên một tiếng : "Liên nhi".  
Nàng ấy nghe tin nhanh nhai thật, quả là nường tử của mình mà.  
Hắn vờ sa chân ngã xuống nàng.  
Phục Liên đỡ hắn như đỡ lấy kim cương, Hiên Viên Vô Cực biết phủ  
mình cháy nên tìm mình đây mà.  
"Ta muốn đến ở nhà nàng/ chàng.

Phủ ta cháy rồi."  
Tâm linh tương thông thật.  
Phục Liên : "....." kẻ cắp gặp ông già.  
Hiên Viên Vô Cực : "....." người thành công luôn có lối đi riêng.  
Quả là ý tưởng lớn gặp nhau!!!!!!!  
Đông Phương Thâu: "Con cái bất hiếu."  
Người ở Thần Hi phủ : "điện hạ, người lặn đi luôn đừng về"  
Người dập lửa ở cung công chúa : "Công chúa điên loạn đốt cung bỏ  
trốn!!!"  
Chào thứ hai với hai tiết ngữ văn thầy chủ nhiệm :(((.

## Chương 35: Chương 35

Hiên San Nhi vừa vào đến thư phòng đã thấy Quy Phụng quỳ trước tam ca khóc lóc xin xỏ.

Nàng đi vào tát thẳng lên mặt nàng ta, tay nắm lấy cổ áo nàng ta kéo lôi ra ngoài.

Quy Phụng nằm sõng soài trên đất, tay run run sờ mặt đang nóng rát : "công chúa người đang làm gì vậy, ta còn đang mang thai đó."

Hiên San Nhi ngồi xổm xuống, tay vỗ vào mặt Quy Phụng : "cái trò giả thai ép cưới này bốn cung thấy nhiều đến phát tởm rồi."

Quy Phụng quay phắt mặt đi, nước mắt giàn giụa nói : "công chúa thấy cô nương nào dùng danh tiết để đùa giỡn không."

"thấy.

Người đó" Hiên San Nhi đứng lên, nhận khăn tay từ Tiểu Xuân mà lau.

Quăng khăn tay đi như gặp thứ gì bẩn thỉu.

Quy Phụng cung chặt tay lại đến nỗi móng tay cũng đâm vào da thịt.

Nàng hận.

Hiên San Nhi người chờ đó.

Sau này người vẫn phải kêu ta là tẩu, ta sẽ đạp người dưới chân.

Chờ đó cho ta.

Hiên San Nhi đi vào lại, ngồi xuống ghế : "tam ca, huynh mau xử ả ta đi."

Hiên Viên Vô Cực dừng bút lại : "xem như ruồi muỗi vo ve."

Hiên San Nhi tức đến đau ngực, nàng thì hiểu rõ sự tình nhưng lỡ

Phục Liên không hiểu thì sao.

Phục Liên trước nay cũng chưa từng trông thấy hay gặp chuyện vu khống trơ trẽn như vậy.

"muội an tâm, Liên nhi thông minh hơn muội nghĩ."

Hiên San Nhi : "huynh mà chớ bị Phục Liên bỏ đi.

Tự phụ quá rồi."

Nàng tức giận bỏ về, ra đến cửa lại thấy dáng vẻ mềm mỏng yếu đuối như tơ liễu trước gió của Quy Phụng càng làm nàng sôi máu.

Tiểu Xuân lo lắng nói : "công chúa, người bớt giận đi.

Thần Hi vương chưa sai lần nào mà."

Nàng gõ đầu tiểu Xuân một cái : "ngươi, ngươi, ngươi không hiểu.

Yêu rồi ai cũng như ngọc tử cả."

Tiểu Xuân bĩu môi : "nô tì mới không muốn làm ngọc tử."

Aaa bốn cung tức chết mà.

Tức chết với người.

Quy Phụng chống tay đứng lên, nói vọng vào : "Thần Hi vương, ta ít nhiều gì hiện tại cũng là người....."

Cây bút trong phòng xuyên qua cả cửa cắm thẳng lên tóc nàng.

Giọng nói tựa như âm quỷ lạnh bần.

"Ngậm chặt miệng của cô trước khi ta cắt lưỡi cô"

.....  
.....

Phục Liên vẫn chìm đắm trong tình cảm gia đình hạnh phúc.

Đông Phương Thâu bắt con gái xoay tận vài vòng : "ừm.....!bộ y phục này cũng hợp với con đó.

Nhưng cha thấy con mặc màu trắng vẫn xinh đẹp hơn."

Đông Phương Lãng cũng gật đầu đồng ý.

Cha nói đúng, muội muội mặc màu trắng vẫn xinh đẹp hơn.

"Đôi lúc đổi màu thì vẫn được."

A Nhu mặt mày toàn nước mắt chạy đến ôm chầm lấy : "tiểu thư, A Nhu nhớ người sắp chết rồi."

"không phải tiểu thư của em đã về sao?"

Phục Liên sức nhớ ra : "cha, vài ngày sau có Thẩm công tử đến.

Hắn cứu con a."

Đông Phương Thâu gật gù đầu rồi lắng qua chuyện khác.

Thẩm công tử? Thẩm gia trang sao? Bọn họ đây lại là muốn cái gì.

Đến tối, hai người mặc đồ đen đến trước mặt ông : "chủ nhân"

Đông Phương Thâu tay lau lười kiếm, nói : "điều tra những ngày qua tiểu thư ở Thẩm gia nào." Ông không tin cả Thần Hi quốc rộng lớn như này vẫn gặp phải người Thẩm gia kia.

"vâng chủ nhân"

Phục Liên nằm trên mái nhà, tay cầm bình rượu nốc non nửa bình.

Hai người áo đen này ra vào thật nhanh thật gọn gàng đi.

Nàng vẫn không rõ về Đông Phương gia này.

Trong truyện chỉ sơ qua một hai dòng, nàng chỉ biết Đông Phương gia chủ bạn vua, quyền thế trong tay, gia sản bạc ngàn.

Mọi chuyện ngày càng đi xa hơn so với tiểu thuyết gốc rồi.

Từ sáng đến giờ nàng cứ cảm thấy có gì đó bất ổn, cứ như chuyện gì đó sắp ập đến vậy.

Cái cảm giác này thật khó chịu.

Phục Liên lại ho ra một bùm máu, mùi hương của thuốc thoang thoang trong gió.

"Nham La" chỉ khi gặp hãn nàng mới ho ra máu..

## Chương 36: Chương 36

Nham La từ trên cây bay qua đứng bên nàng, quạt trên tay phe phẩy nhẹ nhàng.

Phục Liên khẽ nheo mắt nhìn rõ cây quạt trong tay hắn : "quạt hoàn cổ chủ."

Nham La gập quạt lại, cúi đầu thật thấp nhìn nàng, bật cười ha hả : "Quận chúa thật tinh ý nhưng cây quạt này là thật được."

Nàng chùi máu lên tà váy, cầm lấy bình rượu uống cạn phần còn lại.

Quả nhiên đồ của nữ chính cuối cùng cũng quay lại chỗ nữ chính.

Hắn ngồi xổm xuống dùng quạt nâng cằm nàng lên trách móc : "Quận chúa lại xao lãng rồi."

Phục Liên chợt nhớ ra tên này mắc bệnh sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Chỉ ai hắn xem là quan trọng mới được phép chạm vào.

Hắc hắc...

Nàng đưa tay lên, men theo cây quạt mà sờ đến tay hắn.

Thẳng tay ra chạm nhẹ lên mặt rồi từ từ xuống ngực, hơi dùng sức đẩy hắn ngã ra sau.

Phục Liên trông thấy vẻ mặt thất thần kèm chút ghê tởm đó liền sấn đến.

Nham La thật sự ghê tởm sự đụng chạm này, mạnh tay hất nàng ra. Phục Liên cười ha hả thật lớn, cả người cũng run lên.

Sao tự nhiên thấy hắn đáng yêu vậy.

Cười chết mắt.

Nham La mặt cũng nóng hết cả lên, không ngờ nàng ta dám đem mình ra đùa bỡn.

"Không biết độc tông đến đây làm gì a."

Nham La : "cô rốt cuộc là ai, tại sao ban sáng lại mặc y phục của sư muội ta."

Phục Liên gạt tay đang nắm chắc cổ tay mình ra, khẽ xoa xoa nói : "chỉ là bộ y phục."

Nham La mài kiếm nhíu chặt, nếu nàng ta thật sự là sư muội thì sao.

Không thể nào, làm sao có thể chứ, chắc chỉ là vô tình giống nhau y phục.

Hắn đưa tay ra nắm lấy một lọn tóc nhỏ của nàng : "tóc cô rốt cuộc màu gì."

Phục Liên khinh khinh nhìn lên, dưới ánh trăng nàng thấy rõ sự mong chờ mông lung về một phép màu trong mắt hắn.

Nhưng nàng thích nhất là đi phá mộng người khác.

Mặc dù không biết hắn đang mong chờ điều gì.

"ngươi đoán xem."

Nham La cắn răng nói : "ta không phân biệt được màu tóc trắng hay đen, đối với ta ai cũng chỉ là tóc đen."

Màu gì? Không phân biệt được màu tóc trắng? Hình như mình biết thêm tình tiết ẩn ảo lòi của tiểu thuyết này rồi.

Nàng hất tay hắn ra : "đêm khuya không tiện cùng nam nhân nói chuyện, ta đi trước."

Phục Liên nhảy xuống mái nhà, lon ton chạy vào phòng đóng cửa lại.

Vẫn chưa được.

Nàng bê cái bàn đến tấn vào cửa cho an toàn.

Để thêm mấy cái ghế trên bàn.

An tâm đi về giường ngủ.

Tiểu Bạch cũng chẳng buồn mà sữa, úp mặt vào chỗ nệm yêm ái nằm ngủ.

Nham La từ cửa sổ đi vào, liếc nhìn về phía cửa chính.

Tiểu Bạch cũng ngước mặt lên nhìn rồi gục đầu xuống nhắm mắt lại như không thấy gì.

Nó cũng mệt mỏi a.

Phục Liên vừa mở mắt ra đã thấy gương mặt phóng đại của Nham La.

Hắn nhanh tay hơn bịt miệng nàng lại.

Đông Phương Lăng đứng bên ngoài nói vọng vào : "Liên nhi muội an toàn chứ."

Nàng cắn mạnh vào hắn đến nỗi rướm cả máu, nói vọng ra : "có chuyện gì sao ca."

"không gì." chẳng lẽ là nhìn nhầm.

Đúng rồi, Liên nhi làm sao quen biết tên khốn Nham La đó được.

Tác dụng phụ của độc đi.

Nham La lần nữa ghê tởm, lấy tay áo nàng lau đi máu và nước bọt trên tay.

Dơ bẩn.

Sao nàng ta có thể dơ bẩn đến thế, xem tay mình toàn nước bọt của nàng ta.

Bị người cắn có trúng độc không?

"Người thật sự mù màu."

Nham La buông tay áo nàng ra, gạt đầu.

Hắn và Hiên Thần đều bị, thật không hiểu nổi chứng bệnh này..

## Chương 37: Chương 37

Nham La trong đêm rời đi, phi ngựa đến núi Lộc Đồng.

Không quên đưa bồ câu đưa thư đến chỗ Hiên Thần.  
Hiên Thần ta cần lên núi tìm sư phụ xác nhận một số việc nên đi trước  
Hiên Thần đọc xong cũng đốt đi, hắn đã đoán được từ đầu.

Khi thấy Phục Liên mặc y phục đó kiên chắc chắn, chỉ không ngờ tiểu sư muội thật sự là nàng ta.  
Hắn có chút thất vọng cũng có chút vui mừng nhưng nghĩ đến việc bản thân từng không tiếc lời nói nặng để bảo vệ Ngân nhi liền buồn bực.  
Thật phiền phức mà.

.....  
.....

Phục An Nhi khoát sơ áo sa mỏng gần như xuyên thấu nằm trên giường, câu dẫn Tề Chấn.  
Tề Chấn trong người có men rượu, trông Phục An Nhi thành Phục Tử Ngân liền vui vẻ bỏ nhào đến.

Nhưng hắn có chết cũng không ngờ, nữ tử với mái tóc trắng phi ngựa bắn cung năm xưa cứu hắn không phải là Phục Tử Ngân.  
Phục An Nhi tay nắm thật chắc, tâm hân không thể giết Phục Tử Ngân.

Người dám quyến rũ cả tam vương gia của ta, tiện tì.  
Phục Tử Ngân xem thư của Quy Phụng cũng khá tức giận.

Sao Thần Hi vương đó lại vô tình như vậy, làm người ta mang thai rồi không nhận.

Con cô công chúa kia nữa.....!ở cổ đại thật là.

Phục Tử Ngân viết thư gửi lại

Quy Phụng cô yên tâm, nếu đứa bé thật là của hần ta nhất định bắt hần chịu lấy người.

Phải an tâm dưỡng thai cho tốt đừng quá lao碌.

Rồi buộc vào chân bồ câu thả đi.

Ở đây Quy Phụng là người bạn đầu tiên của nàng ở đây.

Nàng phải bảo hộ tốt mẹ con họ.

Bên Lễ Bộ thượng thư Quy gia

Quy Phụng xem thư xong liềm mỉm cười, chỉ cần có sự hậu thuẫn của con gái Phục Hần gia không sợ không có được vị trí vương phi.

Phục Tử Ngân cô cũng đừng hận ta, ta cũng vì chàng ấy mà thôi.

Đến hoàng thượng cũng biết chuyện này, vị trí đó là của mình.

Không ai có quyền giành được.

Con gái nuôi Tế tướng sao? Cũng không có cửa đâu.

Quy Phụng đưa tờ giấy lên ngọn lửa đốt đi.

.....  
.....

Ở một nơi khác

Trên núi Lộc Đồng cách kinh thành ngàn dặm xa xôi, mưa lớn gió to.

Trời vang lên tiếng sấm rền như muốn xé toạt cả bầu trời ra làm đôi.

Nham La quỳ trước cửa tông môn dưới mưa.

Rất nhiều sư huynh đệ đứng đó nhưng không ai ra khuyên can hần vào.

Hạ độc đồng môn, sỉ nhục đồng môn đây đều là tội không thể tha.

Nhưng người này còn là sư tử, viên minh châu sáng rực rỡ được sư

phụ nâng niu trong tay.

Tuyên Quan Kỳ cũng lắc đầu, tay ôm kiếm dựa vào cột nhìn ra : "sư huynh thật là."

"không phải mấy ngày trước người còn đánh sư tỷ sao" Tiều Sinh đi ra đá chân hắn.

Tuyên Quang Kỳ xụ mặt xuống, ai oán nói : "chỉ do ta nhận ra sư tỷ thôi.

Quá khác biệt khi tháo mặt nạ cùng mạn sa chứ bộ."

Hướng Đông đi đến góp vui, tay cầm lấy dây cột trên búi tóc hắn : "a Sinh sư huynh không phải nói là không dùng dây buộc tóc cùng màu sư tỷ a."

Lưu Ất trong phòng đi ra, đập luôn ba đệ tử ra mưa, sáng giọng nói : "các người ra quỳ chung luôn đi.

Không biết tôn trọng lớn bé to nhỏ."

Tiều Sinh oan ức nói : "sư phụ sao người cầm kiếm của sư tỷ."

"con hồ ly nhỏ để quên, ngày mai người đem về đưa nó đi Nham La".  
Nói xong ông cũng bỏ đi vào trong.

Ta nhớ tháo tua rua kiếm ra rồi mà, còn giống ban đầu sao?

Lưu Ất đặt kiếm lên bàn, ngồi xuống bấm tay xem số.

Hôm nay dị tượng khác thường ngày sau ắt có tai kiếp.

Thanh nhi, muội đừng sai càng thêm sai nữa..

## Chương 38: Chương 38

Vừa sáng sớm đã có một tiểu đội quân đến trước cửa phủ thông báo.

Phục Liên nhanh nhai đi ra trước : "có chuyện."

"báo quận chúa, có hai nhóm người nói muốn gặp người họ đều đưa ra ngọc bội."

Nàng không nghĩ lại nhanh như vậy, mới đó đã đến kỳ thi Hương mỗi ba năm một lần.

"được ta ra ngay."

A Nhu dắt ra hai con ngựa cùng nàng cưỡi ra cổng thành đón người.

A Nhu :tiểu thư đêm qua em nhớ bản thân từng nữ cải nam trang mà sống đó."

Phục Liên khẽ nhú mào : "sur đệ ta y thuật rất giỏi, ta sẽ nhờ đệ ấy giúp em.

Nhưng nữ cải nam trang để sống...."

Cái này thì hơi nghi ngờ.

Lúc đầu cứu em ấy nơi bìa rừng thì đang mặc y phục nam nhân, lúc đó cứ nghĩ cải trang đi chơi thôi.

A Nhu lắc đầu : "không cần đâu tiểu thư, ở bên người em thấy thoải mái hơn.

Dù không nhớ gì nhưng em cảm thấy cuộc sống ở quá khứ nó rất đáng sợ."

"em thích là được.

Phủ Tể tướng nuôi em cả đời."

Ra đến cổng thành quả nhiên gặp lại họ.

Nàng vui vẻ kêu lớn : "Thấm công tử, tiểu sư đệ".

"Phục Liên tiểu thư"

"Sư tỷ a~~ bọn ta nhớ tỷ chết được"

Hướng Đông từ trên ngựa bay qua ngòi phía sau ngựa nàng.

Đầu gục lên vai Phục Liên làm nũng : "sư tỷ a ta đi đường mệt chết được."

A Nhu thẳng chân đạp hất xuống : "nam nữ thụ thụ bất thân."

Phục Liên quả không nhịn được cười, xuống ngựa đỡ hất lên quay sang nói với mọi người : "chúng ta vào thành trước rồi nói."

"được"

Người ta thường nói :

Nhìn tri kỉ mỉm cười trước gió

Như ba năm mới thấy hoa nở

Tựa năm xuân tươi đẹp trước mắt

Thay vì vào phủ Thừa tướng thì họ lại kéo nàng vào Hương lâu quán và đây cũng là quán ăn của nữ chính mở.

Ha, cô ta còn đem cả ẩm thực hiện đại nữa.

Đau đầu quá.

Tiêu Sinh dựa qua nàng nói : "sư tỷ thử món tà tưa này chưa ngon lắm đó."

"thôi tỷ xin" tà tura tà tura.

Ta khinh a, trà sữa được chưa.

Dị ứng quá.

Ba hồi mười hiệp thảo luận xong thì cũng lên món.

Quả nhiên toàn mấy món ở hiện đại làm nàng ngán đến tận răng.

Về cổ đại phải ăn món cổ đại được chứ?

Thấm Du gấp qua cho nàng miếng thịt cừu nướng : "Liên, ăn thử đi."

"được cảm ơn Thấm Du."

Nàng tay run rẩy gấp lên cho vào miệng.

Hương vị so với hiện đại vẫn thua xa, hình như còn không có chín kỹ nữa.

Phục Liên xoay người ra sau nôn ra ra hết.

Tiêu Sinh đỡ lấy nàng trước cả A Nhu : "tiểu sư tỷ."

"ta không sao, mọi người ăn trước đi."

A Nhu ở lại đi."

Nói xong Phục Liên liền đi ra ngoài, dựa lưng vào gốc cây mà thở.

Khó chịu quá, tức ngực nữa.

Nham La cùng Phục Tử Ngân đang đứng trên lầu cao ngoài lang can nhìn xuống.

Phục Tử Ngân khẽ nhăn mặt : "sao ban nãy cô ta lại ói chứ."

Ta xuống xem nhà bếp một lát."

Nham La chỉ gật đầu không nói gì.

Tay nắm kiếm chắc đến nỗi cả gân xanh, hiện tại hẳn có nên xuống xin lỗi hay là xuống hỏi thăm.

Cái nào cũng không được.

Hiên Viên Vô Cực từ ngoài sao cây đi đến, lấy mảnh khăn dài màu đỏ che mắt Phục Liên lại, đi lên phía trước nâng cằm nàng lên lưu manh hỏi.

"Ngủ với bốn vương."

Chưa để nàng trả lời hẳn đã hôn xuống tựa chuồng chường lướt nước.

Phục Liên đưa tay lên định mở khăn che mắt ra, đã lâu rồi nàng cũng chưa nhìn thấy hẳn.

Nàng có nghe cha nói hẳn làm con nhà người ta mang thai, có lẽ sau thi Hương sẽ thành hôn.

Nàng muốn nghe xem hẳn sẽ nói như thế nào.

Hiên Viên Vô Cực lại đè hai tay nàng lên thân cây : "đừng mở ra."

Mau nàng hỏi ta đi, nàng hỏi ta liền giải thích cho nàng nghe.  
Không ai lên tiếng cả, ai cũng đợi đối phương nói trước thành ra rơi  
vào không khí vô cùng căng thẳng..

## Chương 39: Chương 39

Phục Liên bực bội vung tay ra rời đi, khăn này cũng không quá dày nên cơ hồ vẫn thấy được lối đi.

Hiên Viên Vô Cực cũng quay lưng rời đi.

Rốt cuộc chỉ ta đơn phương nàng ấy sao? Đến hỏi nàng cũng không. Lão già đó chắc chắn đã ba hoa rất nhiều, vậy nàng vẫn không hỏi một câu.

Liên nhi ta nên nói tim nàng bằng đá hay bằng sắt đây.  
Hay căn bản không quan tâm nên không cần phải biết.

Ha, thất bại thật.  
Nàng ngồi lại bàn, uống liền hai ly rượu.

Hiên Viên Vô Sh\*t này đến một chữ giải thích cũng không có.

Yêu đương cái gì chứ.

Chết tiệt thật!

Phục Liên cầm lấy bình rượu một hơi uống cạn, Thẩm Du vươn tay ra lấy bình rượu đi : "Liên đừng uống quá nhiều nàng chưa ăn gì cả."  
Nàng đưa tay ra định lấy giò rượu nhưng đều bị mấy tên nhóc sư đệ giữa chặt trong tay.

A Nhu tháo khăn che mắt của nàng xuống bỏ vào tay áo nói : "tiểu thư uống chút canh gà đi."

"cảm ơn"

Tuyên Quan Kỳ đưa qua cho nàng tô mì bò thơm lừng : "tỷ ăn đi a."  
Nàng ăn chính là xả tức đó.

Tức đến đau phổi rồi.

"Các người hãy ở phủ Tể tướng đi, có nhiều sách vở để thuận tiện tham khảo."

Thẩm Du lắc đầu : "không cần đâu Liên, ta sẽ ở khác đi 3m."

Hướng Đông : "không được rồi, bốn người bọn đệ nhận lệnh của sư phụ đến hoàng cung làm giám khảo thi Hương và chống gian lận."

A Nhu : "có ba người mà."

Tiêu Sinh bật cười : "nhị sư huynh đi vào thành trước."

Phục Liên gật đầu ngó ý đã hiểu : "lát nữa mọi người đi thuyền không."

Hướng Đông : "tỷ đừng ham chơi quá, bọn đệ phải nhanh chóng tiến cung."

Thẩm Du : "ta đến ngay sát ngày thi nên hiện tại phải báo danh."

Ngồi trò chuyện thêm hồi lâu thì ai đi đường nấy.

Nàng để A Nhu về trước còn mình đến thao trường.

Tể tướng cũng có một phần vốn trong thao trường và nắm giữ a Lân kỵ sĩ nên có thể tùy ý đến.

Nàng thân là con gái nên cũng được đặt quyền.

Vào đến thao trường nàng liền thay ra bộ y phục rườm rà này.

Đi đến chỗ Lân kỵ sĩ tập luyện võ thuật.

Nàng nhìn cây gỗ trước mặt như thể tên khốn đó mà đánh.

Mấy kỵ sĩ gần đó cũng hăng say tập luyện.

Họ không thể nào thua quân chúa được.

Quan Cưng Khả vừa vắn đi qua liền vòng lại nhìn, hắn nhìn cũng cảm thấy tay đau.

Phục Liên hận không thể bẻ đầu tên khốn lừa tình đó, tay cung chắc lại đâm vào cây.

Cây nhanh chóng gãy làm đôi rồi rơi ra.

Các đốt ngón tay nàng cũng rướm máu đỏ thẫm cả thêm.

Chân bồi thêm một đạp, cây liền ngã hết xuống đất, lăn lóc vài vòng thật xa.

Người Lâm kỳ sĩ : "....." đây là quận chúa chân yếu tay mềm mà Tế tướng luôn bà hoa sao? Thế cái cây đó là do mục đi.

Đại đội trưởng đi đến : "quận chúa đừng làm đau bản thân." Tế tướng sẽ đem ta đi nấu giấm mắt.

Quan Cưng Khả đi đến cầm tay nàng lên xem, xé vải từ y phục băng lại.

"Quận chúa"

"Cố gắng đi" ban nãy hăng say quá đá vào cây giờ chân đau khinh khủng.

Quan Cưng Khả hơi bất ngờ nhưng cũng cúi người xuống cố nâng nàng lên : "ta đang mặc giáp nên có lẽ hơi đau người."

"ừ sao này đừng mặc nữa"

Quan Cưng Khả : "người muốn đến đâu."

Nàng băng quơ trả lời : "nơi nào cũng được."

Hắn cũng không biết đưa nàng đi đâu liền vô thức đi đến chỗ của Phục Khải Minh và Phục Nhân Khanh đang huấn luyện binh sĩ.

Quan Cưng Khả đặt nàng xuống cúi đầu hành lễ : "tướng quân."

Phục Liên không hứng thú chuyện Phục Khải Minh hỏi Quan Cưng Khả lý do đưa nàng đến.

Đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Hồng Bát.

Hồng Bát cũng vừa thấy nàng ở đằng xa, cùng ánh mắt kiêu khích đó liền khinh công bay đến..

## Chương 40: Chương 40

Phục Liên bên đây cười khẩy một tiếng, chạy vài bước lấy đà khinh công bay lên đỡ một đòn đá của Hồng Bát.

Kiều ngạo nói : "thích sát quận chúa là tội chết."

Hồng Bát khinh thường đáp trả : "gia mạo thân phận, lừa gạt mọi người là tội gì."

Hắn đám nàng đỡ, cứ thế làm tới.

"người sao không đánh trả."

Nàng khẽ cười nhẹ, lùi ra hai bước rồi chạy nhanh đến, như con sóc mà đập lên vai hắn.

Hồng Bát khuya một gối xuống, đưa tay lên định bắt chân nàng nhưng đã chậm.

Phục Liên một tay chế trụ cổ, chân đề lên lưng hắn tránh để bị phản đòn.

"Sao nào Hồng tiên phong vì gái quên thành."

Hồng Bát đưa tay ra liền bị nàng dùng chân chế trụ, tức giận nói : "mau buông ra."

Phục Liên cười đến híp mắt : "ta đâu bị ngu."

Phục Khải Minh đi đến kéo tay nàng ra : "đi băng bó lại vết thương."

Máu đã thấm đỏ cả vải xanh trên tay.

"ta còn có việc"

Nàng vung tay ra chạy đi mất dạng.

Cách giải tỏa tốt nhất là đánh nhau quả không sai.

Hiện tại bất quá cũng không còn khó chịu trong lòng nữa.

Hiên Viên Vô Cực cũng không tốt hơn chút nào.

Suốt ngày còn bị mấy người trong cung đến trang trí vương phủ.

.....  
.....

Hiên Viên Tấn đưa Cố Mạn Thanh cùng ra tiếp đón người của núi Lộc Đồng.

Sau khi xấp xếp ổn thỏa mọi thứ, Tiều Sinh đưa cho hoàng hậu một lọ thuốc màu sù.

Cố Mạn Thanh về phòng mà tim phập phồng không thôi.

Lưu Ất tại sao huynh lại đưa thư cho ta.

Tại sao chứ?

Lưu Ất!!!!

Nàng mạnh tay đập bể lọ thuốc sù xuống sàn, ánh sáng ngoài cửa vừa vụt chiếu vào.

Trên không xuất hiện chữ.

Thanh nhi, ta biết muội không muốn gặp ta càng hận ta và Viên Tấn.

Ba viên thuốc này chia nhau trong ngày.

Trí nhớ muội sẽ quay lại.

Đừng cố chấp tạo ra sai lầm không đáng có.

Cố Mạn Thanh quỳ sụp xuống đất, bàn tay quơ quào mảnh vỡ ra khắp nơi, máu trên tay cũng rỉ ra.

"Ta hận các ngươi....!hức hức...."

Nàng ôm mặt khóc nức nở lên.

Hiên Viên Tấn mở cửa đi vào, cởi áo long bào ra khoát cho hoàng hậu của mình.

Cố Mạn Thanh đẩy ông ra, lồm cồm tự mình ngồi dậy.

Hốc mắt đỏ hoe tràn ngập trong nước mắt : "các người đi đi.

Đừng giả vờ như quan tâm ta."

"Thanh nhi nàng làm gì ta cũng biết cả.

Việc nàng cấu kết với quân Tề ta cũng rõ."

Cố Mạn Thanh cười lên như điên dại, hét lớn lên : "đúng ta chính là muốn người mất đi tất cả như lúc các người làm với ta.

Các người nghĩ bản thân là ai mà có quyền xóa đi kí ức của ta, đùa chán chê rồi lại muốn ta nhớ lại.

Các Người Làm Vậy Vui lắm hả?"

Hiên Viên Tấn xoa mi tâm căn chắc : "nàng.....ta chỉ muốn nàng quên đi chuyện đau khổ năm đó.

Ta chỉ muốn tốt....."

Nàng chỉ tay vào mặt hắn, đầu nghiêng qua nở nụ cười đau khổ : "tốt?

Các người từng hỏi thế nào là tốt cho ta không.

Đừng áp đặt cái cố vô lý đó.

Đừng lừa ta dối người.

Đế vương như người đều vô tình như nhau.

Cố thị chi mẫu của ta cũng do yêu nhầm đế vương vô tình mới chết."

Mỗi lời nàng nói như đau kiếm đâm vào tim Hiên Viên Tấn.

Hắn quay lưng rời đi, Thanh nhi nói đúng, ta bắt quá chỉ tự lừa mình thôi.

Dùng quyền lực ép buộc nàng ấy.

"Nàng sai rồi, chi phụ của ta sau khi giết chi mẫu nàng đã tự vẫn theo."

Cánh cửa đóng lại, ngăn cách tầm nhìn của hai con người với hai trái tim đầy lỗ trống.

Cố Mạn Thanh hét lớn một tiếng, nàng quơ đổ cả bộ tách trà.

Bình gốm sứ, mọi thứ đều bị đập phá đến hoang tàn.

Hiên Viên Tấn quay về Ngự thư phòng thì đã thấy Hiên Viên Vô Cực

đứng chờ sẵn.

"Hoàng thượng cũng biết yêu sao?".

## Chương 41: Chương 41

Hiên Viên Tấn lên ghế ngồi, bật cười khổ nhưng không quên đá xéo con trai : "ô trưởng tôn của trẫm không ở vương phủ lo chuyện hôn sự hay sao."

Hiên Viên Vô Cực dựa lưng vào cột chạm trở rồng : "hoàng thượng chớ lo lắng.

Liên nhi sẽ được thần rước về phủ."

Bên ngoài cánh cửa bị đập mở toang ra, Đông Phương Thâu mặt hầm hầm đi vào : "Thần Hi vương nghĩ ngợi thật phong phú."

Hiên Viên Tấn nhìn xem hồ báo cắn nhau mà tâm không xao động.

Hắn không có tâm trạng.

Ông cũng không bản thân và con trai đều đau khổ vì nữ nhân ở núi Lộc Đồng cách xa ngàn dặm.

.....  
.....

Phục Liên ngồi thưởng trà, Quy Phụng lên tiếng trước : "chắc người đã biết đứa bé trong bụng của ta là...ha"

Phục Liên ngược lên nhàn nhạt nói : "người điên à, nói phải nói hết câu.

Bổn quận chúa không rảnh đoán đông tây."

Quy Phụng cũng không hề tức giận : "người nhớ đến tham dự."

Nàng đặt ly trà xuống, khoing báo trước mà tát như trời giáng xuống : "nói chuyện với quận chúa mà xưng ta người.

Gia giáo nhà Lễ bộ Thượng thư thật hay."

Quy Phụng tay ôm mặt nóng rát đến sưng tấy, khóe miệng cũng rỉ máu : "quận chúa đừng quá đáng.

Ta đang mang thai."

Phục Liên che miệng khẽ cười : "bây giờ ngươi nên lăn ra sàn rồi nói động thai mới đúng chứ.

Hay ngươi căn bản không mang thai."

Quy Phụng đập tay lên bàn : "cô đừng quá đáng.

Ta sẽ không làm tổn hại đến con ta và chàng."

"bốn quận chúa không rảnh nói chuyện với ngươi" nàng đứng lên thì cửa vừa vặn mở ra, Phục Tử Ngân, Phục Nhân Khanh và Phục Sanh bước vào.

Giống đánh ghen nhỏ?

Phục Sanh vẫn vẻ mặt long chong như trẻ trâu đi đến : "quận chúa."

Nàng nhăn mày lùi lại hai bước lớn, thẳng này trẻ trâu phết.

Ở Phục gia nàng cũng khó ở với hấn.

Phục Liên : "đông vui thật đấy."

Phục Tử Ngân đi đến chỗ Quy Phụng, đưa tay lên lau vệt máu bên miệng : "cô quá đáng rồi.

Phụng Phụng đang mang thai đó."

"cô ta mang không phải ta, nếu sợ vậy cô ta mời ta đến đây làm gì a?"

Quy Phụng đè tay Phục Tử Ngân lại lắc đầu : "đừng mà, quận chúa có lẽ chưa chấp nhận được.

Dù sao hai người cũng từng là tỷ muội đừng làm quá lên."

Phục Nhân Khanh : "ra ngoài một lát"

"đi" lâu rồi chưa đấu võ mồm với tên này.

Chờ mong thật.

Hấn dẫn nàng lên tầng cao.

Gió lớn lại nổi lên làm tóc nàng bay cả lên.

Lá tre cũng bay lượn trong gió như con chuồng vô hồn trong gió thổi đưa.

Nàng đón lấy một chiếc lá đưa lên xem dưới ánh mặt trời.

Phục Nhân Khanh : "không ngờ ta và cô lại cách biệt thân phận đến vậy."

"ta cũng không ngờ Phục thiếu soái hôm nay lại không nói móc họng ta" Nàng cười đến rức rở.

Hắn bực dọc trong người vô cớ hét vào mặt nàng : "khốn kiếp" rồi quay đi.

Phục Liên : "....."

Nàng dựa lưng vào lan can gỗ, ngược mặt lên nhìn trời xanh biếc.

Mây bay tự do khắp nơi, không hẹn ngày gặp lại.

Hình như Thẩm Du cũng còn hai ngày nữa là thi xong rồi.

Thời gian trôi nhanh quá, nhanh đến nỗi nàng sắp quên mất tình yêu chớm nở nhanh tàn của mình rồi.

Có lẽ nàng không hợp với những thứ lãng mạn như tình yêu.

Phục Liên thở dài rồi bước đi.

.....  
.....

A Nhu không về phủ mà chạy đến Thần Hi phủ, Long Nhất đứng trước cửa chặn nàng lại.

A Nhu vồn vện ba chiêu liền khóa tay hắn ra sau : "hôn sự vương gia các người mặc đồ gì."

Long Nhất cười khế khí phát hiện, ngã người ra sau : "hôn ta, ta nói người nghe"

A Nhu cắn bản không có tâm trạng đùa giỡn, nhe răng cắn lên cổ hắn rồi đau.

"aaaa ta nói mà.

Đừng cắn nữa."

A Nhu : "nói"

Long Nhất : "điện hạ mặc hắc y thêu chim trĩ đỏ."

Nàng buông hắc ra lên ngựa phi nhanh về phủ Tể tướng, ra lệnh cho toàn bộ người thuê thù cấp tốc làm bộ hắc y phục thêu chim trĩ đỏ.

Kiệu tràm màu đen vẽ hoa mẫu đơn đỏ cùng hạt trắng dưới tán cây mai đỏ.

Đông Phương Lăng không hề rảnh tay, hắc đến tiệm rèn đúc vũ khí chuyên dụng của quân đội đặt làm hai đoản đao ngắn sắc nhọn, mỏng nhẹ.

Đông Phương Thâu tuy vui vì không mất con gái nhưng ông không muốn con gái tự hành hạ bản thân đến thân sơ thất sở như vậy.

Sợ người trong phủ thêu không đẹp để đi phá hôn lễ liền vào hoàng cung mượn nhờ người thêu của Thái Hậu đến.

Họa sĩ vẽ lên kiệu cũng là người phác họa chân dung của các cung phi..

## Chương 42: Chương 42

Hiên Viên Tấn : "trăm đã định ngày, sau thi Hương hai ngày làm lễ thành hôn."

Hiên Viên Vô Cực cười trừ dựa lưng vào cột chạm rồng tinh xảo : "hoàng thượng gấp gấp vậy sao? "

Lễ Bộ Thượng thư vào tẩm kiến : "hoàng thượng gọi thần."

Hiên Viên Tấn : "khanh đã chuẩn bị xong hết chưa."

"bẩm hoàng thượng đã hoàn thành."

Hiên Viên Vô Cực không thích ở đây nghe mấy lời giả tạo đó liền không khách khí bỏ đi.

Phục Liên vào quán ăn của nữ chính, lên lầu cao ngồi cạnh cửa sổ nhìn trời.

Quả là nơi của nữ chính, đến ngắm trời mây cũng đẹp.

Nàng kê một bình trà hoa cùng bánh ngọt để ăn ngắm trời.

Hiên Kinh Vũ đặt kiếm lên bàn ngồi xuống, cả người cũng đầy tâm sự không nói lên lời, nhìn bầu trời rộng lớn qua khung cửa nhỏ.

Phục Liên nhìn đã rõ, chắc là bị nữ chính từ chối đâm ra sầu não.

Nàng rót một tách trà đưa qua cho hắn.

"uống rượu không"

Hiên Kinh Vũ cạn hết ly trà : "cho hai bình rượu lớn"

Hai bình rượu cũng chẳng đủ để nàng và hắn say.

Cả hai như trở thành tri kỷ cùng nhau lên thuyền trò chuyện.

Gió lớn nổi lên làm mặt nước xao động, hoa rơi lá rụng theo gió rơi trên mặt nước.

Nhìn thật giống chuyện tình của nàng.

Có lẽ nàng không hợp với thứ gọi là tình yêu lãng mạn.

Hiên Kinh Vũ : "thật đáng tiếc."

Nàng cũng phụ họa theo : "đáng chết thật."

Hắn và nàng ôn lại chuyện cũ từ lần đầu gặp đến khi nàng vào cung gặp mẫu thân hắn rồi thân phận vạch trần.

"ngài nói xem tuổi thơ của ngài ra sao"

Hiên Kinh Vũ bật cười : "tuổi thơ của ta? Cũng bình bình ổn ổn như mặt nước này vậy.

Năm 18 tuổi cũng ra chiến trường giết giặc rồi canh giữa biên cương."

Nàng xuống mặt nước gợn sóng tung tăn theo làn gió và mạn nước thuyền rẽ bật cười như được mùa.

Phục Liên : "nghe có vẻ bình yên thật.

" Nhưng nàng biết nó không như vậy.

Ở phần ngoại truyện tác giả tả rất chi tiết.

Hiên Kinh Vũ cũng được xem là nam phụ lấy đi nước mắt của nàng ngày đó.

"Người nói xem sao Tử Ngân không thích ta chứ?"

Có nên nói người là nam phụ không? Nàng lắc đầu khẽ cười : "Lướt qua nhau trong biển người là duyên kiếp trước.

Nói chuyện với nhau như bằng hữu là duyên hai kiếp.

Yêu nhau là duyên ba kiếp tương hồi.

Còn ngài đơn phương là do ngu ngốc."

Hiên Kinh Vũ cười gượng đến méo mó : "cô vẫn nói móc họng ta như ngày nào."

Phục Liên : "Chiến vương chớ đùa ta yêu ngài còn không kịp làm gì có tâm tư móc ngoéo ngài."

"từ khi nào người hết thích ta"

Phục Liên chống cằm suy nghĩ : "từ lúc ngài đẩy ta té ngã để bảo vệ Phục Tử Ngân".

.....

.....

A Nhu đến phủ Thần Hi liền bị Long Nhất chặn trước cửa.

"vương gia các người hôn lễ mặc gì."

Long Nhất cười hì hì chỉ lên má ý bảo nàng hôn sẽ nói.

A Nhu không nói lời nào mặt nở hoa đi đến căn lên cổ hấn một cái rõ đau.

Long Nhất luống cuống lên : "ta nói mà.....!điện hạ mặc hắc y thêu chim trĩ đỏ.

Bên Lễ Bộ thượng thư cũng không biết."

Hắn xoa xoa cổ bị cắn đến rướm máu, sao nàng ấy bạo lực quá vậy.

A Nhu lên ngựa phi nhanh về phủ cho người trong phủ thêu gấp bộ hắc phục chim trĩ đỏ.

Kiểu cũng được đổi màu thành đen cho vẽ lên hạc trắng đứng dưới gốc mai đỏ trên núi cao.

Hôm đó phải cho Rùa Phụng kia biết ai mới xứng đáng.

Đến cả phu quân tương lai mặc đồ màu gì còn không biết thì cưới xin làm chi nữa.

Đông Phương Lăng cũng chẳng rảnh tay vừa lo việc bên này chưa xong lại nhảy đi đến chỗ đức rền kiểm chuyên dụng cho quân đội.

Hắn đặt làm một bộ dao găm ngăm vừa đủ đâm đ ến tim.

Vừa mỏng nhẹ lại sắt bén vô cùng.

Đông Phương Thâu tuy không muốn con gái bị tên đồ nhi cục súc đó lấy nhưng lại không nỡ nhìn con gái suốt ngày như con ma men, thân sơ thất sở đến mức ho ra máu ngày càng nhiều.

Ông liền vào cung mượn người của Thái hậu đến thêu váy.

Đến cung hoàng thượng mượn họa sư chuyên vẽ cho cung tần đến

vẽ kiệu.

Con gái của ông muốn đến phá hôn lễ thân làm cha phải chuẩn bị sẵn hậu thuẫn vững chắc.

Những ngày sau khi thượng triều, Đông Phương Thâu không lúc nào buông tha Lễ bộ thượng thư đến độ Hiên Viên Tấn cũng phải lên tiếng.

.....

.....

\_Ngự viện

Hiên Viên Tấn : "Phương Thâu, gây sự cũng có chừng mực thôi."

Làm bạn lâu năm sao không hiểu được tính lão bạn già này.

Đông Phương Thâu : "ha, Lễ bộ thượng thư lo lễ giáo của hoàng cung mà để con gái thất tiết trước khi xuất giá.

Hoàng thượng nên thay người đi."

## Chương 43: Chương 43

Bên chỗ Lễ bộ Thượng Thư càng bận rộn hơn ngày thường, họ chỉ sợ người không biết gia đình sắp tổ chức hôn lễ.

Quy Thượng thư vỗ tay con gái vui vẻ nhìn giá y đỏ thắm trên bàn gọn gàng trong khay : "con sắp qua vương phủ rồi, sao này nhớ thường xuyên ghé qua."

Quy Phụng cười nhẹ ôm chầm lấy cha : "cha yên tâm con nhất định sẽ thường xuyên về."

Kế mẫu đứng bên ngoài chỉ hận không thể bám dầm Quy Phụng ra.

Dám làm chuyện đáng xấu hổ đó còn vênh váo cả mặt lên.

Đúng là điên hết rồi.

.....  
.....

Phục Liên căn bản vẫn chưa biết chuyện gì, chỉ nghĩ cha muốn may y phục mới cho mình.

Thường thì vẫn như vậy.

Hiên San Nhi ngồi trong phòng nàng đập bàn bôm bốp : "Phục Liên người aaaa.

Tức chết ta rồi."

Phục Liên đưa qua ly trà cho tiểu gia hỏa này uống nói : "ngài ấy cũng nên giải thích với ta."

Hiên San Nhi quả là nuốt không trôi khẩu vị ngu ngốc khi yêu này.

Tam ca thì chờ Phục Liên hỏi, Phục Liên lại chờ tam ca giải thích.  
Nàng đến hai bên giải thích qua lại cũng mệt mỏi cả người.

"Phục Liên tử đến hỏi đi, hỏi đi mà."

Phục Liên : "không hỏi."

Hắn làm sai trước sao bắt ta mở lời."

Hiên San Nhi bức dọc bỏ về hoàng cung, vừa về đến đã nghe thấy việc phụ hoàng và mẫu hậu giận nhau.

Nàng về cung đóng cửa không gặp người.

Tiểu Xuân bùng lên chén chè hạt sen lạnh : "công chúa người tức giận sẽ mau già đó."

"già thì già đi, dù già ta vẫn xinh đẹp."

.....  
.....

Cố Mạn Thanh một mình cô độc trong đêm tối tĩnh mịch đi dạo vòng quanh ngự hoa viên.

Đế vương, quả là đế vương.

Nàng ngồi xuống bên hồ sen, ngắt lấy một hoa lên trầm ngâm nhìn nó mãi.

"Quân Tề phản loạn, yêu hậu b án nước."

Danh xưng về sau người đời sẽ gọi ta như thế.

Ai biết được quá khứ của ta đâu."

Bông hoa mềm mại bỗng chốc bị bóp nát, cánh hoa rơi lả tả xuống mặt hồ yên ả không gợn sóng.

Hiên Viên Tấn từ sau đi đến : "nàng biết những lời đó đều có thể làm nàng mất đầu không."

"ta không nói sai, Phục An Nhi vì tình quên nước."

Yêu hậu vì hận b án nước."

Hắn cởi áo choàng lông ra khoát lên cho nàng bật cười : "có ai b án nước như nàng không, còn khai ra cả người b án nước chung."

Cố Mạn Thanh hồ thẹn đứng lên : "ta không có hoàng thượng đừng xuyên tạc ý ta."

Hiên Viên Tấn ôm lấy mỹ nhân thẹn thùng vào lòng : "Phục Hầu vẫn

còn chưa tin, ta đã cho hẵn thời gian.

Dù sao Thần Hi này vẫn không mất được.

Nàng cũng không làm yêu hậu được."

Hắn gục đầu lên vai nàng, tay chỉ lên bầu trời tối đen không ánh trăng  
:"ngày đó khi nàng cắt bỏ gân chân của ta trời cũng như này.

Ta và Lưu Ất chỉ sợ nàng không chấp nhận được việc bản thân làm  
khi phát điên nên mới làm nàng mất trí.

Lúc đó bọn ta cứ nghĩ làm vậy là tốt cho nàng."

Cố Mạn Nhi vẫn im lặng không đáp.

Quá khứ nàng không nhớ gì cả, một chút cũng không nhớ.

Nhưng vết cắt gân chân đó nàng từng thấy, cũng đã sờ qua.

"Ta không ép nàng nhớ nhưng ta muốn nàng biết, đế vương cũng là  
con người nhưng đế vương không thể có điểm yếu.

Nên thầm yêu người trong lòng ngoài lạnh nhạt người."

Thái giám bên ngoài ra dấu gật đầu, nhạc vi vu cất lên, đèn hoa đăng  
được thả thấp sáng cả bầu trời đêm tối đen.

Cố Mạn Thanh chỉ im lặng nhìn trời.

Tâm tư ngày càng rối ren hơn.

\_Cung Hoàng Quý phi\_

Nàng ngồi trên ghế dựa giữa sân ngắm nhìn bầu trời rực rỡ hiếm  
thấy, không ngớt lời ngợi khen.

"Hoàng thượng thật có tâm nhưng tiếc là trái tim nàng ta sớm đã  
lạnh nguội."

Hoàng Quý phi phe phẩy quạt lụa trong tay cười cợt tự giấu bản thân  
đa mưu túc trí cả đời lại ngu muội trong tình yêu.

Còn yêu phải đế vương lạnh lùng vô tình.

Ha....

Nơi cung cấm lạnh lẽo thật đáng xem cảnh khó thấy.

.....  
.....  
Thời gian cũng lâu rồi, đã đến lúc để Phục Liên thành hôn rồi a.

Mình sẽ end truyện sớm vì một phần mình sợ truyện ngày càng nhàm chán hai là cũng quá lâu cho bộ này rồi.

Mình và thầy CN lỡ cãi nhau vì đóng tiền Bảo hiểm tai nạn rồi? Phải làm sao đây? Toang!!!!.

## Chương 44: Chương 44

Quy Phụng gửi rất nhiều thư đến mời Phục Liên ra ngoài nói chuyện nhưng đều bị A Nhu và Cố Đông xé hết.

A Nhu cơ hồ nhớ ra và sử dụng võ công vô cùng thành thục đến bất ngờ.

Đông Phương Lăng hưng phấn dẫn A Nhu đến thao trường tập võ.

Phục Liên thẳng thắn từ chối đến đó.

Nàng hôm qua đã gây hấn với họ hôm nay đại gì mà đến.

Hiên Kinh Vũ lại gửi thư vờn nàng đến phủ, tất nhiên nàng rất vui vẻ đến đó.

Đông Phương Thâu vẫn như cũ cho người đi điều tra mối quan hệ khó hiểu này.

Ông thà để thằng đồ nhi đó gặm con con gái chứ không để con trai của yêu mụ Hoàng quý phi kia cõm đi.

Có con gái thật lao tâm mà.

.....  
.....

Phục Liên vào thẳng thư phòng của hắn, tự nhiên rót trà ăn bánh ngồi nhìn trời qua cửa sổ lớn.

Hiên Kinh Vũ ngồi trên phê duyệt rất nhiều giấy tờ khác nhau, chất cao thành đống.

Nàng không biết hắn kêu mình đến đây làm gì nhưng phải công nhận bánh và trà của phủ hắn rất ngon.

Hiên Kinh Vũ ho khan vài tiếng, cuốn một cuộn giấy và cây bút, nghiên mực thả qua.

Nàng nhét vội cái bánh vào miệng chụp lấy.

"trước nay ta chưa thấy cô viết chữ bao giờ."

Phục Liên mở giấy ra, đổ nước trà vào nghiên mực, lấy cái cụp mực mà mài mài.

Nàng chấm bút vào nghiên bắt đầu viết.

Đầu viết không theo ý mà xiêu vẹo đứng nằm các kiểu.

Chữ viết thì xấu không chỗ chê.

Hình như đây là lần đầu trong hai mươi mấy năm mình mới viết bằng cây bút lông thư pháp.

Thất bại quá.

Phục Liên yếu xìu nằm dài lên bàn, đặt bút lên mỏ nhìn trời.

Gió heo heo thổi nhẹ làm nàng cũng buồn ngủ theo, mi mắt nặng trĩu cụp xuống.

Hiên Kinh Vũ cầm tờ giấy với hai ba chữ không ra hình dáng lắm nhưng miễn cưỡng vẫn hiểu được.

Hắn cười trừ, chòm người qua đóng cửa lại rồi rời đi.

Hiên Thần bình thường đều ngồi ở trong thư phòng hôm nay lại ngồi ở hoa viên.

"hôm nay người hơi lạ."

Hiên Kinh Vũ uống tách trà : "lạ chỗ nào bất quá bị từ chối nên hơi thất vọng."

Hiên Thần khẽ nhú mài rồi giãn ra lại : "Bên Phục gia vẫn bất động thanh sắc."

Phục An Nhi này đã cấu kết quân Tề."

Hiên Kinh Vũ : "nhưng Phục Hầu vẫn khẳng khẳng không tin đấy thôi."

Cả triều đang đồn ầm ỹ cả lên."

Dù sớm hay muộn Phục An Nhi vẫn lộ ra sơ hở.

Cứ chờ đến lúc đó bỏ lút tóm gọn một lần để đỡ tốn công phí sức.

.....  
.....

Phục Liên mở cửa đi ra, vung vai qua lại vài cái.

Chắc chỉ hơn một canh giờ một chút thôi.

Sao lại ngủ chứ?

Nàng kéo quần gia lại nói : "nói với Kinh vương ta về trước".

Quần gia ậm ờ chưa kịp trả lời thì nàng đã đi mất dạng.

Ông cũng nhanh chóng đi báo lại.

Phục Liên quay về phủ Tế tướng liền chui vào phòng nằm ngủ.

Đông Phương Thâu cho người đến kêu nàng thức, đến thư phòng.  
"cha"

Đông Phương Thâu chau mày rồi nhăn mặt đến thở dài : "hai hôm nữa là đến hôn lễ của thằng nhóc đó rồi.

Con nghĩ sao."

Phục Liên ngồi xếp bằng xuống chống tay suy ngẫm : "con không biết nữa.

Hiện tại không buồn cũng không vui chỉ thấy hơi trống rỗng."

Ông mở hộp gỗ ra : "trong đây là hai đoản đao hôm đó con cầm theo đi.

Cha đứng sau hậu thuẫn con."

Nàng đứng lên cầm lấy đoản đao, mỏng nhẹ sáng bóng, sắc bén vô cùng : "con không nghĩ mình sẽ giết nàng ta.

Hiên Viên Vô Cực sẽ không lấy cô ta."

Trong nguyên tác có nói, Phục Tử Ngân lúc đó làm ầm lên cộng thêm hào quang nữ chính.

Hắn ta lại đang say đắm nữ chính nên miễn cưỡng lấy Quy Phụng.

Nghe có hơi vô lý nhỉ? Nhưng hắn bây giờ đến cả Phục Tử Ngân là ai còn chẳng quan tâm, làm gì có việc lấy Quy Phụng.

"Cha gửi một cây qua cho hă đi."

## Chương 45: Chương 45

Đông Phương Thâu theo lời con gái gửi đến Thần Hi phủ một cây. Ông dẫn nàng đến xem bộ hắc y chim trĩ đã hoàn thành trong phòng thêu cùng bộ trang sức mũ chim trĩ xa xỉ.

"con xem đẹp không"

Phục Liên cầm tay áo lên sờ : "giá trị liên thành a.

Con rất thích."

Ông xoa lấy đầu con gái : "thích là tốt.

Con đừng quá thân thiết với Kinh vương đó, hấn thân thiết với Phục gia còn Phục Hưu thì đang mang hư danh phản tặc."

Phục Liên : "không phải là Phục An Nhi sao?"

"con dại cái mang.

Dù sao cũng là họ Phục với cả hấn ta từng lạnh nhạt với con thế nào."

Nàng ôm lấy ông cần nhần : "cha đừng nghĩ nhiều, bất quá con và hấn hiện tại là người chung hoàn cảnh nên sinh ra hảo ý."

"hừ.

Nhắc mới nhớ sao con lại đến thao trường làm loạn còn tự làm mình bị thương."

Đông Phương Thâu đẩy nàng ra, nắm lên bàn tay vẫn còn đỏ và động máu ở trên tay.

Mấy ngày nay xoay đông xoay tây nên không nhớ ra.

"không sao con chỉ muốn kích lệ tinh thần Lân kỵ sĩ mà." nàng rụt

tay lại : "lát nữa con sẽ bằng bó kỹ càng."

"điều ngôn loạn ngữ là giỏi."

Phục Liên : "cha sao người không lấy vợ."

Nàng ngồi xuống bậc thềm chống tay hỏi.

Đông Phương Thâu bật cười một tiếng : "nên kể từ đâu đây?

À, ba mươi năm trước khi tiên hoàng qua đời, triều đình rối như đổ vỡ.

Các thế lực trỗi lên tranh bá xưng vương nhiều vô kể.

Cha cùng hoàng thượng và mấy lão tướng già về quê kia còn có cha của tên Thẩm Du kia đánh chém rất khắc khổ."

Phục Liên quơ tay cắt ngang : "cha trọng điểm đi."

Ông gõ vào trán con gái : "Nàng ấy rất đẹp, là một nô tì nhỏ bên cạnh Hoàng Quý phi năm xưa.

Nàng đẹp đến nỗi kinh diễm gần xa chỉ sao một điệu vũ Điệp Mộng khúc.

Nhưng nàng lại yêu nữ tướng quân Tề.

Sau nhiều thứ linh tinh dài dòng tầm bốn năm.....!ừ thì nàng vì cầu tha cho nữ tướng đó mà hồng y xinh đẹp trên thành nhảy lại khúc vũ năm xưa.

Gieo mình xuống thành, nàng ấy như đoá mẫu đơn rực rỡ dưới nền tuyết trắng."

Phục Liên nghi hoặc hỏi : "sau lại có quân Tề ở đây?"

Nàng vẫn muốn biết sao nàng ta nhảy múa rồi tự vẫn lại cứu được nữ tướng kia hơn.

Đông Phương Thâu nhéo má nàng khinh thường nói : "Thất hoàng tử vì muốn có ngôi vua mà cấu kết ngoại tặc.

Ta cho con đọc bao nhiêu sách vở chiến lược thật uổng phí."

Nàng biết ông cũng kể lại vắn tắt tất cả nhưng cha rất yêu cô ấy.

Không ngờ ở cổ đại cũng có mối tình bách hợp và cha là nam phụ đáng thương.

Ong mở cửa sổ ra nhìn lên bầu trời xanh đến đau lòng : "nữ tướng đó khinh miệt nàng đủ điều nhưng đến cùng nàng ấy vẫn chết vì nữ tướng đó.

Cha cũng không còn vừa mắt được ai nữa"

Phục Liên vung vai ngồi dậy : "cha nhận con làm nghĩa nữ vì con giống nàng sao?"

Đông Phương Thâu lắc đầu xoa đầu nàng cười khà khà : "nàng ấy và con như thái cực.

Ta chỉ thấy thích thì nhận về thôi"

Nàng giận dữ quay mặt đi hỏi

"cha, lỡ một ngày con bỏ đi người sẽ buồn chứ?"

Đông Phương Thâu quay lại, nhéo căng hai má nhỏ của con gái ra, sủng nịch trêu đùa : "cả Thần Hi quốc này nơi nào dám chứa con ngoài phủ Tể tướng này."

Nàng biết sẽ có ngày tiểu thuyết hoàn văn, nàng cũng hết vai.

Có lẽ sẽ phải quay về thế thực \_ nơi nàng vốn biết bao chuyện chưa hoàn thành xong.

Còn phải đối mặt với thời khắc thân phận vạch trần, trả lại Phục thị cho tiểu thư chân chính ngủ say.

Ha nực cười thật..

## Chương 46: Chương 46

Chẳng bao lâu kỳ thi Hương kết thúc, quan lại lại tham ô hối lộ đều bị bắt hết.

Người mua đề thì bị hố.

Phục Liên thân y phục tím thêu Điệp mộng xinh đẹp đứng bên bờ sông Nguyệt.

Thuyền lớn cập vào bến, Hương Đông nhảy xuống đỡ nàng lên thuyền.

Ánh chiều tà nhẹ nhàng nhảy múa trên mặt hồ lăn tăn góng nhẹ.

Chim chóc thi nhau bay về tổ, lá thi nhau về cội sau những ngày khoe sắc khoe tươi.

Trên dòng sông chỉ có thuyền lớn rẽ sóng ra xa, thuyền nhỏ ngư nông chèo đẩy vào bờ.

Thẩm Du tay cầm bảng vẽ to phác họa lại dáng vẻ Phục Liên đứng trước mũi thuyền tay che nắng.

Tuyên Quan Kỳ đem rượu trong mạn thuyền ra ngoài đặt lên bàn cùng nhiều mỹ thực khác nhau.

Hương Đông cùng Tiều Sinh ngồi nói chuyện buồn đưa cho nàng nghe.

Phục Liên quay đầu lại hỏi : "sao các đệ lại xuống đây canh thi?"

Tiều Sinh nhún vai lắc đầu : "tỷ quên sao? Sư phụ từng nói là do kiếm tiền."

Nàng cũng phải bật cười lên, rốt cuộc tình tiết ẩn giấu còn bao nhiêu nữa đây.

Nàng sắp hoang mang rồi.

Trời lặn trăng lên, ve sầu râm ran làm lòng người nao núng không

thôi.

Trăng thanh gió mát người bên tửu.

Hồn thất mây bay, vui đến quên sầu.

Tiêu Sinh ngồi đánh đàn hằng say, Hướng Đông thổi sáo phụ họa,  
Thẩm Du bàn thơ làm phổ nhạc khúc Phục Liên vũ Điện mộng khúc  
múa dưới trăng.

Tuyên Quan Kỳ ngồi ngả ngón uống rượu, hắn không biết nhạc càng  
không biết cách múa kiếm nên chỉ có thể ngồi đây.

Thẩm Du chỉ biết Phục Liên hiện tại là tri kỷ của mình.

Hắn không muốn kết thúc tình bạn đẹp đẽ này bằng vài câu chữ Ta  
yêu nàng.

.....  
.....

Tam Vương gia\_ Tề Chấn tung hoành ngang dọc trong hoàng cung.

Hắn chễm chệ cao ngạo ngồi trên ngai ngai vàng.

Hai tay chằm lấy chuôi kiếm, chĩa mũi uống sần.

Cả người hắn chỉ toàn là máu, từ cửa điện dọc vào cũng toàn là máu  
tươi và xác người.

Ân Chữ đứng lên từ đồng xác chết ngổn ngang, tay cầm kiếm chỉ lên  
hắn : "ta là Thái nữ, ta đã nuôi ong tay áo rồi."

Tề Chấn lạnh nhạt ngó xuống : "nuôi? Bà biết dùng từ không vậy."

Ân Chữ cười như điên phía dưới : "bốn cung từ trước đến na...n-  
nay..."

Tề Chấn phóng thẳng thẳng kiếm trong tay vào yết hầu của Ân Chữ,  
nhanh chóng đi xuống nắm lấy cổ áo bà kéo lên.

"hai mươi mấy năm trước bà đã giết mẹ ta, mẹ ta sao có thể lại chết  
vì cầu tặc nữ như bà.

Bà nợ ta và mẹ ta, Bà Nợ Mẹ Ta."

Ân Chữ rút thanh kiếm ra, ngã khụy xuống, giọng nói thập phần khó

nghe : "h-ha ha.

Bổ-n cung....!không thí....!thích nữ nhân là sa-i sao?

Nếu ta biết ng....!người là c-con nàng, t--ta sẽ bóp ch3t.....n-g..."

Ân Chữ chưa nói hết câu đã ngã lăn ra, tay run run buông lời thanh kiếm đâm máu tươi.

Nếu biết đứa bé năm đó là con của ta và nàng ta đã không khinh rẻ nàng, cũng không tệ bạc với Tề Chấn.

Năm đó chỉ do ta quá tin vào lời nói điêu thần hoạn quan mà nghi nàng hồng hạnh vượt tường.

Ta đến tìm nàng để bồi tội đây.

Hương Dân dẫm theo binh sĩ chạy vào báo : "Vương gia, chúng ta hiện tại có thể đánh vào.

Phục An Nhi vừa lấy được ấn phù."

Tề Chấn cầm kiếm lên lạnh lẽo nhìn xuống người đàn bà phụ bạc mẹ hắn nói : "đi trước kế hoạch.

Ta không tin Phục An Nhi đó."

Theo kế hoạch phải tận ba tháng nữa mới tiến công nhưng hắn muốn canh thời điểm sau kì thi Hương lúc triều đình Thần Hi đang mải mê xeta duyệt bài.

Đánh úp bất ngờ, trong ứng ngoại hợp.

"Âm thầm chia binh ra bốn phía rồi nhỏ giọt đưa binh qua hai cửa Tử-Sinh mà đánh cho ta"

"vâng vương gia đại thắng"..

## Chương 47: Chương 47

Phục Hài phủ

Phục An Nhi ngồi trong phòng dùng củ cải trắng bột khắc lại hình dáng ấn phù.

Tại sao tam vương gia lại thay đổi kế hoạch nhanh như vậy.  
Mình vẫn cảm thấy cứ bất an làm sao.

.....  
.....

Quy Thượng Thư nhận lấy thư từ bồ câu thì mài nhãn mặt nhỏ.

Tam vương sao lại không giữ lời, còn hai ngày nữa con gái mình thành thân mà.

Hắn ta đây là có ý gì.

Ông viết liền nhiều bức thư gửi đi trong đêm cho các tướng quân của các bộ âm thầm phản động.

Đã lên thuyền thì không thể để thuyền vào nước được.

Nếu lấy được Thần Hi sợ gì con gái mình không có được Hiên Viên Vô Cực luôn tỏ ra ngạo mạn đó.

Cố Mạn Thanh xem xong thư thì bàng hoàng, sao lại gấp gáp như vậy.

Hiên Viên Tấn từ sau cầm lấy thư lên nheo mắt nhìn : "mắt nàng tốt thật đấy yêu hậu chữ nhỏ vậy mà nhìn được."

Cố Mạn Thanh đứng lên chụp lại nhưng không được tức giận nói : "chàng có bị điên không, phản tặc trong ngoài đó."

Hắn ôm lấy mỹ nhân vào lòng : "không gấp cứ để bọn chúng đánh vào thành đi."

Hiên Viên Tấn dặt tay hoàng hậu đến đại điện.  
Trong đại điện sáng rực rỡ như ban ngày, quần thần chỉnh tề đứng ngay ngắn.  
Phục An Nhi tay bị còng lại quỳ trước ngai vua vẫn ương ngạnh không khuất phục.

Cả Phục gia đều quỳ xuống hết.  
Đông Phương Thâu, Đông Phương Lăng và Phục Liên được ưu ái ngồi trên ghế phía dưới hoàng vị.  
Hiên Viên Vô Cực thân hắc y thêu chim trĩ đỏ cao ngạo đứng đầu nơi quan võ.

Hiên Thần Và Hiên Kinh Vũ cũng chỉ gần như ngang ngang hần.  
Hiên Viên Tấn ngồi lên hoàng vị ung dung nói : "chuyện binh biến gấp gấp không thôi chúng ái khanh về nhà ngủ dưỡng sức đi.

Sáng mai ta oanh tạc sơn hà, đẩy cổ quân sang.  
Đông Phương Thâu đẩy con gái đứng lên : "hoàng thượng con gái thần có việc muốn nói."  
Phục Liên vô cớ bị xướng tên cũng không chân run nói lắp, hành lễ nói : "Hoàng thượng tì nữ am hiểu cách dụng binh của Tề Chấn, xin cho tì nữ được dẫn đầu Lân kỵ sĩ thay cha và anh trai."  
Đông Phương Lăng âm thầm vỗ tay tán thưởng muội muội.

Đúng là không tốn tiền cơm gạo, hảo muội muội.  
Hiên Viên Tấn sáng khoái đáp : "ân chuẩn" Đúng là truyền nhân của núi Lộc Đồng.  
Hoàng Quý phi từ ngoài đi vào tay nâng lên phù ấn : "hoàng thượng bộ tộc của thiếp thân nguyện vì người hi sinh."  
Đông Phương Thâu quay phắt mặt đi, lão mục này năm xưa nhất quyết cản ngăn ta và nàng ấy.

Đáng hận!!! Còn dám tìm thê thiếp lấy danh Hoàng đế tống vào phủ ta.

Đáng ghét!!!!

Hiên Viên Vô Cực đi đến nhận lấy, mỉm cười vô lại nói : "Hoàng Quý phi vẫn anh dũng như ngày nào."

Bà không kiêng dè đáp lại : "ngươi vẫn điêu ngôn như năm nào, cần bổn cung đưa thầy đến dạy ngươi không."

"hahah"

Phục Liên thấy trong tiểu thuyết này phong kiến không quá tàn bạo như sách sử.

Cũng tốt ít nhất nó khiến nàng thấy thoải mái.

Nhưng Tề Chấn vẫn chưa gặp nữ chính nơi săn bắn mà.

Sao cốt truyện lại bị đẩy nhanh đến như vậy.

Còn nhiều tình tiết drama của Phục Tử Ngân và mấy nam phụ còn chưa lên sàn.

Câu chuyện này đi lệch quá xa rồi.

Đông Phương Thâu vỗ tay nàng đang run rẩy thấy rõ : "không sao đâu, chúng ta đã chuẩn bị từ lâu rồi."

Thần Hi quốc cơ nghiệp trăm năm không dễ sụp đổ."

"vâng cha."

.....  
.....

A Nhu rút người trong góc nhỏ tối đen của căn phòng.

Gương mặt giàn dụa nước mắt, tại sao mình lại nhớ lại mọi chuyện vào lúc này.

Sao mình là cửu vương tử mà tiểu thư đang tìm chứ.

Mình không phải, mình chỉ là một người bình thường.

Mình không phải quái thai, không phải, không phải, không phải mà.

Cố Đông tung cửa chạy vào, ôm lấy nàng : "không sao, không ai trách Tề Hồ."

Tiểu Hồ không sao rồi."

Tiểu thư nói đúng, cần phải an ủi A Nhu.

Nếu Tề Chấn chết, Thái nữ Ân Chử chết thì nước Tề cũng chỉ còn lại một cừu hoàng tử bị đuổi giết.

Cả hoàng tộc đều bị Tề Chấn âm thầm thủ tiêu toàn bộ.

Chỉ cần Tề Hồ còn thì nước Tề mới không đại loạn..

## Chương 48: Chương 48

A Nhu dần bình tĩnh lại, giọng nói ướn át vang lên : "tiểu thư có thật là nói vậy không."

Cố Đông gật đầu, lời nói chắc như đinh đóng cột : "đúng, chỉ cần A Nhu thành công lên ngai vàng, có căn cơ vững chắc ở nước Tề thì có thể song bước cùng tiểu thư du ngoạn khắp nơi.

Còn có thể bắt tiểu thư nhốt trong cung cấm."

Trẻ nhỏ thật dễ dạy dễ bảo làm sao!

A Nhu lắc đầu : "không được.

Ta phải bảo vệ Tề Chấn."

Cố Đông không kịp giữ lại liềm để nàng chạy mất.

Nãy giờ hắn đã nhắc gì về Tề Chấn đâu? Sao A Nhu phải bảo vệ Tề Chấn.

Đau cả đầu.

.....  
.....

Hiên Viên Vô Cực ôm Phục Liên vào lòng đứng trên nóc đại điện ngắm trăng.

Hắn nhăn mày : "mùi rượu của nàng nồng nặc không thôi."

Phục Liên cũng chẳng còn lời đáp lại.

Hắn ôm thật nàng vào lòng, khe khẽ bên tai câu dẫn hồn phách bằng lời nói trầm thấp khàn khàn điểm mị.

"Sau khi toàn thắng chúng ta thành thân đi.

Dù sao thì ta đã yêu nàng đến điên rồi."

Phục Liên hỏi ngược lại : "nếu không lấy?"

Hiên Viên Vô Cực siết chặt vòng tay ngang eo làm nàng muốn nôn ra cả ruột : "nếu để ta phát điên lên vì nàng thì ta không dám chắc sẽ để nàng sống đi lấy nam nhân khác đâu."

Nàng quay mặt sang, môi mỏng như có như không đụng phải má hắn : "giết ta sao"

"Ta sẽ giết chết lang quân của nàng rồi cướp nàng về nhốt lại trong phủ"

Phục Liên cười cợt dựa ra sau hắn : "được khi hết chiến tranh tàn bạo ta sẽ cưới chàng về phủ Tể tướng."

Hiên Viên Vô Cực cúi đầu xuống hôn lên môi nhỏ chúm chím của nàng : "ta cưới nàng về phủ."

Nàng đưa tay lên sờ từng góc cạnh mặt hắn, nàng sợ mình sẽ quên mất.

"Chàng thấy ta có quá yếu đuối không"

Hắn đặt đầu lên hõm cổ nàng, mài nhãn lại rồi giãn ra, cười khúc khích đáp lời : "ở bên ta nàng cứ việc yếu đuối."

Trời có sập, đất có nứt ra cũng có ta bảo vệ nàng."

"tuy sến súa nhưng ta thích nghe a~ Sao này chàng nói nhiều lên"

.....  
.....

Trong đại điện là bầu không khí trầm thấp đến run chân.

Phục Nghiêm Xương : "hoàng thượng xin cho thần được giết con gái."

Phục An Nhi mặt mày trắng như bạch tạng, run rẩy lắc đầu : "cha sao người lại giết con."

Người quên mẹ con rồi sao, không người không thể giết con."

Cố Mạn Thanh từ trên nói xuống : "mẹ người không phải loại người gặp chuyện cầu xin sự sống."

Thật ô nhục cho một đại gia tộc."

Hoàng Quý phi vui vẻ góp lời phụ họa sinh động : "Phục An Nhi người vì tình b ản nước, vì tình không tiết dồn cả đại gia tộc vào tội b ản

nước cầu vinh, theo phe phản loạn.

Khi quân phạm thượng, xâm ngôn rồi ngử trước mắt thánh thượng".  
Từng lời nói của Hoàng Quý phi đều là tội tru di cửu tộc, càng đưa tội của Phục An Nhi nhân lên vài lần.

Phục Tử Ngân bất bình lên tiếng : "Hoàng Quý phi sách sử nói hậu cung không can chính.

Người sao lại định tội tử ta.

Phục An Nhi có tội nhưng đã....."

Hoàng Quý Phi bật cười cắt ngang lời nói dở của nàng : "người biết hậu cung không can chính sao? Lúc ta cầm quân cùng người đánh trận người đang nơi xó xỉnh nào đó.

Đã biết có tội còn nói làm gì.

Người nghĩ người là ai? Bất quá Thái tử và Kinh vương xem trọng người liền nghĩ lời nói bản thân giá trị sao".

Phục Tử Ngân tức giận đứng lên, ở cổ đại này đúng là cá lớn ăn cá bé nhưng mình không sai.

"Hoàng Quý phi lời ta nói đều đúng, Phục An Nhi tuy phạm tội nhưng vẫn còn cứu vãn được.

Không đến mức phải chém đầu."

Cố Mạn Thanh đề lên tay Hoàng Quý phi, đứng lên đáp trả.

Đã lâu nàng chưa gặp người nào hồ ngôn như vậy.

Cả triều thần đều hết sức hóng chuyện, đã lâu mới thấy hoàng hậu ra tay dạy dỗ người.

Hiên Kinh Vũ bị Hiên Thần nắm tay giữ lại.

Dù hấn có yêu nàng nhưng cũng không để nàng nói mẩu thân như vậy.

Cố Mạn Thanh đi xuống, tát một cái như trời giáng xuống da mặt mỏng manh của nàng, năm dấu tay hằn rõ như son.

"Bổn cung thật không ngờ, cứ tưởng người thay đổi tâm tính không

ngờ vẫn là ngốc nữ điên khùng không biết lễ giáo.

Ăn nói không thứ bậc"

Cố Mạn Thanh định tát xuống nhưng bị Phục Tử Ngân đỡ lấy, bà cười khế một cái, đưa tay trái lên chặc xuống cổ tay Phục Tử Ngân. Chát tiếng vĩa vào mặt thanh thúy như ngọc vang vọng trong điện. Phục Tử Ngân té khụy xuống đất, đưa tay lên lau đi vệt máu miệng tanh nồng.

Đôi mắt đỏ ửng đầy tơ máu..

## Chương 49: Chương 49

Cố Mạn Thanh còn muốn trừng trị Phục Tử Ngân nhưng bị Hiên Thần can ngăn.

Bà cũng không muốn làm gắt lên nên quay về hậu vị.  
Hiên Viên Tấn không có thời gian xem kịch nói sinh động, cho quan văn quay về nhà trước.

Quan võ cùng nhau ứng phó chiến lược.  
Người dân trong đêm được di dời ngay lập tức ra khỏi thành bằng cách nhanh nhất.

Có vài nhà quan văn đồng ý để người dân vào tránh nạn.  
Đông Phương Lăng như gió mà rời đi, hấn dùng người của Đông Phương gia cùng Hiên Kinh Vũ âm thầm ra ngoài thành, canh giữa chặt chẽ hai cửa Sinh-Tử.  
Không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy.  
A Nhu lên mã phi thẳng rời đi.

Đúng, sau mình lại quên mất ngài ấy.

Tề Chấn đợi tiếp.  
Tiểu thư em xin lỗi người nhưng em không để Tề Chấn làm hại người càng không để người hại Tề Chấn.

Mặt trời từ từ ló dạng, quân Tề như nước lũ tràn bờ ào ạt hùng hậu kéo đến cửa thành.

Bọn họ chẳng mai mai nghi ngờ tại sao lại đến đây nhanh như vậy.

A Nhu ngồi trên ngựa đi đến, ngược lên cổng thành cửa Sinh nói lớn : "mở cửa thành."

Trên thành chỉ có ngọn cờ đỏ phấp phới bay lượn trong gió, không một ai canh thành càng không có ai đáp lời.

Tề Chấn : "đừng dùng kế thành không vườn trống này, các người cũng lạc hậu quá rồi."

Hương Dân chỉ lên thành nói : "vương gia nhìn xem."

Phục An Nhi mặt mày toàn máu, cả y phục vàng chói chang mùa hạ cũng thấm đẫm máu, tay cầm cờ chữ Tề đưa lên cao.

Quân lính cũng ào ạt chạy lên thành hô to vang vọng : "Tam vương gia đại thắng"

Hiên Viên Tấn, Hiên Thần bị trói đưa lên theo.

"ta mở cửa cho chàng"

Hắn không hề nhận ra giọng nói đầy run rẩy sợ hãi của Phục An Nhi.

Chờ cửa thành mở ra liền không phòng bị đi vào cho ngựa đi vào.

Lễ Bộ thượng thư đứng tận xa chào đón.

Hương Dân bắn pháo hiệu cho quân quay về Tề quốc.

Hắn thật không tin mọi chuyện lại đơn giản như vậy.

Tề Chấn bỗng chốc quay ngựa lại chạy nhanh ra ngoài, Phục Liên đứng trong lầu canh chuẩn bắn ba cung vào ngay chân ngựa.

Tề Chấn lập tức từ ngựa lăn xuống đất vài vòng.

Hương Dân thúc ngựa chạy nhanh qua nhưng bị tên trong nỏ độc của Phục Liên bắn vào bắp tay và bắp chân.

"Ây da ta lỡ bắn thôi Hương Dân"

A Nhu hoảng hốt xuống ngựa đỡ lấy Tề Chấn : "ca có sao không"

Phục Liên lắc đầu ngao ngán, ôi thứ tình yêu huynh muội trên cả tình thân này : "Tề Hồ em tránh ra."

A Nhu : "tiểu thư cầu người đừng bắn chàng."

"em nhìn lại đi hắn thật sự là Tề Chấn sao?"

Nàng đưa hướng tên độc về Hương Dân : "mau cho binh làm loạn lên, không loạn ta liền bắn chết người."

Binh sĩ trong thành chưa được sự chỉ huy nên chỉ đứng như tượng.

Hương Dân nheo mắt nhìn lên nữ tử trong bộ giáp đỏ, tóc trắng buộc cao đứng đó bật cười thành tiếng : "ha ha Phục Liên thù giết cha ta còn chưa tính làm sao chết được."

Hắn rút tên ra đứng lên : "mấy cây tên rác này của cô để mua vui à?"

Phục Liên nhảy xuống dưới, mắt đối mắt với hắn : "cha và anh ngươi sao? Ăn chơi sa đọa, cầm binh như sh\*t"

Nàng đưa ngón giữa lên trước mặt hắn.

Nàng không sợ thua, trong nguyên tác chắc thắng thì sợ hãi làm gì cho mệt.

Nhưng còn con mèo nhỏ Tề Hồ này, đau đầu thật.

A Nhu nhận được kiếm từ Tề Chấn, đôi mắt nhuộm đỏ màu máu xông đến từ phía sau.

Phục Liên vừa lúc quay lại, thanh kiếm đâm tới bụng nàng liềm gãy vỡ vụn.

"A Nhu em quên ta từng nói cha cho ta giáp hoàng kim sao? Dao kiếm không thấm tháp gì cả".

## Chương 50: Chương 50

A Nhu lùi ra sao mấy bước khóc nước nở lên, tại sao hai người mình yêu quý nhất lại đối đầu với nhau chứ.  
Cố Đông thân hắc y lạnh lùng khác với dáng vẻ hoạt bát hay cười hằng ngày bất thành hình xuất hiện.

Hắn nhất cổ áo A Nhu lên biến mất.

Hàng loạt quân lính từ nhà dân mở cửa đi ra đứng phía nàng, Quy thượng thư bị áp giải lên trước.

Hương Dân rút kiếm quấn ngang thắt lưng ra chỉ thẳng vào mặt nàng : "người nghĩ chỉ có các người mới biết bày mưu tính kế sao?"

Phục Liên rút kiếm của quân sĩ ra, tâm nguyện rửa tên Nham La không đưa kiếm lại cho mình.

"Bà đây luôn trên cơ người."

Hai bên đẳng đẳng sát khí lao vào đánh nhau.

Quân Tề đột ngột ngã xuống, miệng phun ra máu tươi.

Hương Dân cũng thổ huyết : "người đã làm gì"

Phục Liên nghi hoặc nhìn lên lên mái nhà xung quanh, nàng cũng có cảm giác tức ngực sắp ho ra máu rồi.

Nham La tay cầm kiếm của nàng, phong vân tuyệt sắc đứng trên mái nhà mỉm cười : "quà tạ lễ, A Liên".

Nói xong hắn cũng không thanh sắc biến mất.

Phục Liên đi đến, dùng kiếm chém ngang qua cổ Tề Chấn giả mạo nằm dưới đất mãi không đứng lên.

Hương Dân khinh khỉnh cười, tự dùng kiếm đâm vào bụng.

"Người không giết được ta đâu"

"mau đưa tên b án nước này vào địa thủy lao canh gác nghiêm ngặt.

Còn ở Quy phủ canh chừng cẩn mật cho ta"

Hồng Bát từ sau đám binh sĩ lên tiếng.

Phục Liên vuốt đầu con ngựa cười : "ngươi điều binh nghe thuận tai thật."

Hồng Bát : "cô ra cửa Tử xem kịch đi"

Nàng cầm lấy bàn tay thô to của hắn kéo xuống khỏi ngựa.

Nàng nhảy lên ngựa, mang chéo cây cung qua, quay đầu ngựa chạy về hướng ngược lại.

Hồng Bát đứng lên cười cợt nhìn theo : "dẫn người về."

.....

.....

\_\_ Cửa Tử \_\_

Đông Phương Lãng trên ngựa mặt lạnh nói : "mau rút hết đi, ai cũng đừng hòng động vào Liên nhi."

Hiên Viên Vô Cực : "này đại ca tương lai, ta không để ai lấy nàng đi đâu."

Phục Nghiêm Xương cùng Phục Khải Minh tâm cũng dao động không thôi.

Rốt cuộc tại sao Ngân nhi lại ở trong tay Tề Chấn.

Tề Chấn bóp mặt Phục Tử Ngân ngồi trước ngựa cười đê tiện nói : "nhìn xem họ đang phân vân kìa."

Phục Tử Ngân quay phắt mặt đi : "ngươi dám giở trò khổ nhục kế với ta."

Tề Chấn : "chỉ trách ngươi ngu dốt, binh biến không kể nhục mưu"

Hiên Kinh Vũ : "Tử Ngân không biết võ công nhưng cũng không thể để A Liên vào hiểm.

Tề Chấn đã âm mưu từ trước nên Tử Ngân sẽ không nguy hiểm."

Phục Nhân Khanh cưỡi ngựa đi đến khinh bỉ : "Kinh vương thân thuộc với Phục Liên vậy sao?"

Đông Phương Lãng không bận tâm họ, đưa giáo lên cao hô lớn

:"Khai chi..."

Phục Liên cơ bản đã nghe hiểu, vội vàng hô lớn : "ca ca"

Phục Nhân Khanh chớp lấy nàng kéo qua ngựa mình kiểm kê lên cổ

:"mau thả Tử Ngân ra, không phải ngươi muốn Phục Liên sao?"

Nàng bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng của họ : "ca ca nhớ đợi muội mang chiến thắng trở về.

Hiên Viên Vô Cực ta sẽ lấy chàng"

Chưa để họ kịp phản ứng lại nàng thúc nhanh ngựa cùng Phục Nhân Khanh chạy đến quân Tề đông như kiến đối diện.

Nàng nháy xuống ngựa đi đến chỗ Tề Chấn, không run sợ nói : "thả người nào Tề b3nh hoạn."

Phục Liên bỗng nhớ đến bản thân cũng từng kêu một người ở hiện đại là Tề b3nh hoạn.

Hình như trông cả hai cũng khá giống.

Tề Chấn đẩy Phục Tử Ngân sang Phục Nhân Khanh, đưa kiểm kê ngay cổ nàng.

Lưỡi kiếm sắt bén chạm mạnh vào da cổ non mềm làm một vết máu tươi theo đó chảy xuống.

Phục Nhân Khanh không quan tâm gì nữa, quay ngựa chạy về.

Hắn nghĩ Phục Liên đây chính là món nợ người nợ Phục gia, lấy mạng trả cũng là đáng giá..

## Chương 51: Chương 51

Hiên Viên Vô Cực tức đến mắt cũng nổi tơ máu đỏ rống lên : "khai chiến."

Đông Phương Lăng biết muội muội sẽ tự bảo hộ tốt bản thân, tâm vẫn bất an không ngừng xông đến quân giặc.

Hiên Kinh Vũ vừa nhìn liếc qua đã thấy nụ cười hạ lưu ẩn nhẫn bên khóe môi Phục Liên, an tâm phi mã đánh chém.

Phục Liên rất nhẹ nhàng lùi ra sau ba bước, dùng tên độc trong nỏ bắn liên hồi loạn xạ khắp nơi.

Cứ nghĩ sẽ như phim hành động được phước độ của biên đạo mà an toàn rút lui.

Tề Chấn thẳng kiếm định đâm thẳng nàng nhưng không ngờ bị tên độc bắn trúng tay và chân ngựa.

Kiểm chỉ đâm đến ngực trái liền bị giáp hộ mạng ngăn lại.

Một tên lính thẳng chân đạp nàng ngã xuống đất, Phục Liên lượm lấy kiếm rơi phóng đến cổ hắc.

Đại quân hai bên khai chiến trong nháy mắt, tựa như nước từ hai đập thủy điện bị vỡ ồ ạt chảy ra.

Vừa mạnh bạo vừa ngông cuồng coi nhẹ tất cả.

Phục Liên không muốn vướng chân bọn họ, bên này cầm kiếm lên mà chém giết.

Không quên lấy pháo nhỏ trong tay bắn lên trời.

Đây là đồ Hoàng hậu đã đưa nàng, nói gì : "cứ bắn lên quân Tề ắt loạn"

Binh sĩ Tề đột ngột có mấy chục trăm người đứng dừng lại, lấy khăn

đỏ quần lên tay phải đánh chém ngược lại quân Tề.  
Tề Chấn đã quá xem trọng Phục Liên đó rồi, dù sao cũng đã đến đánh một trận ra trò dù thua vẫn oanh liệt.

Hiên Viên Vô Cực như con ngựa điên mà lao vào giết chóc không kể số.

Hắn canh ngay Tề Chấn mà đánh đến.  
Đông Phương Thâu ở trong thành cũng không rảnh tay, cùng Hoàng Quý phi và Hiên Thần dẹp loạn tặc thần.

Bắt sống nhiều tên quan b ản nước.  
Hiên Viên Tấn và Cố Mạn Thanh ở trong đại điện sẵn sàng tư thế võ trận phòng tuyến.

Họ đã quá khinh thường tặc thần ở trong thành và quân Tề ngoài thành.  
Số người đông hơn họ dự tính.  
Cố Mạn Thanh : "Thiếp đã cho đại điều đến núi Lộc Đồng, Lưu Ất sẽ nhanh đến."  
Hiên Viên Tấn nói chắc như đinh đóng cột : "phòng tuyến sẽ không đổ vỡ."

.....  
.....

Bọn người Tuyên Quan Kỳ tình dậy đã thấy mình ở ngoài sân trước cửa phòng sư phụ.

Đầu đau như búa bổ ngu ngơ hỏi : "sao chúng ta lại ở đây?"  
Lưu Ất trong phòng nhìn quả bói trên bàn, cuối cùng thì Thanh nhi đã chịu dừng lại.

Nhưng còn tiểu hồ ly nhỏ, sao mình bói mãi vẫn không ra.

.....  
.....

Khi hoàng hôn dần xuất hiện cũng là lúc trận chiến căng go đi vào hồi

kết.

Hai bên đều thiệt hại nặng nề về binh sĩ.

Đặc biệt là quân Tề.

Hiên Viên Vô Cực bị thương cũng không ít, một chân giẫm lên người Tề Chấn nhìn xuống : "người dám làm bị thương nương tử ta."

Đông Phương Lăng bắt sống vài tên tướng lĩnh đi đến : "này huynh đệ ai là nương tử người."

Tiếc thật, sao hôm nay tên khốn này giết người chừng mực vậy.

Bình thường không phải là diệt sạch sao?

Phục Nghiêm Xương Và Phục Khải Minh cũng bị thương không nhẹ.

"Các người hình như quên mất một người rồi." Tề Chấn cao ngạo nói : "ta vẫn trên cơ các người.

Mau xem đi người các người bảo vệ hết mình bị quân ta giết rồi đốt thành tro kìa.

Hahahaha."

Tận ở đằng xa, quả thật có một đám cháy rất lớn.

Khói lửa ngùn ngụt bay lên cùng tiếng hét thảm thiết vang vọng.

Phục Nghiêm Xương đứng lặng như trời trồng, chết sao? Phục Liên chết sao?

Hiên Viên Vô Cực giẫm giẫm vài cái : "kế này không công kích được ta đâu.

Nàng ấy chết cháy thì người cũng không yên đâu.

Mau bắt trời đem về lĩnh thưởng 10 hoàng kim."

Đông Phương Lăng kéo theo cây thương đến : "người biết nói đùa rồi sao?".

## Chương 52: Chương 52

Phục Nhân Khanh bị thương rất nặng, Phục Liên thấy lửa sắp bén đến liền kéo hắn ra.

Khoát vai hắn đỡ dậy rời đi.

Cmn, tên này dám đưa bà sang giặc đổi nữ chính.

"Cmn khốn nạn"

Nàng vật vã quăng hắn xuống đất nằm lăn lóc, động đến vết thương ngay bụng do bị kiếm đâm.

Máu lại ào ạt chảy ra như suối.

Phục Liên ngồi xếp bằng xuống đất, cả đầu nàng xoay mòng như chong chóng đau nhức đến phát cáu.

Hình ảnh nàng đứng trên sân thượng lại quay về, như đoạn video cũ nhiều màu.

Mình sắp quay về rồi sao?

Phục Nhân Khanh nắm lấy tay nàng trong vô thức, Phục Liên bấu môi giựt tay ra đi đến chỗ đại ca : "ca ca"

Đông Phương Lăng : "vào thành thôi."

Hiên Viên Vô Cực cưỡi ngựa đi trước, bá tánh xung quanh đứng hai bên đường đông kịt tung hô.

Phục Liên nhìn thấy có cảm giác không chân thật, lúc xem phim mấy cảnh này thật làm nàng thấy lố bịch.

Nhưng sao giờ, đây là tiểu thuyết mà.

Quy Phụng từ trong hẻm chạy ra, hỉ phục rực rỡ đứng chặng phía trước : "Vô Cực, sao chàng bắt cha thiếp."

Chúng ta sắp thành hôn mà."

Hiên Viên Vô Cực lạnh lẽo không thanh sắc nói : "tránh đường"

Quy Phụng : "thiếp không tránh, thiếp yêu chàng mà thật sự rất yêu chàng.

Nếu chàng không chấp nhận thành hôn thiếp sẽ tự vẫn tại đây cho chàng xem.

Mẹ con thiếp sẽ chết cho chàng xem."

Quy Phụng lấy con dao ra kề lên cổ, tùy thời đều có thể mất mạng.

Phục Tử Ngân từ dòng người chen ra, giựt lấy con dao : "cô điên sao vì một nam nhân không yêu mình mà tự sát."

Phục Liên ngồi trên ngựa mà muốn đội quần thay nữ chính.

Đúng là tấm lòng bồ tát bao la, mô phật!!!!!!

Phục Nghiêm Xương thật không biết con gái đang nghĩ gì trong đầu nữa.

Đúng là vô phúc.

Hiên Viên Vô Cực : "....." cô ta đang làm trò khi gì vậy.

Hiên Kinh Vũ : "Tử Ngân mau tránh ra".

Phục Tử Ngân vỗ về Quy Phụng đang khóc lóc thảm thiết : "dù người có là vương gia đi nữa nhưng đã làm người khác có mang lại ruộng bỏ.

Cô ấy đã yêu người đó."

Hiên Viên Vô Cực phóng khoáng nói : "cả khinh thành này đều là vương phi của ta sao?"

Mấy nữ nhân ào ào cười đùa : "ây da người ta sắp làm vương phi rồi.

Nhìn xem bụng ta đã năm tháng rồi này."

"hahaha mau đến Thần Hi phủ"

Phục Tử Ngân tức đến đỏ mắt, nàng ở hiện đại cũng là do cầu nam nhân hại chết.

"Quy Phụng yêu ngài như vậy mà ngài đối xử với cô ấy như vậy sao.

Ngài dừng quá vô tình như v...."

"ngưng lại.

Người đầu giải hai tên cản đường vào cung"

Hiên Viên Vô Cực cười khinh đi qua, lúc đầu thấy dáng vẻ lo chuyện bao đồng của cô ta rất hào hiệp khác với nữ nhân khác.

Hiện tại chẳng khác nào kẻ điên nói sảng.

Hiên Kinh Vũ : "....." Tử Ngân có vấn đề sao.

Chuyện này liên quan gì nàng chứ, còn ăn nói hàm hồ nữa.

.....

.....

Đông Phương Thâu cùng Hoàng quý phi dựa vào tường thành ngược nhìn trời xanh.

"Sau năm đó bà lại không để ta bên nàng"

Hoàng Quý Phi đi đến trước mặt ông, mũi kiếm đâm vào bắp tay ông, rạch thẳng xuống một đường.

Máu tươi theo đó mà chảy xuống.

"Bổn cung nói là bổn cung lúc đó ganh ghét không can tâm nhìn người mình yêu hợp đôi cùng tỳ nữ thân cận, Đông Phương Thâu người tin không?"

Đông Phương Thâu bỗng bật cười lên nhưng không trả lời.

Tin hay không còn quan trọng sao.

Bất quá người cũng đã là Hoàng Quý phi cao quý vạn người ngưỡng mộ.

Đối với ta, câu trả lời đó là quá đủ.

"Đông Phương Thâu ta muốn người suốt đời này khi nhìn thấy vết sẹo này sẽ nhớ đến ta.

Mãi mãi không bao giờ quên được ta."

Đông Phương Thâu : "người đã yêu Hoàng thượng còn nói lời vô

nghĩa này với ta"  
"tình yêu là thứ dễ thay đổi nhất.

Có khi ngày mai thức dậy người lại yêu ta đến điên dại thì sao?".

## Chương 53: Chương 53

Mọi việc còn lại đã có người của hoàng cung lo liệu dọn dẹp tàn cuộc.

Phục Liên cùng Đông Phương Lăng quay về phủ Tế tướng.  
Đông Phương Thâu đã chờ sẵn từ lâu trong phòng ăn.

Nàng cùng ca thay y phục, băng bó vết thương mới ra sau.  
Trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời cao, trong sáng đến lạ lùng.

Gió giữa thu mang theo cái lạnh giá nhẹ nhàng thổi qua.  
Cả nhà ba người ngồi trên ghế đá ngoài sân, mỗi người lại mang theo tâm trạng khác nhau, suy nghĩ khác nhau.  
Đông Phương Thâu lên tiếng trước : "nếu một người muốn con ngày ngày đều nhớ họ thì sao?"  
Đông Phương Lăng : "người đó yêu cha rồi."  
Phục Liên gật gật đầu : "cha, Cố Đông mang A Nhu à không Tề Hồ đi đâu rồi."  
Ông lắc đầu không biết, Đông Phương Lăng cũng vậy.  
Đông Phương Lăng : "không biết người Phục gia bị xử lý ra sau nữa.

Con thật tò mò."

Phục Liên : "con cũng vậy"  
Ông bật cười vỗ lưng nàng và ca vài cái bốp bốp muốn gây xương nói : "vào cung, vào cung nào.

Cha cũng cay cú lão già đó lắm" dám để con trai hấn đưa con gái mình đi làm con tin.

Tưởng mình không biết sao?

Một nhà ba người phi ngựa trong đêm vào cung.

"Tể tướng yết kiến"

"Quận chúa Bình An yết kiến"

"Đông Phương tiểu thái tử yết kiến"

Giọng thái giám the thé vang vọng giữa trời đêm tĩnh mịch.

Trong đại điện sáng như ban ngày, không khí trì trệ lắng đọng đến lặng người.

Hoàng đế cao quý ngồi trên cao đang phán xét tội trạng của loạn thần tặc tử b ản nước cầu vinh.

"Tham kiến hoàng thượng"

Hiên Viên Tấn vừa liếc mắt qua đã biết được lão già này dẫn con đến hóng chuyện, phát tay nói : "ban ngồi"

Ngồi xuống ổn định xong, Đông Phương Thâu đi ra quỳ xuống nói : "Hoàng thượng lão thần duy chỉ có một tiểu nữ chân yếu tay mềm bệnh tật quần thân quanh năm.

Con trai của Phục Hào vì em gái hấn không tiếc đem tiểu nữ nhà lão thần đưa cho quân giặc.

Tiểu nữ nhà thần đến giờ cũng còn hoảng sợ bất an"

Hiên Viên Tấn ngồi nghe lão già phía dưới khoát lát cho đã, ra lệnh : "Tể Tướng mời về ghế, trẫm sẽ phân xử cho quận chúa.

Người đâu giải lên cho trẫm"

Dù sao Phục gia cũng là đại gia tộc lâu đời, Hiên Viên Tấn cũng cần có người vạch sọ Phục hào mới lôi ra xem xét.

Và người có quyền, có tiền, thực lực có thừa đó là Tể Tướng.

Phục Nghiêm Xương đã dự liệu được, không quá bất ngờ đi đến quỳ xuống nhận tội trước : "Thần biết tội trạng nhi tử không cách nào tha thứ, xin hoàng thượng giáng tội"

Phục Nhân Khanh và Phục Tử Ngân được đưa đến : "tham kiến hoàng thượng"

Hiên Viên Tấn ra vẻ khó xử : "trẫm nên giáng tội các khanh như thế nào đây?"

Nghe thì như thăm dò ý kiến nhưng thực chất chỉ cần sai một câu từ đầu có thể rời khỏi cổ ngay lập tức.

Phục Nhân Khanh : "tội thần biết bản thân phạm tội không thể tha thứ"

Hiên Viên Tấn vờ như không nghe thấy : "Phục Tử Ngân trầm nghe nói người cùng nữ nhi tặc thần đứng giữa phố tố cáo Thần Hi vương"

Phục Tử Ngân ngược mặt lên, đôi mắt cương nghị nói : "hoàng thượng Quy Phụng căn bản không biết việc này với lại trong bụng nàng đang mang thai con của ngài ấy.

Tử Ngân không biết bản thân sai chỗ nào."

Hoàng Quý phi cùng Cố Mạn Thanh từ ngoài đi vào, đồng thanh âm tiết nói : "sai ngay từ cách người nói chuyện."

Quần thần xoay người cúi đầu chào : "tham kiến Hoàng hậu, Hoàng Quý phi."

Đông Phương Lăng kéo nhẹ tay áo nàng : "muội xem, ca có nên tấn nàng ta cho muội không"

Muội có nên nói nguyên tác ca vì Phục Tử Ngân mà chết không? "ca nghĩ nàng ta thoát được."

Nguyên tác đã đi quá xa, không biết hào quang nữ chính còn phát sáng bao xa nữa.

Nơi này hiện tại giống với cổ đại phong kiến hơn rồi đấy..

## Chương 54: Chương 54

Hiên San Nhi leo đống phía sau ba vị hoàng huynh : "hoàng huynh nói cho muội nghe Đông Phương kia sao rồi."

Hắn có bị thương không."

Hiên Viên Vô Cực đột nhiên đứng lại, làm nàng đụng đầu vào lưng hắn : "tam hoàng huynh"

Hiên Kinh Vũ dựa lưng vào cột tay ôm phía trước nói : "gãy tay chân thôi"

Hiên San Nhi tức đến giậm chân không nói nên lời.

Đúng là.....! đúng là tức không biết nói gì mà.

Hiên Thần vẫn âm mưu, hắn vẫn đang nghĩ cách để cứu được Ngân nhi.

Hắn đang đau cả đầu lên.

Hiên Viên Vô Cực : "nếu không phải đột nhiên có chiến tranh chắc ngày mai Liên nhi sẽ đến phá".

Hắn thật muốn xem dáng vẻ Liên nhi mặc hắc y chim trĩ cầm đao kiếm xông vào sẽ như thế nào.

Thật tiếc quá.

Hiên Kinh Vũ vô thức bật cười.

Hiên San Nhi chợt nhớ ra gì đó nâng váy chạy đi.

Nàng biết Đông Phương ẻo là ở đâu rồi.

.....  
.....

Cố Mạn Thanh lên ghế hoàng hậu ngồi xuống.

Bà chính xác là không muốn để Hiên Thần lấy một người không có đức hạnh như vậy làm hậu.

Hoàng quý phi : "tỷ tỷ người cấu kết giặc người lại cùng con gái tặc thần giữa phố làm loạn, tội này Hầu gia định dùng công trạng chinh chiến đổi sao?"

Phục Nghiêm Xương lần này chính là bị dồn vào đường cùng.

Ông cách cũng không nghĩ ra.

Hiên Viên Tấn ra vẻ trầm suy phán xét : "nếu các khanh không có ý kiến gì thì trẫm sẽ lưu đầy....."

Hiên Thần như một làn gió đi vào, quỳ xuống nói : "phụ hoàng nàng đã là thê tử của con, cũng là thái tử phi của Thần Hi"

Hiên Viên Vô Cực sao bỏ qua thời khắc then chốt này, tiếp sau nói : "Hoàng thượng Liên nhi vừa là con gái Tể tướng vừa là quận chúa còn có công trạng hiển hách.

Thêm nữa nàng còn mang thai con của thần.

Hỏi xem nên phân định ra sao?"

Quần thần nhìn nhau ồn ào nói nhỏ rộn ràng.

Không ngờ không ngờ nha.

Nhà Đông Phương ba người : "....." Thai, thai nào ở đây?

Hộ bộ lễ đứng ra ngoài nói : "Hoàng thượng nếu đối chiếu cả hai thì bên Thần Hi vương nặng hơn.

Nhưng nhìn theo góc độ sau này thì cả hai lại cân bằng"

Hiên Viên Tấn sau không biết chuyện này, lần này ông mới thật sự là khó phân xử.

Phục Tử Ngân đẩy tay Hiên Thần nắm tay mình ra : "Hoàng thượng Tử Ngân sẽ gánh vác mọi tội trạng"

Phục Liên cảm giác tức ngực không thôi, ho khan liên mấy tiếng.

Khăn tay che miệng cũng ướt sũng máu tươi.

Đông Phương Thâu tay chân luồn cuống lên : "Liên nhi"  
Hiên Viên Vô Cực đi đến, điểm vài huyết đạo của nàng : "hoàng  
thượng thần xin cáo lui" ôm lấy Phục Liên rời khỏi đại điện.  
"không sao đâu, chỉ mất một chút máu"  
Hắn căn bản không muốn nghe lời nói nhảm nhí của nàng.

Phục Liên cười khế rồi thiếp đi, đầu nàng đang quay cuống cả lên.  
Ngự Sử đứng ra kiến : "hoàng thượng quận chúa đây là" hắn cần biết  
rõ bệnh tình để còn phân xử.  
Phục Khải Minh im lặng từ đầu bất chợt lên tiếng : "Quận chúa từ hai  
năm trước khi mới về đã mắc bệnh lạ.

Tình trạng ngày càng nặng hơn."

.....  
.....

Phục Liên lạc vào vườn hoa như trong ảo cảnh ở núi Lộc Đồng.

Trăm hoa đua nở như chốn bồng lai.  
Núi non đẹp đến không thể rời mắt.

Nàng vô thức đi đến người con gái tóc trắng như mây áo trắng điểm  
hoa mai đỏ.

Phục Liên ngồi xuống chăm chú nhìn : "Phục Liên"  
Phục Liên tay lắc nhẹ ấm trà sứ rót trà ra hai chén : mời.

Nàng uống nhẹ một ít : "trà ngon"  
Phục Liên : ta muốn nhờ cô thêm một việc được không.

Ta biết mình ích kỷ nhưng đây là tâm nguyện cuối cùng của ta.  
Nàng đặt ly trà xuống, cười nhẹ : "cô muốn lấy Hiên Kinh Vũ"  
Phục Liên lắc đầu : ta biết thân biết phận càng biết mình không thể  
bên chàng hà tất gì phá hoại nhân duyên của cô cùng Thần Hi  
vương.

Thời gian cô ở đây không còn nhiều, ít thì một tuần chậm thì một  
tháng cô sẽ rời đi.

Ta mong cô có thể hẹn Kinh Vũ ra ngoài ô thành tây cùng nhau chèo

thuyền một ngày.

"được, dù sao ta cũng nợ cô thân xác.

Nhưng cách nào để ta quay về"

Khi nào hồn lực ta cạn kiệt ta sẽ báo cho cô.

Còn cách thì.....ra ngoại ô phía bắc nơi cánh đồng hoa dại, ở bốn hướng đặt bốn gương đồng

Phục Liên bật cười : "nghe có vẻ huyền ảo quá".

## Chương 55: Chương 55

Phục Liên vân vân tách trà nói : "tôi nên nói cô quá thông minh hay cô quá ích kỷ hoặc cô quá gian xảo"

Phục Liên tròn xoe mắt hỏi ngược lại : cô nói nghe xem

Nàng đập tách trà xuống đất : "nếu tôi nhớ không nhầm thì cách cô chỉ tôi đó là....!đẩy hồn đoạt xác.

Ở chỗ sư phụ tôi vô tình đọc được đó."

Phục Liên vỗ tay bôm bốp ngợi khen : quả là quận chúa.

Nhưng thân thể này là của ta mà.

Nàng cũng vui vẻ vỗ tay chúc mừng : "bổn quận chúa cũng thật vui".

.....

Phục Liên ngồi bật dậy liền bị một cánh tay hữu lực đè xuống lại.

Giọng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân say ngủ làm lỗ tay thật muốn mang thai.

"ngủ đi Liên nhi"

Nàng quay mặt qua nhìn, khuôn mặt phóng đại của Hiên Viên Vô Cực đập vào mắt nàng.

Phục Liên chợt thấy tâm rối bời, dù sao thì khi câu chuyện ngôn luận kết thúc nàng cũng sẽ rời đi.

Lúc đầu đã chuẩn bị tâm lý hết nhưng hiện tại thấy hơi đau, có một chút luyến tiếc.

Nàng đưa tay lên khẽ sờ gương mặt lạnh lùng của hắn, nàng muốn khắc ghi thật rõ gương mặt hắn.

Bàn tay thon thả vuốt từ vầng trán cao xuống đến sống mũi rồi khựng lại ngay môi.

Rất nhanh kéo xuống đến cầm.

Hiên Viên Vô Cực bắt lấy tay nàng áp lên má, mắt vẫn nhắm nghiền lại : "ta thịt nàng bây giờ"

Phục Liên khế bật cười thành tiếng : "chàng dám a, cha ta sẽ xiên chàng lên nướng đấy"

"chết dưới hoa mẫu đơn làm ma cũng phong lưu"

.....  
.....

"Mới sáng sớm nàng ngồi đờ ra là nhớ nam nhân nào."

Hiên Viên Vô Cực cúi mặt xuống nhìn nàng.

Phục Liên không có tâm trạng đùa giỡn, đưa tay đẩy mặt hắn, vô vọng nhìn về phía trước : "lỡ một ngày ta phải đi thì sao?"

Hắn ngồi xuống bên nàng, cũng nhìn về phía trước nói : "nếu nàng bỏ đi ta liền trối nàng lại, nàng vẫn bỏ chạy ta liền chặt chân nàng"

"khốn nạn"

Hiên Viên Vô Cực : "ta đưa nàng về phủ Tế tướng"

"ừ đi thôi"

Phục Liên đang rất tò mò rốt cuộc là Phục Tử Ngân sẽ thoát nạn như thế nào.

Về hỏi cha xem sao.

Hiên Viên Vô Cực đỡ nàng lên kiệu, bản thân cũng ngồi vào.

Gió thổi rèm bay, gió lạnh sáng sớm ngày thu len lỏi vào kiệu.

Xe ngựa chạy lộc cộc trên đường.

Dù ba bên là rèm che không đến nỗi ngột ngạt nhưng Phục Liên vẫn chóng mặt không thôi vì cái xe cứ lộc cộc mãi.

Như thể chạy xe xuống ổ gà ổ voi vậy.

Đầu óc quay cuồng.

"Hiên Viên Vô Cực chàng sẽ không ta chứ"

Hắn hôn nhẹ lên trán nàng : "không bao giờ"

Vậy thì tốt rồi !

Xe dừng lại trước cửa phủ, nàng kéo cổ hăn đến hôn lên môi, tựa chuồng chuồng đập nước.

Nhanh chóng chạy vào phủ.

Hiên Viên Vô Cực đưa tay che mắt lại, cười ngốc một mình.

Nàng đi vào phủ đã thấy cha và ca ngồi trên ghế đá ăn điểm tâm.

"cha.

Ca ca"

"Liên nhi, cha định đập nát vương phủ đó tòm con đây"

Nàng ngồi xuống, cầm lên bánh hoa quế ăn : "cha người lấy cho con bốn gương đồng loại vừa đen ra ngoại phía Bắc nơi cánh đồng đại a"

Đông Phương Thâu : "được, lát nữa cha sẽ cho người đem đi"

Đông Phương Lãng : "muội xem hiện tại còn muốn ra ngoại ô chơi nữa.

Lo ở nhà điều dưỡng sức khỏe đi"

Nàng bĩu môi hờn dỗi : "muội không sao"

"sao này cha và ca phải sống thật tốt đó.

Cha người cũng già rồi đừng quá lao lực còn ca nữa cũng mau lấy vợ đi"

Đông Phương Thâu : "con giống bà già rồi đó, sau này có gả qua vương phủ thì con vẫn là con cha.

Làm gì như cách xa mãi vậy"

Quả thực là cách xa mãi mà, cha người không hiểu đâu, mãi mãi cũng không hiểu đâu..

## Chương 56: Chương 56

Đông Phương Thâu và Đông Phương Lăng vẫn phải vào cung xử lý hậu chiến tranh.

Nàng một mình đi vòng quanh khắp phủ Tế tướng.  
Lại đi ra nơi bán mì bò, vô thức ngồi xuống kê một bát.

Khung cảnh vẫn giống vậy chỉ là không có hấn.  
Nàng lại đi đến cầu Nguyệt, đứng dưới gốc cây ước hoài niệm lại năm nào.  
Lại rào bước quay về phủ.

Nàng ngồi trong phòng viết liền mấy bức thư.

Gói lại kỹ càng rồi đưa cho quản gia : "Tầm chừng canh hai ông cho bồ câu đưa thư bay đến nơi ta ghi bên ngoài thư"  
Quản gia : " vâng tiểu thư"  
Phục Liên ra bến sông, lên thuyền ngồi.

Vẫn con thuyền, vẫn dòng sông nhưng chỉ có mình nàng.

Thẩm Du, Tuyên Quan Kỳ, Hướng Đông, Tiều Sênh họ đều không có ở đây.

1 năm, hai năm, năm năm, mười năm.

Họ sẽ quên đi nàng.

Họ chỉ còn thấy được Phục Liên của tiểu thuyết chứ không phải kẻ

ngoại lai như nàng.

Ai sẽ phân biệt ra, ai sẽ tin việc xuyên không.

Không ai tin cả, mà cũng chẳng ai biết.

Phục Liên lấy cây sáo bên hông ra thổi, tiếng sáo nghe mà sầu não nhân.

Từng nốt thăng trầm như lời trần trối.

Cá dưới nước chẳng buồn mà bơi, hoa chẳng tâm trạng đua sắc mặc mình bay theo gió cuốn đi.

...Người buồn thì cảnh có vui bao giờ...

Phục Liên lên bờ, mua một con ngựa chạy đến thao trường.

Nàng rong ruổi cả một một buổi ở đây, nơi nào cũng đi qua cả.

Nhưng tiếc là, đây lại là lần cuối.

Quan Cung Khả cùng Hồng Bát cũng nghi hoặc nhìn theo nàng rời khỏi thao trường.

Hồng Bát : "ta còn tưởng cô ta đến để đánh ta chứ" bình thường

Phục Liên chắc chắn sẽ đến đánh hấn vì lừa nàng ra cửa Tử làm con tin tráo đổi.

Quan Cung Khả nhún vai : "dạo này nhiều chuyện xảy ra quá"

Chẳng mấy chốc đã đến buổi chiều, nàng cũng đã sắp bốn gương đồng ở bốn góc.

Tiểu Bạch từ đây chạy đến sa vào lòng nàng, nhịp thở thoi thóp như cá mắc cạn.

Phục Liên không nói gì, đặt nó lên chân mình bắt đầu thổi sáo.

Tiểu Bạch nhắm mắt lại, hai tai vểnh cũng cụp xuống.

Nó đã đến điểm cuối của cuộc đời rồi.

Nó vẫn muốn chết bên chủ chân của mình.

Thật may nó đã đến kịp.

"hú"

Tiểu Bạch hú lên một tiếng cuối cùng rồi im lặng mãi, nhịp thở cũng

dần nhỏ đi rồi im hẳn.

Hoa dần khép mình lại sao một ngày mệt mỏi khoe sắc, lá vàng cũng quay về với cội sau những ngày tươi xanh.

Chim chóc lũ lượt ríu rít về tổ sau một ngày dài đi kiếm mồi.

Nàng cũng nên quay về nơi vốn có của mình.

Gió lớn kéo trăng lên cao soi sáng đến loá mắt.

Nàng xoa xoa đầu tiểu Bạch tự độc thoại một mình.

"Từ tùy ý thành thân thuộc, thân thuộc rồi lại chia xa.

Cái thế giới quỷ quái gì vậy còn đi làm thế thân nữa.

Chết tiệt"

Phục Liên nhìn lại quang cảnh nơi này, nhớ lại hồi ức tươi đẹp đến hốc mắt cũng đỏ lên.

Ánh trăng chiếu thẳng vào gương đồng, bốn gương như bắt nhịp nhau chiếu ánh sáng qua lại.

Phục Liên cảm thấy đau đớn tột cùng, cảm nhận được rõ ràng linh hồn đang bị đào thải.

Không nhìn được mà hét to.

"AAAA"

Hiên Viên Vô Cực từ trên ngựa lao xuống, đạp đổ một chiếc gương đi ôm nàng vào lòng.

"Phục Liên nàng sao vậy, nàng đang làm trò sáo rỗng gì vậy.

Phục Liên, Phục Liên nàng mau trả lời ta đi"

Không một lời đáp lại.

Tiếng vó ngựa cùng tiếng bước gấp gấp liên tục vang lên rồi yên lặng hẳn.

Chỉ còn tiếng gió rít lạnh giá của mùa thu, tiếng lá cây xào xạc, tiếng ve râm rang mãi không dứt bất kể ngày đêm.

.....

Phục Liên ngồi đối diện với cô ấy, nhàn nhã uống tách trà : "cô không quay về sao"

Phục Liên tay cầm sáo ngọc xoay xoay vài vòng lơ đãng cười đáp :  
về sao? Ta không muốn lại làm thế thân.

Nàng bật cười : "tiếc thật, tôi nên ở lại thêm vài ngày"

Phục Liên : đời người vốn nhiều thứ nỗi tiếc.

Đôi khi nỗi tiếc lại là một điều tốt.

Nếu cuộc sống không có nỗi tiếc, yêu, hận, thì đâu còn gọi cuộc sống, sẽ nhàm chán lắm.

"Đúng sẽ thật nhàm chán".

## Chương 57: 57: End

Đông Phương Thâu như chết lặng, chân muốn bước đến phía trước cũng không được.

Ông chỉ vô lực mà ngã khụy xuống đất.  
"Liên nhi, Liên nhi.

Sao con tàn nhẫn như vậy" sao lại kêu cha đem gương đồng đến, sao cha không nhận ra sớm hơn sự khác lạ của con chứ.  
Đùng đùng ! Đoàng đùng tiếng sét ầm ầm lũ lượt cùng mây đen kéo đến.

Mưa như trút nước, lớn càng thêm lớn.  
Mỗi tia sét đánh xuống như xuống xé toạt bầu trời làm nửa.

Cây sáo ngọc lăn ra khỏi tay nàng bị sét đánh xuống vỡ vụn thành bụi bậm, hòa theo nước mưa không còn dấu tích.  
Hiên Viên Vô Cực cầm tay lạnh giá của Phục Liên áp lên mặt mình run rẩy nói : "Liên nhi nàng muốn đánh ta mà, tỉnh dậy đánh ta đi".  
Hắn không biết mình đang khóc hay do nước mưa nữa.  
"Ta đưa nàng, ở đây lạnh lắm.

Ngày mai nàng còn phải phá hôn lễ của ta nữa mà.

Nàng không thể bị cảm được"  
Hắn như kẻ điên độc thoại một mình, bế nàng lên ngựa cưỡi về.  
Long Nhất cùng Long Nhị ôm theo xác tiểu Bạch hối hả lên ngựa chạy theo phía sau.  
Hiên San Nhi không nói không rằng bỏ chạy đi.

Phục Liên ta ghét cô, bốn công chúa ghét cô.  
Đông Phương Lăng đi đến trút giận lên gương đồng nằm lăn lóc dưới mưa.

Hắn tay không đập nát cả bốn gương đồng.  
Máu hòa với mưa loang lổ khắp tay áo.  
Đông Phương Thâu tự trách bản thân : "tại ta, tại ta.

Sao ta lại cho người đem đến đây, sao ta không hỏi lý do.

Mọi chuyện tại ta hết."  
Hoàng Quý phi từ xe ngựa đi xuống, cầm ô che cho ông.

Nàng biết nếu an ủi chỉ làm hắn thêm tự trách bản thân, tự giày vò hơn nữa.  
Mưa vẫn mãi không ngớt, chỉ có lớn thêm.

Gió mang theo cái lạnh giá buốt thổi sâu vào tim người đau buồn.  
Như đem kim châm nhỏ nhẹ đâm vào mà làm người đau thấu cả đời.

.....  
.....

Hắn đặt nàng lên giường, ngồi bên mép giường.

Hôm qua vẫn còn tốt mà, hôm qua nàng vẫn còn ríu rít với ta mà.  
Hôm qua.....! TẠI SAO LẠI LÀ HÔM QUA.

"Đông Phương Phục Liên nàng mà còn không thức dậy bốn vương  
liền chém nàng"

Hiên Viên Vô Cực thấy nàng không trả lời liền sợ làm nàng giận dữ,  
nhẹ nhàng an ủi : "Liên nhi đừng ngủ nữa.

Nàng nói một lời rồi ngủ tiếp được không.

Nàng trả lời ta đi.  
Không phải Liên nhi muốn nghe muốn lời sến súa của ta sao.

Nàng mở mắt ta liền nói cho nàng đến chán thì thôi"  
Hiên San Nhi về đến cung công chúa, thấy chậu sen hồng đang tươi  
thắm nở rộ tức giận đập bể đi.

"Mau đem cái bông hoa này vứt cho bốn cung.

Đẹp bỏ mấy bông hoa này cho bốn cung."

Tiểu Xuân không dám nói gì, im lặng mà làm theo.

Thái giám vào báo với Hiên Viên Tấn, ông chấp thuận cho bỏ hết hoa  
sen trong hồ hoa viên.

Chỗ mấy cung phi kia cũng bỏ toàn bộ trong đêm.

Đúng là hồng nhan bạc mệnh.

Cố Mạn Thanh viết thư gửi đến núi Lộc Đồng cho Ất Lưu.

Không nhanh không chậm, trong một đêm cả kinh thành ai cũng biết  
viên ngọc quý giá của Tể tướng\_quận chúa Bình An qua đời.

Còn nguyên cớ ra sao thì không rõ.

.....  
.....

Đông Phương Thâu từ sáng sớm đã ở trong phòng, ông gấp gọn  
gàng bộ hắc y thêu chim trĩ lại vào rương mang đến Thần Hi phủ.  
Quan tài bằng ngọc lạnh lẽo đón nhận mỹ nhân hắc nằm vào.

Hiên Viên Vô Cực tức giận rống lên.

"Các ngươi không biết khi ngủ cài trâm sẽ rất đau sao"

Hắn đi đến tỉ mỉ gỡ mớ trâm vàng tinh xảo cắm trên tóc nàng xuống.

Bế Phục Liên ra ngoài mặc kệ ai ngăn cản.

Hắn quơ đồ bộ tách trà trên ghế đá, đặt nàng ngồi lên dựa vào ngực  
mình.

Từ từ thắt tóc đuôi sam cho nàng.

"Nàng biết không từ lần đầu gặp nàng ta đã có mưu mô từ trước  
nhưng rồi ta quên mất nó đi.

Ta tập thắt tóc chỉ chờ đến ngày đại hôn sẽ tết cho nàng đó."  
Nhưng nàng lại bỏ đi, nàng bỏ ta mà đi.

Nếu biết như này ta đã sớm khóa chặt nàng bên mình để nàng không nhảy nhót khắp nơi rồi.

Vậy nàng đâu có làm cổ thuật gì đó được.

Hiên Viên Vô Cực đặt nàng vào trong, Đông Phương Lăng đặt một túi thơm vào trong tay Phục Liên.

Đông Phương Thâu, Đông Phương Lăng và hắc lữ nạp quan tài ngọc đặt lên.

Ngọc trong trong đục đục làm gương mặt của nàng lại thêm mờ ảo. Không ai dám bén mảng đến đám tang cả, phía trước Thần Hi phủ đều là quân kỵ sĩ tinh anh tay cầm kiếm.

Trời đang trong xanh bỗng hóa mây mù, chim đang ca hát bài xuân bỗng chốt đau buồn mà hát bài thương than xót xa.

Mưa phùn tí tách nhỏ giọt rơi mãi không ngừng, đoàn người và xe ngựa dài dằng dặc.

Khi hàng vừa đặt xuống trời mưa lại thêm to.

Đông Phương Thâu vẫn như năm đó cầm ô che mưa cho hắc.

Thẩm Du không dám đến kinh thành, ngồi gốc một mình trong phòng nâng niu miếng ngọc bội của người xưa quá cố.

Trên vách tường vẫn treo bức họa ngày xưa.

Tiêu Sinh, Tuyên Quan Kỳ, Hưong Đông vừa đến mộ vị đã xong xuôi tất cả.

Đến mặt sư tử bọn hắc cũng không thể thấy lần cuối.

Hiên San Nhi ngồi trên xe ngựa mãi không xuống.

Nàng không có dũng khí đối mặt, Phục Liên chính là người bạn đầu tiên mà nàng nhất mực tin tưởng.

Đông Phương Lăng cả người ướn sững đi lên xe, mệt mỏi dựa đầu lên vai nàng không nói gì.

Hiên Viên Vô Cực cầm lấy ô từ tay ông che đến cho nàng, giọng nói

run rẩy như người đang khóc.

"Lão sư phụ ta lại nhớ đến nàng ấy nữa rồi".

## Chương 58: 58: Ngoại Truyện

Phục Nhân Khanh đứng cách thật xa nhìn, hẩn đợi mãi cho đến khi tất cả ra về không còn một ai hẩn mới đi đến.  
Cờ tang trắng phấp phới trong gió nhẹ nhàng làm lòng hẩn đau khôn xiết.

Không biết tại sao nữa, chỉ rất lạ, tim cũng rất đau.  
Bánh quế hoa bên trong hộp cũng bị nước mưa rỉ vào làm rã ra hết.

Hẩn đặt đĩa bánh rã rời ra ngoài cao ngạo nói  
"Không phải cô thích ăn bánh quế hoa lắm sao, mau đào mộ lên giành với ta đi.

Sao cô im lặng như vậy hả Phục Liên.  
Sao cô lại nằm im ở đó vậy hả?! Phục Liên"  
Không ai đáp lời hẩn, giữa canh ba yên lặng đến đáng sợ.

Mưa đã tạnh hẩn, gió cũng chẳng còn.  
Phục Khải Minh từ sau đi đến kéo hẩn lên : "đệ thay đổi rồi."  
Phục Nhân Khanh hất tay hẩn trên vai mình ra, ngạo nghễ nói  
:"người thay đổi là huynh đó.

Không phải huynh và cha thường nói đệ điên sao?  
Kẻ điên sẽ thay đổi được gì đây."  
Sự việc quận chúa Bình An an táng ngay ngày hôm sau cũng lan nhanh khắp nơi.  
Hiên Viên Vô Cực xin ra biên cương canh giữ bờ cõi, Đông Phương Thâu ngày càng trầm mặt hơn.

Ở trên triều một lời không hợp ý liền đáp trả không thương tiếc.

Đông Phương Lăng không còn mang dáng vẻ thư sinh yếu đuối mà thay đổi thành lãng tử phong hoa.

Văn chương xuất chúng võ nghệ tinh thông, hai mươi tuổi trở thành Phó đại học sĩ chức danh cao quý.

Hiên San Nhi lạnh nhạt ít nói hơn, điềm tĩnh hơn.

Chỉ cần vật gì có họa tiết hoa sen liền quăng ném không thương tiếc. Cung phi của hoàng đế yêu thích hoa sen phải cẩn rằng cam chịu phá bỏ hết.

Hiên Kinh Vũ cũng xin ra biên ải, hắn không còn yêu Phục Tử Ngân cũng không đau lòng vì nàng ta trở thành thái tử phi của đệ đệ.

Hắn chỉ cảm phần bản thân không đủ can đảm đến gặp Phục Liên lần cuối.

Lá thư nàng gửi, hắn cũng không mở ra xem chỉ cất kỹ trong phòng.

Hắn cũng không hiểu nổi bản thân đang làm gì nữa.

Hiên Thần vì muốn cứu Phục Tử Ngân mà chấp nhận điều kiện mãi mãi không phong Phục Tử Ngân làm hậu khi lên ngôi vua.

Con trai không được làm Thái tử.

Quy Phụng trong ngục tối, mở lá thư Phục Liên gửi ra xem mà cười điên điên dại dại.

Cuối cùng nàng xé nát lá thư rồi đập đầu tự vẫn.

Phục Liên người giỏi lắm, ta xuống âm phủ tìm người.

.....  
.....

Phục Liên nhìn lại dòng xe hối hả chạy phía dưới chợt bật cười đến rơi lệ.

Giống giấc mộng vậy, chớp mắt liền qua đi.

Cô xoay người lại bước xuống dưới, mặt đất lạnh lẽo từ chân truyền

đến làm Phục Liên cảm nhận rõ ràng chân thực hơn.

Cô đã thoát khỏi tiểu thuyết đó, đây là thế giới của cô.  
Không còn ai thật sự quan tâm mình nữa, hần cũng không còn, cha  
và đại ca cũng không còn.

.....

Hiên Cực đặt ly rượu mạnh xuống bàn, đẩy mấy cô gái quần quanh  
người ra, tay xoa mạnh vào mi tâm.

Anh có cảm giác rất lạ, cứ như quên mất cái gì đó quan trọng.....!khó  
hiểu thật.

Đông Phương Lăng ngã ngón uống rượu từ tay nữ nhân đưa đến  
:"sao vậy, hôm nay là Phục gia chủ mời chúng ta đến xem chuyện  
xấu của họ mà."

Hiên Cực đứng lên bỏ đi, lạnh nhạt bỏ lại một câu : "cứ chơi đi."

Anh đi thẳng lên sân thượng, đi được một đoạn cầu thang thì thấy  
chiếc giày cao gót đỏ, vô thức cầm lên đi tiếp.

Lên đến sân thượng anh cũng có đủ cả đôi.

Phục Liên ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông khuất mặt trong tối tay  
cầm đôi giày của mình.

Cảm thấy rất quen nhưng không nhận ra là ai cả, đi lướt qua.

Hiên Cực nắm lấy bàn tay mảnh khảnh buốt lạnh do gió đêm : "mang  
giày vào đi".

Phục Liên vung tay ra : "cảm ơn nhưng không cần."

Hiên Cực làm như không nghe thấy, quỳ xuống một chân nâng chân  
trái cô lên mang giày vào.

Phục Liên bỗng dưng bị nhấc chân lên, tay vịn vai anh để giữ thăng  
bằng.

Cáu gắt lên : "anh làm gì vậy"

"nhúc nhích tôi liền phế đi cái chân"

Phục Liên không dám lộn xộn nữa, tên này cũng quá đáng sợ đi.

Lời anh ta nói như thể sẽ làm thật vậy.

Cánh cửa sân thượng bị mở bung ra, một người đàn ông mặt mài

nhăn nhó đến khó coi tức giận quát : "Phục Liên cô bỏ đi đâu vậy"  
"Phục Nhân Khanh" cô bất giác gọi tên.

Quả thật rất giống nhau.

Phục Khanh tức đến điên lên : "cô bị gió làm long não sao.

Tôi tên Phục Khanh."

Phục Liên vui đến cười không ra tiếng muốn chạy đến chỗ Phục Khanh liền bị Hiên Cực ôm lại, thủ thủ vào tai như lời đe dọa ngọt ngào.

"Liên nhi, tôi nên chắc chân em không hay là đem em nhốt vào phòng".